Editura ALCRIS, prin romanele colecţiilor sale vă oferă vise ce nu se destramă o dată cu zorii, ci vise care se împlinesc zi cu zi şi vă rămân alături o viaţă întreagă.

THE BEST

O noapte intunecată.
Cuibărită între dealurile din Carolina de Nord, cabana ridicată deasupra lacului Tillery oferea izolare totală – tocmai pauza de care avea nevoie Mackensie Elliot după New York... până când este acostată de un intrus! În ochii lui exista o sclipire de oţel; trupul îi era acoperit de sânge. Ce vroia acest „desperado" de la ea?

Cu ochii verzi şi buclele castanii căzându-i pe umeri, tânăra femeie îi păru lui Thomas Justice Murphy ca un înger. Deşi tânjea să-i cunoască mângâierea, ştia că nimeni nu va urma să-l salveze. Nu până când nu-şi va clarifica situaţia şi va vedea justiţia făcându-şi datoria...

25.000 LEI

ISBN 973-646-237-4

445

ZIUA VETERANILOR

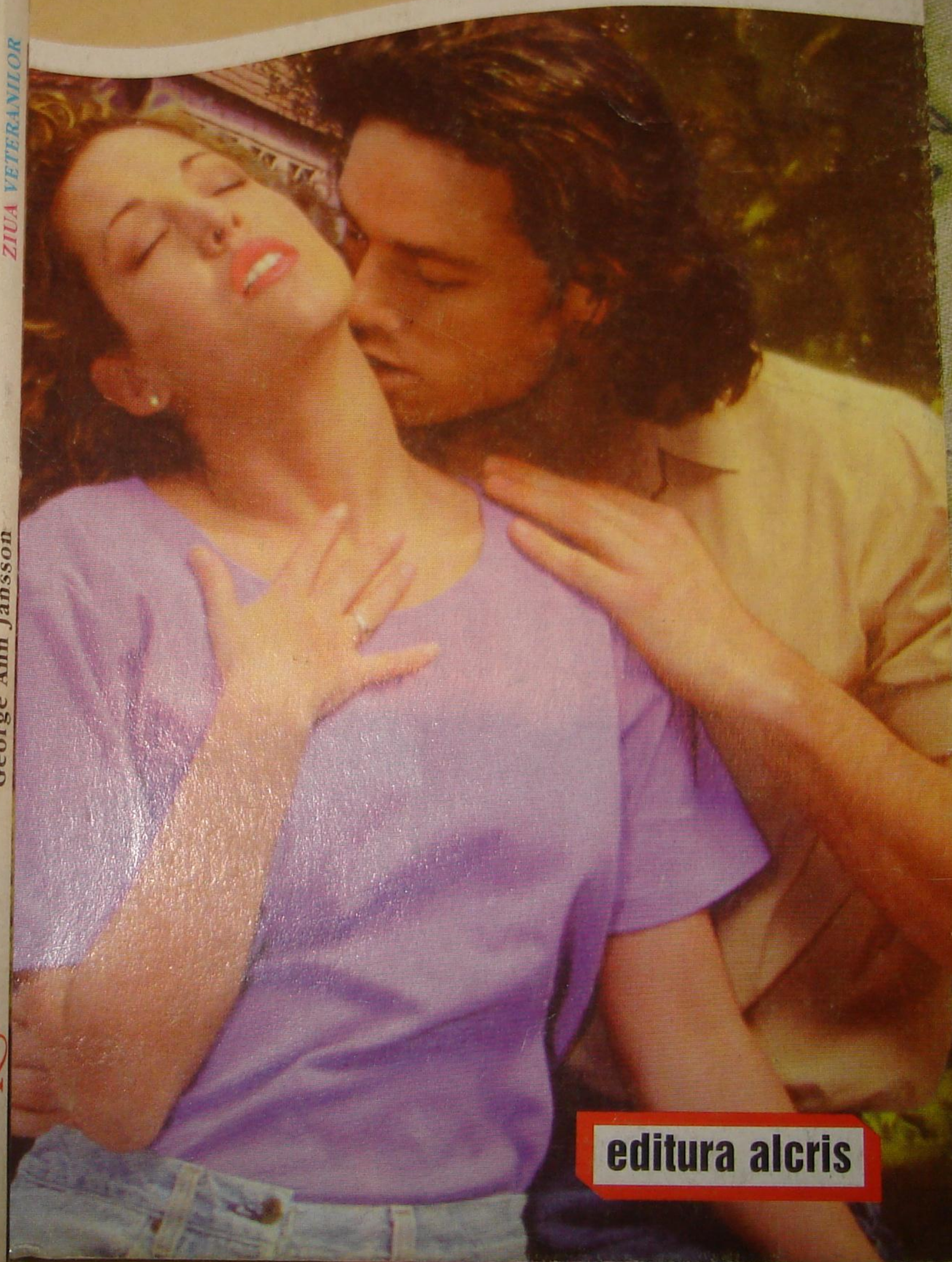
George Ann Jansson

COLECŢIA ROMANTIC

George Ann Jansson

445

ZIUA VETERANILOR

Editor: Aurelian Micu
Lector: Ioan Drăghici
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Macheta colecției: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
JANSSON, GEORGE ANN
Ziua veteranilor / George Ann Jansson
București: Alcris, 2003.
p.; cm. – (Romantic)
Tit. orig. (eng): Veteran's day
ISBN 973-646-237-4
821.111. 31=135.1

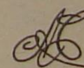
Colecția „ ROMANTIC "

GEORGE ANN JANSSON

Ziua veteranilor

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS

Vă recomandăm ultimele apariții ale colecției „ROMANTIC"

Capitolul 1

Felul de viață pe care-l trăiesc
nu este cel pe care l-am plănuit...

Era vorba de puterea sau de viața lui. Nici una dintre acestea nu valora nici doi bani în acest moment.

Rana de glonț din braț se răsucea la fiecare mișcare. Strânse din dinți. Simțind căldura sângelui proaspăt din gaura care se redeschidea, o ignoră și continuă eforturile de a-și conduce luntrea către mal.

Apa se izbea ușor de țărmul înverzit. Ceața joasă plutea ca în alte nopți, în altă țară, cu mult, mult timp în urmă.

Deasupra, în vârful dealului cu copaci rari, luminile unei căsuțe calde și vesele își băteau joc de el. Mirosul fumului de lemne îl făcea să dorească să fie acasă. Îi veni să izbucnească în râs. Nu avea casă. Nici un loc în care să se adăpostească. Dar își va crea un cămin.

Sărind pe iabra de pe mal, trase luntrea și o priponi de un copac. Smulse câteva ramuri și o camuflă. Grăbit acum, speranța întărindu-l, se îndreptă și privi în sus. Și-ar fi dorit să fie uscat și să-i fie cald și îi mai era și foame. Două zile fără

hrană și odihnă îl fac chiar pe un om sănătos să înnebunească și el începuse să se îndoiască de luciditatea din zorii acestei dimineți.

Începu să urce treptele largi din lemn, din spatele casei. Porți de securitate. Patrulă regulată. Bine că se hotărâse să vină pe această parte a lacului. Banii trebuie să-i facă pe oameni să se simtă de parcă ar fi invincibili. Ei și? Râse în sinea lui când își puse mâna pe pistolul de calibru 38 pe care îl purta într-un buzunar zdrențuit. Asta te făcea să fii în siguranță. Sau periculos.

Își amintea bine zona. Nu era omul căruia să-i scape vreun detaliu. Urmărise ascuns într-un tufiș, sfârșitul unei petreceri de nuntă. Sângerase, avusese dureri, fusese extenuat și furios. Dar tot urmărise, simțind cum i se umple gura de apă la vederea celor care mâncau, beau, râdeau și dansau la capătul îndepărtat al pontonului, ascunși vederii.

Alesese această căsuță după câteva ore de căutat. Era mai izolată decât celelalte. Observase vasul cu oaspeți îndreptându-se în această direcție. Trebuie să aștepte încă o zi, dar cel puțin va găsi ceva de mâncat și băut. Anul în care lucrase în munca de securitate din această zonă i-a amintit că în timpul săptămânii aproape nimeni nu locuia aici. Și dacă se mai afla cineva în ziua următoare? Spera să fi plecat cu toții. Gemu când păși și își îndoi genunchiul. Și dacă apărea cineva?

Își puse mâna pe pistol și își scoase cuțitul din teacă. Făcu ultimul pas pe ponton.

* * *

Zâmbi ca un ucigaș care așteaptă. O luă în sus pe deal, încet, cu grijă. Nu era nici o grabă. Într-un fel îi părea rău că trebuia să fie ea. Într-alt fel îi părea bine. Fusese atât de drăguță cu el, dar ca o prințesă bogată, distantă; de parcă el era soiul de bărbat lipsit de importanță, ca o pereche de pantofi cu care te încalți dimineața. Doar câtiva pași, un minut înfricoșător și acel oțel va aluneca pe coloana lungă, netedă, albă ca laptele a gâtului ei, până la vena jugulară. Sângele grupa zero pozitiv va țâșni liber. Ea va aluneca din brațele lui ca argintul topit. Repede. În liniște. Nimeni nu va mai cunoaște vreodată atingerea de regină a acestei doamne drăguțe. El va fi ultimul care s-o țină în brațele lui. Ultimele degete care vor atinge pielea ei fină și albă. Ultimul trup care se va lipi de al ei. Ultimul care va simți ce poate face unui bărbat o femeie ca ea. Se va uita încă o dată în acei ochi căprui, frumoși, înainte ca ei să se închidă pentru totdeauna.

Mackensie Elliot închise cartea și o trânti pe podea. Jarul ardea în căminul mare. Se duse și mai puse un buștean, apoi îl aranjă cu vătraiul. Săriră scântei care zburară în sus pe coș.

Trebuie să fi fost nebună să accepte oferta surorii ei de a sta aici și de a se odihni înainte de a se întoarce la New York. Și cu un roman de groază drept companie.

Pielea de pe brațe i se făcuse de găină și le frecă. Casa era în întuneric cu excepția lămpii mici care lumina în bucătărie. Dacă își amintea bine, fiecare cameră avea o ușă care se deschidea spre ponton. Își dori cu ardoare să se fi gândit să le încuie pe toate. Niciodată n-ar fi trebuit să înceapă să citească această carte înfricoșătoare. Mai ales cu imaginația ei.

O adiere puternică șuiera în jurul casei, răcorind aerul umed al nopții. Era o prostie să lase o carte și faptul că nu era nimeni în apropiere s-o enerveze. Dar o enerva.

Aprinzând luminile pe unde trecea, Mackensie trase draperiile și încuie ușile. Vechea casă scârțâia și gemea în timpul mersului ei. Suportul de oțel al antenei se balansa la trecerea ei dintr-o parte în alta a casei. Auzi ușoara vibrație a metalului care se oprea. Nostim, dar nu remarcase asta înainte.

Coborând spre hol, se întoarse către dormitorul principal. Imaginea ei din oglinda lungă o făcu să sară în sus. Mackensie își ținu răsuflarea în fața chipului răvășit din oglindă și continuă să meargă.

Se duse la dulap să tragă sacul de plastic peste rochia ei de domnișoară de onoare. Deschizând larg ușa, tresări dându-se înapoi când o pernă și câteva pături alunecară și ieșiră ca niște sperietori, înfășurându-i-se în jurul picioarelor. Șocată și apoi dezgustată de ea însăși, dădu cu piciorul în lucruri vârându-le de-a valma înapoi și agățând rochia deasupra lor. Împinse ușa cu putere și o încuie. Îi trecură prin minte imagini din copilărie cu dulapurile care o speriau. Prostii. Se duse spre noptieră și aprinse veioza.

Lemnul de pin din căminul camerei de zi trosnea și șuiera. O scânteie care sări o făcu să tresară din nou. Stingând luminile în drumul ei, se duse în bucătărie să ia untul de alune și gemul din bufet, împreună cu ultima felie de pâine. În mod normal, își spuse când unse felia cu un strat gros, asta ar trebui să o facă să se simtă mai bine.

Cu sandvișul și cartofi prăjiți pe o farfurie de carton, se trânti la loc pe scaun, cu un picior legănându-se peste braț și apăsă butonul telecomenzii. Imaginea era înzăpezită și statică, dar era un sunet liniștitor, amintindu-i că era în 1990 la lacul Tillery din Carolina de Nord și nu în mlaștinile Scoției anului 1800. Totuși, uitându-se pe geam, așa cum făcuse când trăsese draperiile, n-ar fi putut jura. Deasupra lacului se formase o ceață deasă. Se întrebă într-o doară dacă telefonul ar funcționa în caz că ar avea nevoie de el.

Farurile de pe drum luminau fugar pereții, făcând-o să se simtă puțin mai bine. Patrula de securitate își făcea rondul la fiecare oră. Aproape îi veni să râdă. Aproape. Nu se putea scutura de sentimentul că cineva o observa.

Cu un picior gol sprijinit de căminul din cărămidă, puse scaunul balansoar în mișcare. Sandvișul, zgomotul înfundat al crainicului de la televizor și căldura focului o toropiră. Mackensie își lăsă gândurile să se întoarcă la evenimentele zilei de ieri. Fusese o nuntă frumoasă.

Soarele de la jumătatea lunii octombrie se strecurase printre ultimele frunze, învăluindu-i pe sora și pe noul ei soț într-o umbră aurie. Rozul și verdele rochiilor domnișoarelor de onoare se asortaseră cu ambianța. Purtându-și rochia, Mackensie se simțise dulce, fermecătoare și foarte ușoară. Era ceva ce nu simțise înainte. În New York, când era îmbrăcată cu unul dintre multele ei costume scumpe de serviciu, singurul lucru pe care-l simțise era acela că este capabilă. Lucrând ca asistenta directorului unei companii de producție, era plătită bine, dar începea să fie sătulă de slujba ei, manipulată de oamenii cu care lucra. Se prevedea o schimbare, dar nu se hotărâse încă în ce direcție s-o ia.

Terminând sandvișul, se aplecă și aruncă farfuria în foc. Urmări cum culoarea se schimbă din oranj spre albastru și apoi iarăși înapoi, sfera albă încrețindu-se și dispărând. Privirea îi căzu înapoi spre carte.

Mackensie ridică iarăși cartea și studie siluetele de pe copertă. Trupul mătăhălos de bărbat ținea un cuțit amenințător deasupra siluetei senzuale a femeii. O lună plină atârna în fundal și o picătură de sânge purpuriu se scurgea în josul coperții.

Mackensie se ridică în picioare și mută scaunul cu balansoar în cealaltă parte a focului ca să nu stea cu spatele spre ponton. Apoi, scuturând din cap de propria-i prostie, deschise cartea și găsi paragraful unde se întrerupsese. Era hotărâtă să citească această carte.

Apăru în fața ochilor ei de nicăieri. Saliva forma o dâră din colțul gurii în jos pe obrazul lui murdar. Țipătul ei rămase în gât. Stomacul i se strânse, forțându-i inima să se oprească. El spusese că va veni după ea. Își amintea cuvintele lui acum, acum când era prea târziu. Mirosul lui greu o învălui când o prinse cu mâna sa liberă. Întorcând-o în așa fel încât brațul îi era în jurul gâtului ei, își acordă un moment rapid ca să-i privească sânii expuși ridicându-se și coborând la fiecare respirație chinuită a ei. Mirosul de flori al părului ei, când pusese capul pe umărul lui, îl pătrunse. Ea îl lovea cu piciorul și se răsucea, iar mâinile ridicate deasupra capului încercau în van să-l bată. Buzele lui se răsuciră într-un zâmbet sinistru. Senzația trupului ei luptându-se, îi stârni pasiunea satanică. Pentru o clipă, dori s-o țintuiască la podea și s-o umple cu el, dar mai apoi avea nevoie să-i vadă sângele, să-și plimbe degetele prin el, să-l ia în căușul palmelor. În timp ce ea se lupta în zadar și se chinuia să țipe, se auzi un sunet de metal, el coborî încet cuțitul și...

Telefonul sună în dormitorul din spate. Țârâitul o călcă pe nervi și inima lui Mackensie se opri în piept. Dezgustată din nou de sine, puse cartea pe marginea mesei și alergă în dormitor să răspundă.

* * *

El o urmărea prin deschizătura îngustă dintre draperiile pe care le trăsese chiar în fața lui. Părea a fi singura viețuitoare de acolo. Se înfioră când briza rece îi trecu prin hainele ude. Îl dureau oasele. Capul îi zvâcnea. Focul din braț atinsese apogeul. În timp ce ea alergă spre telefon, el se puse în mișcare. Încet, lama ascuțită a cuțitului se strecură între ușă și încuietoare și desfăcu broasca șubredă.

O dată intrat, închise ușa fără zgomot și-și lipi spatele de perete. *Doamne, ce bine mirosea aerul aici,* se gândi el. Inspirând adânc, lăsă mirotul parfumului ei să-i umple plămânii. Își lăsă trupul copleșit de această plăcere și închise ochii. Fumul de lemn amestecat cu urme de whisky înlătura mirosul propriului sânge, sudoare și noroiul din lac. Sprijinindu-și capul la loc, închise din nou ochii obosiți și așteptă, ascultând sunetul ușor al râsului ei din gât.

* * *

Cu telefonul proptit lângă obraz, Mackensie se așeză pe marginea patului. Îi făcea bine să audă sunetul unei voci umane. Sora ei chicotea și Mac ghici că noul ei soț, Danny, o săruta pe gât, chiar dacă aeroportul era aglomerat sau nu. Roxanne continua să-i spună lui Mac cum să procedeze cu apa și în special cu cea caldă. Da. Da. A avut un zbor minunat și acum așteptau să fie luați și duși la punctul de plecare al vaporului. La rândul ei, Mac își asigură sora că era bine și, da, avea numărul de urgență lăsat de Roxanne.

Înapoi în camera de zi, își spuse că a se duce în subsol pentru a umbla la apă nu însemna nimic. Ajunse drept la ușa de acolo și... ce era cu mirosul acela? Umezeală? Animal? Noroi? Trebuia să fie aer de la pivnița la care se umbla foarte rar, își spuse ea, când puse mâna pe clanță și deschise larg ușa. Nu era nimeni. Se uită la treptele de lemn care dispăreau în întunericul de dedesubt.

Își aminti. Din tavan atârna un șnur până pe podea. Pășind curajoasă pe scări, pipăind prin întuneric, localiză șnurul și trase de el. Becul era slab și se balansa, împrăștiind lumina pe perete.

Găsi la repezeală vana de pe țeavă și începu s-o rotească. Mackensie se uită peste umăr la ușile scumpe de sticlă ce duceau în afară și o luă la fugă pe scări. O stafie. Simțea ca și cum cineva era chiar în spatele ei, la doar câțiva milimetri. Trăgând de șnur și luptându-se cu întunericul urcă treptele două câte două până ajunse în camera de zi.

Trânti ușa dinspre subsol și trase zăvorul. Se sprijini de ușă și se chinui să-și recapete respirația.

Cine este aici? gemu mintea ei.

El!

Cine? Cine?

Ucigașul... psihopatul din carte.

Într-o fracțiune de secundă, Mackensie se uită la cartea de pe masă, apoi se frecă la ochi pentru a înlătura imaginea pe care imaginația ei foarte activă o invocase. Își holbă ochii și privi la apariția din care picura sânge și apă pe podea.

Aerul, prizonier în plămânii ei, se chinuia să iasă. Sângele din cap i se scurse în picioare. Remarcă arma dintr-o mână și cuțitul din cealaltă. Nu putea fi adevărat.

– Mai este cineva în casă? întrebă el cu o voce joasă, ușor iritată.

Geamătul care se chinuia să-i iasă din gât se transformă într-un mormăit.

Capul ei încuviință, mișcându-se în sus și în jos.

– Nu sunt aici ca să-ți fac vreun rău. Rânji, îndepărtându-se de perete și venind încet spre ea.

Ea își dădu seama că avea mâna pe clanța din spatele ei. O apăsă intenționat, acoperind cu palma zgomotul produs de zăvorul tras.

Fata părea gata să deschidă ușa și să dispară. Sau să-i scoată ochii. Era frumoasă. Chiar în starea lui de mort pe jumătate, nu putu să nu observe părul castaniu lung și creț, care îi ajungea până la umeri. Sânii ascunși sub tricou erau plini, rotunzi și liberi. Stomacul îi era plat, șoldurile înguste. Din șortul franjurat ieșeau picioare lungi și albe. Văzu sclipind ceva în ochii ei verzi-cenușii și apoi o văzu făcând mișcarea de a deschide ușa și a scăpa.

În ciuda durerii care îl măcina, el se năpusti. Mâna care ținea pistolul închise ușa spre subsol, cealaltă, cu cuțitul, se urcă sub obrazul ei drăguț și încăpățânat. Supunerea era esențială. Se simți pătruns de vină. Atât de aproape acum, îi putea vedea luminițele aurii din ochi. Îi părea rău. Dar necesitatea și nevoia firească de a supraviețui îl mânau din urmă.

Mackensie simți tăișul lamei. Pielea de pe ceafă i se înfioră și senzația îi coborî de-a lungul spinării. Răsuflarea i se opri când el o fixă cu privirea lui întunecată, albastră. Umezeala trupului lui se transferă în trupul ei. Privi părul din barba nerasă. Apariția era reală. Gândul o pătrunse atât de adânc de parcă ar fi fost lama cuțitului.

Observă cum i se mișcă buzele, la câțiva centimetri de fața ei, când o avertiză cu accentul lui grav din sud:

– Am spus că n-am venit aici să-ți fac vreun rău. Dar o voi face dacă va trebui. Este alegerea ta. Tot ce vreau, cuvintele lui erau sacadate și rare, este mâncare și adăpost pentru o vreme. Și o baie, adăugă el după ce se mai gândi și își puse arma în buzunar.

Sigur, îi șopti mintea ei confuză. *Asta-i tot. Și după ce te violează și te ucide, poate pleca de aici curat și cu stomacul plin.* Strânse din dinți, tare.

Înainte să vorbească, își forță glasul să rostească normal, dar cuvintele îi ieșiră chinuite.

– Cine ești?

– Thomas Justice Murphy. Dă-mi o frânghie.

– De ce? Ea se îndreptă. Dacă urma să fie maltratată, atunci se va lupta.

– Să te leg.

Clipind, încă încercând să-și limpezească mintea încețoșată, Mackensie se opuse:

– Nu.

Îngustându-și ochii, el o prinse de braț și o smulse de lângă ușa subsolului. El își privi mâna încleștată de încheietura ei subțire. În pumnul ei exista încăpățânare, dar și moliciune, fragilitate. Nu mai avusese de-a face cu astfel de femei. Hotărârea îi alungă logica și judecata. Lumea reală nu mai exista acum. Șuvițele ei de păr îi atingeau degetele când încerca să-și tragă încheietura mâinii din încleștare.

Deschizând ușa, el o împinse în fața lui. În josul scărilor, o forță să se oprească, în timp ce se uita în jur. Degetele se înfipseră în carnea ei fină, provocându-i semne purpurii.

Gândind limpede acum, ea așteptă până când o împinse spre masa de lucru unde se afla o funie încolăcită. Apoi, reușind să scape din mâna lui, se avântă către ușa de la verandă. Ar fi trecut și prin geam dacă ar fi fost nevoie.

Dar el era rapid și chiar dacă îi simțea grimasa de durere, se dovedi mai puternic decât ea, încă o dată. Auzi cuțitul căzând pe ciment când îi prinse ambele mâini și o răsuci. O azvârli pe sofaua de plastic care era țeapănă din cauza temperaturii scăzute din subsol. Acoperită pe jumătate cu trupul lui, tremura din cauza energiei reținute când îi simți mușchii încordați. El îndreptă un pumn spre ea și păru să-și vină în fire în ultimul moment. De undeva, în creierul său, bunul simț ieși la suprafață. Își lăsă pumnul în jos. Realizând că ea zăcea sub el, că sânii ei erau lipiți de el, cu ochii mari și înfricoșați asupra lui, se opri. Nu era genul acesta de bărbat. Era un om bun.

Unul onorabil... și apoi, supraviețuitorul din el se întoarse. Fu ca un duș rece în care emoțiile dispăruseră. Își puse degetele în jurul gâtului ei.

– Nu vreau să-ți fac rău. Nu mă obliga.

Oboseala îl cuprinse. Era obosit. Al naibii de obosit.

– Încetează să te lupți cu mine, șuieră el.

Mac vedea amenințarea din ochii lui, îi simțea disperarea și hotărârea din trup. Umerii lui erau lați, iar pieptul tare ca oțelul. Sub buricele degetelor simțea bătaia puternică a inimii lui. Era nebun? Era disperat? Era mortal. De data asta, era convinsă.

Când o smulse de pe sofa, picioarele ei atinseră pantalonii lui zdrențuiți și observă picături de sânge pe picioarele ei goale. Era grav rănit... în câteva locuri. Nu se luptă când el îi legă încheieturile mâinilor. Îl urmărea ca într-un vis, cum înfășoară celălalt capăt al frânghiei de mâna lui, lăsând între ei cam un metru și ceva de sfoară. După aceea, ridicându-și cuțitul, îl vârî în buzunarul murdar și o pofti să urce scările în fața lui. Mackensie auzi zgomotul încuietoarei când el asigură ușa din spatele său.

Se mișcă rapid în fața ei spre bucătăria mare care dădea din camera de zi. Mesele și dulapurile erau pline de boluri și farfurii cu mâncare. El strânse o mână de sanvișuri și le îndesă în gură. Simți pe loc cum îi revin un pic puterile. Apucă o sticlă de vin roșu, plină pe jumătate, scoase dopul cu dinții și o bău pe nerăsuflate.

Ea îl privea cum băutura îi cobora pe gât. Ochii lui erau sălbatici. Un animal hăituit. Mișcările îi erau sigure, când pășea prin bucătărie, trăgând-o după el ca pe un cățel în lesă.

Luă din mers o sticlă de Jack Daniels și merse în camera de zi. Închizând televizorul, se cufundară amândoi într-o tăcere grea. Se duse la radio și îi dădu drumul. Kenny Rogers plângea după o femeie. Satisfăcut, o împinse în scaunul balansoar și se lăsă să cadă pe sofa. Sorbi din whisky. Acum nu mai era pe fugă, nu se mai uita în spate, simțind amenințarea de a fi prins în orice minut și lăsă mușchii să i se relaxeze. Punându-și sticla în poală, își făcu timp să-și examineze prizoniera cu ochi somnoroși.

Îi cercetă trupul și apoi se întoarse să-i prindă privirea.

Îl privi și ea la rândul ei. Frânghia începea să-i roadă încheieturile. Iritarea începea să-i înfrângă teama. El avea nevoie de somn. Dar mai întâi vroia să facă baie și să-și curețe rănile. Se uită din nou la ea. Încă îl privea cu ochii ei verzi, sfidători. La naiba! Aproape că îi părea rău. Gândurile lui începeau să vagabondeze. Era un semn rău. Trebuia să-și mențină controlul, ori ea va găsi o cale de a-l zăpăci și ceea ce avea de făcut se va duce naibii.

– O să te așezi pe un scăunel, legată de mine, în timp ce eu voi face un duș lung și fierbinte. Izbucni în râs la vederea expresiei ei indignate. După aceea o să mă pansezi unde sunt tăiat și apoi o să mergem la culcare. Te voi lega de pat, dar voi ține mereu de sfoară. Faci o mișcare și instinctul meu, când sunt adormit, va fi să te opresc. Te avertizez să nu faci mișcări bruște.

Urându-și vorbele, disprețuindu-și gândurile, își îndepărtă privirea de la ea.

Ea îl observa, îl măsura din ochi. El examina fiecare părticică a încăperii din locul în care stătea. Pantalonii îi erau rupți

în genunchi, ca și pielea de dedesubt. Cămașa era sfâșiată la mâneci, unde un glonț făcuse o gaură. Lipseau nasturii, expunând un piept solid, păros. O tăietură la tâmplă încetase să mai sângereze. Un păr des, ciufulit îi cădea peste frunte. O zonă în jurul maxilarului devenea purpurie. Murdăria îl acoperea din cap până în picioare.

– Nu există apă.

Sunetul vocii ei care sparse tăcerea o surprinse și-l făcu să-și întoarcă privirea spre ea.

– Ce?

– Nu este apă. Omul care se ocupă de asta a închis-o. Trebuie să aducem din rezervorul aflat în bucătărie... Sperând ca asta să-l facă să plece, adăugă: Vor veni mâine să-i dea drumul.

– Cine?

– Oamenii de la întreținere. Mâine dimineață.

– Dumnezeule. El își trecu mâna slăbită peste față.

O cuprinse frica. Se strădui să-și mențină vocea calmă.

– Lasă-mă să te duc undeva. La un motel. Eu voi conduce și tu te vei ascunde.

Și când te vei aștepta mai puțin, repetă ea în gând ca o litanie, *voi țipa din toate puterile și oamenii vor veni în goană de peste tot să te pună la pământ.*

Capitolul 2

Un alt oraș – un alt bar,
O altă speranță – o altă cicatrice...

El o studie, o privi cu adevărat pentru prima oară. Ea stătea dreaptă, regală și sfidătoare pe scaun, cu mâinile legate în poală. Era legată de el prin sfoara aspră. Pentru o fracțiune de secundă, îi păru rău pentru ea. La naiba, îi părea rău și pentru el.

Dar nu pentru multă vreme. Se ridică în picioare și trase de frânghie, forțând-o să-l urmeze. Se uită în fiecare cameră și alese una. Dormitorul principal cu patul mare, rotund.

Ce urmează? gemu mintea ei. *Ce mai este acum?* Se uită la el, la pat și înapoi.

El o împinse în pat și încolăci frânghia de o ieșitură aflată în capul patului de stejar și apoi de mâna lui. Așezându-se pe margine, își scoase pantofii, dădu la o parte cuvertura și se ghemui pe saltea.

– Ai putea să te întinzi și să dormi. Nu plecăm nicăieri pentru un timp, mumură el printre buzele strânse.

Simți oboseala din vocea lui. Nu se mișcă, dar mintea îi acționa cu rapiditate.

Era cu spatele la ea. Mușchii erau încordați sub cămașa sfâșiată și murdară. Respirația lui deveni mai ușoară și Mackensie înghiți când își dădu seama că își ținuse respirația.

– Care este numele tău? mormăi el.

Crezând că adormise, ea tresări la cuvintele lui.

– Ce?

– Numele tău.

– Mac.

El își întoarse ușor capul și apoi se rostogoli ca s-o privească.

Părul lui era prea lung. Se încrețea peste guler. Întâlnindu-i ochii, se îngrozi gândindu-se cât de chipeș ar putea fi sub tot acest noroi și sânge. Și ce tare se simțea trupul lui lângă al ei.

– Ce fel de nume este Mac pentru o fată?

– Mackensie. Mac.

– Mac și Murphy. Se rostogoli înapoi. Încearcă să dormi. Ai nevoie de asta.

Ea nici măcar nu stătea întinsă. Simțindu-se prost, slăbită și speriată, Mac se sprijinea de tăblia patului și lucra la frânghia care îi lega încheieturile mâinilor.

Pielea îi era roșie și roasă. O picătură de sânge îi curse printre degete.

Simțea o aură masculină care îl înconjura pe atacatorul ei, așa cum stătea întins la câțiva centimetri de ea. Știa, instinctiv, că n-ar trebui să-l împingă prea departe. Cel mai ciudat era că simțise mai mult. Căință. Remușcare. Asta era? Asta simțise ea mocnind în spatele lucirii de oțel a ochilor lui?

Rezemându-și capul de tăblia patului, închise ochii.

Afară se porni furtuna. Pe pereți dansau umbre, luminate de veioza pe care el o lăsase aprinsă. Pleoapele îi erau grele, dar se chinui să nu adoarmă. Era îngrozită să facă vreo mișcare. Presupunând că el observa că încerca să se elibereze și se va năpusti cu acel cuțit în mână... Ar putea să înfigă lama din reflex... Doar mai omorâse pe cineva, nu? Gândul făcu să i se scurgă sângele în picioare. Închise ochii cu putere.

Trebuia să plece. Dar cum? Mâinile ei umflate nu se puteau elibera din frânghie. Urmări linia, o văzu cum se încolăcește prin tăblie, cade jos și apoi este încolăcită în jurul... mâinii lui.

Degetele i se relaxară un pic. Frânghia era desfăcută. Dacă se ridica în picioare și o lua la fugă ar putea ajunge până la ușă, s-o descuie și... și ce? Avea nevoie de chei ca să pornească mașina și ele erau în portofel. În acest moment, nu-și amintea unde îl văzuse ultima dată.

Speranța. Aceasta îi dădu puteri. Mișcându-se încet, ajunse la marginea patului. Se mișcă, se opri, ascultă. Alunecă, se opri, ascultă. El gemu și se foi puțin, dar nu se trezi.

Tunetele se auzeau puternic. Ea tresări. Un vânt brusc bătu în ferestre și el se rostogoli pe spate. Frânghia îi alunecă dintre degete.

Fulgeră și furtuna se înteți. Era acum sau niciodată.

Așteptă următorul tunet. Fulgerele se îndesiră. Lumina electrică se opri. Se simți brusc ușurată. Poate că era intervenția divină. Își ținu respirația și se mișcă.

Orbită de întunericul total, Mac sări din pat. O mișcare rapidă și simți cum sfoara se trage după ea. Alergând și trăgând, era liberă. O luă pe coridor.

Portofelul ei trebuia să fie în bucătărie. Îl apucă stângace cu mâinile legate, vărsă conținutul și pipăi după chei. Respirația i se acceleră în timp ce inima îi bătea nebunește.

Își auzi respirația șuierată în timp ce degetele căutau frenetic. Simți metalul rece al cheilor. Îi mulțumi lui Dumnezeu când ieși în fugă din bucătărie. Se avântă spre ușa din față cu mâinile legate întinse înainte și cu frânghia târându-se după ea ca o coadă.

Carne. Omenească... Oh, Doamne, era el! Camera se lumină pentru câteva secunde când un alt fulger brăzdă cerul. Mâinile ei se propteau de pieptul lui. Ochii lui scânteiau amenințători când rânji.

Sunetul furtunii îi bubuia în urechi în timp ce intensitatea acesteia se oglindea pe fața omului din fața ei.

Adrenalina crescu rapid. Prinzându-l neatent, îl dădu la o parte cu o putere pe care nu o mai încercase înainte. Disperată acum, alergă prin ploaie și vânt spre mașina ei, care se afla mai departe. Nu putea fi încuiată. Nu va fi. Nu era nevoie s-o încuie. Se rugă în tăcere. Mersese prea departe ca să se mai oprească acum.

El o ajunse într-o clipită. O prinse și se rostogoliră amândoi pe panta înclinată. Fața lui era aproape de a ei și respirația puternică și accelerată. Privirile lor se încrucișară. A ei speriată și sfidătoare. A lui rece și exasperată.

Ea nu se mai luptă și la fel făcu și el. Pentru o fracțiune de secundă, fu moale și docilă sub el, sânii ei împingându-l. Gura ei plină era atât de aproape...

Apoi, o apucă nebunia. Lovea cu picioarele, ciupea, zgâria și țipa. Îl lovi între picioare și el dădu drumul la un șuvoi de înjurături. Ea se luptă ca să se ridice și o luă din nou în sus.

Simți că o podidesc lacrimile când el o prinse de gleznă și o trase în jos. Noroiul și mizeria îi intrară în bluză, iar un băț ascuțit o zgârie pe burtă. O întoarse în ciuda încercărilor ei nebunești de a urca dealul.

Începu să-l lovească în cap cu pumnii. O apucă o durere ascuțită care ajunse până la cot, în timp ce lovea cu putere.

Uzi și alunecoși, se luptau. Se rostogoliră. Trupul lui lung, suplu, o prinse sub el. Ploaia cădea de pe fața lui pe a ei. Țintuind-o cu pieptul, îi prinse mâinile și i le ținu deasupra capului. Cu Mackensie potolită pe moment, el se relaxă, folosindu-și greutatea pentru a o ține nemișcată. Capul lui veni să se așeze lângă al ei.

Murphy simți cum îl cuprinde un val de pasiune. În mijlocul acestei mizerii, trupul lui își bătea joc de el. La naiba! Urând acest lucru, disprețuindu-se, se ridică brusc, o trase în sus și o aruncă pe umăr. Apucă balustrada drept suport și o luă înapoi spre casă.

Mac alunecă de pe umărul lui. Era învinsă. Nu mai încăpea discuție.

Stăteau pe pardoseala camerei de zi, acolo unde o pusese, ca două curci plouate.

Respirau greoi și se uitau unul la altul la lumina jarului din cămin. El se împinse spre sofa și se sprijini. Ea avea curaj... Admira acest lucru. Avea ochi limpezi care nu ascundeau nimic. Îi plăcea și asta.

Trecu un minut. Sau două.

– Lumânări?

– În bucătărie, șopti ea, frecându-și piciorul sucit.

El o prinse de bluză și îi trase fața lângă a lui.

– Mişcă, dacă vrei să nu te lovesc.

Pentru o fracţiune de secundă, el se întrebă cum ar fi dacă i-ar zdrobi gura cu a lui. Pasiune? Prin cap îi trecură înjurături. N-avea timp.

Ea n-avea intenţia să se mişte. Nu încă. Îi era frig, era murdară şi rănită. Se uită în sus la lumina unui fulger şi văzu două lumânări puse pe bar. În lumina sărăcăcioasă, văzu că, lovindu-l, îi redeschisese rana de la cap.

El îşi ridică mâna şi înlătură sângele care ameninţa să-i întunece vederea.

– Ia maşina mea şi pleacă de aici, porunci ea surprinsă să-şi audă tonul vocii.

Fără a-i da vreo atenţie, el luă un prosop de pe uşa maşinii de gătit şi şi-l puse pe rană.

– Nu încă.

Dacă era să moară, atunci la dracu' cu asta. Se duse după el în bucătărie şi-i arătă mâinile legate.

– Dezleagă-mă, îi ordonă ea, nefiind în stare să creadă că avea atâta curaj.

El abia se întoarse şi îi zâmbi neîncrezător.

– Acum! îi ceru ea. Uite ce mi s-a făcut la mâini.

Ochii lui o ţintuiră. Thomas Justice Murphy nu era obişnuit să fie sfidat.

– O să fugi din nou.

– Iarăşi şi iarăşi. Mă vei omorî şi se va termina, dar dezleagă astea. Mă dor.

El se uită la trupul murdar şi umflat care era opera lui şi se încordă. Nu era acest soi de bărbat. Nu în mod normal. Când punea mâna pe trupul unei femei era s-o liniştească, să o excite, să o bucure. Îi venea să se ducă spre ea, să-i desfacă uşor mâinile, să-i ducă mâinile rănite la buze... Mâna lui se mişcă încet către buzunar. Scoase cuţitul şi desfăcu lama.

Îl ţinea în mână. Ea era murdară de noroi din cap până în picioare. Pe faţă avea urme, acolo unde ploaia lăsase dâre prin murdărie.

Fata închise ochii. El o să-i taie gâtul acum şi gata. Deschizându-i din nou, îşi promise să încerce să întoarcă într-un fel cuţitul asupra lui. Se înfipse bine pe picioare şi se pregăti, când el se mişcă spre ea, foarte încet.

Aaau! El vârî lama între încheieturi şi frânghia căzu. Uşurarea fu imediată. Se frecă uşor pentru a restabili circulaţia şi apoi trecu pe lângă el spre chiuvetă. Deschizând robinetul de la cazanul cu apă de acolo, umplu un vas.

Cu mâinile şi braţele cufundate cât mai adânc, gemu când apa o înţepă şi o uşură în acelaşi timp. Înlătură o parte din noroiul de pe faţă şi braţe.

Îl auzi prăvălindu-se pe un scaun de lângă masă şi-şi întoarse capul să-l privească. Pentru o fracţiune de secundă, îi păru rău pentru bărbat. Exista ceva acolo, sub toată această mască.

Îşi întoarse capul, dându-şi părul pe spate.

– Aruncă-mi prosopul acela.

Trecură două secunde, timp în care el o studie. Luă prosopul de pe rană şi i-l aruncă. Ea îl puse sub apă, îl stoarse şi veni în faţa lui.

– O să mă omori?

– Ţi-am spus că nu.

Nu-i spusese deja asta?

– O să mă violezi?

Când el scutură din cap, Mac puse prosopul ud peste rană. La asta era redus el? La viol. Niciodată în viața lui nu se gândise să violeze o femeie. Ura faptul că-l suspecta că ar face-o. În alte împrejurări i-ar arăta el. Și-ar plimba mâinile prin coama ei buclată și i-ar da capul pe spate...

Liniștea și nemișcarea lui aproape o enervară. Rana avea nevoie de copci. Ea luă unul dintre sfeșnice și se îndreptă spre baie. El îi prinse încheietura mâinii ca într-o menghină.

– Urmează-mă, îi comandă ea liniștită.

În acest stadiu, ce va fi, va fi. Cu cât mai repede se va înțelege cu el, cu atât mai repede se va descotorosi de prezența lui.

El stătea pe scăunel, în timp ce ea îl pansa strâns cu o bucată de tifon.

Degetele ei erau blânde, grijulii. Murphy se întrebă ce i-ar putea face mâinile ei. Părul ei mirosea a șampon și a ploaie. Îi studie abdomenul în timp ce lucra și observă sânge pe cămașă. *Prea rău,* se gândi el. *Al dracului de rău că a trebuit să întâlnesc această femeie în asemenea împrejurări. Prea rău că a trebuit să fiu eu în aceste împrejurări.*

– Te-ai tăiat singură, o informă el ridicându-i marginea bluzei. Era julită și rănită. Din cauza lui... nu, din cauza ei, se justifică el.

Ea îi dădu mâna la o parte, dar el insistă. Luând același prosop ud, îl trecu ușor peste julitură. Fata se trase înapoi, dar el îi puse mâna pe șold pentru a o ține nemișcată.

– Lasă-mă să te curăț.

Mâna lui era fermă și caldă; fața era aproape de sânii ei. Mackensie simți căldura intimității. Cum era oare acest bărbat?

– O s-o fac eu, strigă ea.

Depărtându-se de el, își trase bluza în sus și se uită. Era doar o zgârietură. Simți privirea lui când lăsă bluza în jos.

– Și acum ce urmează? întrebă ea slab.

– Ai nevoie de somn.

– Și?

– O să te leg din nou.

Mac văzu regretul din ochii lui. Sincer, regret adevărat. O parte din teama ei se dusese ca un fum. În fiecare acțiune, fiecare mișcare, chiar dacă vroia să o supună, să o sperie... exista cavalerism. Da, acesta era cuvântul, se gândi ea uluită dintr-o dată. Ar fi putut să o omoare de acum câteva ore. Ar fi putut să-i smulgă brațele sau s-o taie cu acel blestemat de cuțit. Dar nu, el doar o îndreptase cu încăpățânare și forță să facă ce i se spunea.

– De ce ești aici? Se duse înapoi în bucătărie, lumânarea luminându-le calea.

– Este o poveste lungă.

Mackenzie puse candelabrul în mijlocul mesei. Odihnindu-și mâinile pe spătarul scaunului din bucătărie, se întoarse și-l privi direct.

– Va fi o noapte lungă.

El o studie.

– Dacă ți-aș cere să mă ajuți, ai face-o?

Cuvintele lui o luară pe nepregătite.

– Depinde.

Dacă ar fi întrebat-o cu zece minute în urmă, ar fi râs isteric.

El dădu din umeri.

– Acum am nevoie de somn. Mâine o să am nevoie de ajutorul tău. El râse și apoi deveni serios.

– Ai omorât pe cineva? întrebă ea repede, înainte de a o părăsi îndrăzneala.

El râse și apoi deveni serios.

– Nu. Cineva încearcă să mă omoare.

Grozav, se gândi ea.

– Și te-ai gândit să-i aduci la ușa mea, spuse ea.

– Nu. Am sărit în spatele unei camionete și m-am oprit la semafor în Concord. Am sărit din nou când am recunoscut zona de acum câțiva ani.

Asta explica blugii lui sfâșiați, rănile din genunchi și capul spart. Dar gaura de glonte?

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el îndoi brațul.

– Poliția.

– Ai jefuit o bancă? întrebă Mac.

– Nu, replică el cuprinzându-l oboseala. Am spus că vom vorbi mâine dimineață.

– Nu vreau să fiu legată din nou. Nu vreau să dorm în același pat cu tine.

– Foarte rău.

De-a lungul spinării începu să i se prelingă un fior.

– Cel puțin lasă-mă să scap de aceste haine ude.

El dădu din cap. Fiecare luă câte un candelabru și se întoarseră în dormitor. Îl puse pe al ei pe noptieră și dădu să plece. La mișcarea lui rapidă de a o prinde, ea explică iritată:

– Lucrurile mele sunt în camera cealaltă.

El îi permise să se ducă în cealaltă cameră să se schimbe, lăsând ușa puțin deschisă. El ascultă zgomotul de haine ude

care cădeau pe podea. Auzi foșnetul cămășii de noapte trecând peste cap. Involuntar, își închipui materialul delicat atingându-i umerii, sânii, șoldurile.

Deschise ușa larg și merse în fața lui spre dormitorul principal. În lumina slabă, trupul ei se întrezărea prin cămașa de noapte. Deschizând ușa de la dulap, ea întinse mâna și-i arătă că acesta era plin de haine bărbătești. Se întoarse cu fața la perete când el scoase ceea ce mai rămăsese din blugii lui. În câteva minute, el se simți mai cald și mai uscat decât fusese de zile întregi și îi spuse fetei să se ducă la culcare.

Când ea ezită, veni s-o asiste cum se cuibărește în pat. Aproape ca un iubit.

El era blând, asigurându-se că existau fețe între glezne și frânghie. Încercând să nu apese pe rănile de la mâini, îi legă încheieturile după ce trăsese mânecile peste locurile dureroase.

Într-un minut, adormi din nou lângă ea. Mac de relaxă puțin. Se uită la el și la frânghia care îi lega pe amândoi. Un smoc de păr îi cădea peste sprânceană.

Ce urma să se întâmple mâine? Cum de se întâmplaseră toate astea? Își întoarse capul să-l privească din nou. Nu era un coșmar. Nu era nici o șansă să se trezească și să nu-l mai găsească.

Trupul o durea sub materialul fin al cămășii de noapte. Tânjea după o baie. O baie în care să se scufunde până la gât. Și cu bule de săpun parfumat care s-o spele și s-o liniștească. El gemu în somn și se întoarse, mâna lui așezându-se peste mijlocul ei și strângând-o mai aproape de el. Obrazul i se sprijini de umărul ei.

„Scoate oamenii afară. Vin!“ mormăi el prin somn.

Ea nu se mișcă. Vocea lui era chinuită. Prin ce necaz trecuse omul acesta? Dar ce îi păsa? El nu reprezenta nimic pentru ea.

Își închise ochii cu putere și își dori să fi fost pe altă planetă. Cândva, în orele următoare, adormi.

* * *

Apa curgea prin țevile casei. Mac se trezi de zgomot și se ridică în capul oaselor înainte de a recunoaște ce se petrecea. Mișcarea ei îl trezi și luă arma ce se afla pe noptieră. Treaz instantaneu, era gata să ucidă.

– Hei, întinse ea mâinile legate spre el. Este apa. Oamenii de la întreținere trebuie să fie afară.

Soarele strălucitor pătrundea printre draperii. Apoi, el își aminti fiecare amănunt. Se rostogoli spre ea și începu să-i dezlege mâinile.

– Du-te la ușă și mulțumește-le, ca să nu creadă că se întâmplă ceva suspect. Nu încerca nimic.

– Sigur. Vor crede că totul este perfect normal când îmi vor vedea părul ciufulit și fața plină de noroi.

– O să scoți doar capul pe ușă. Du-te mai întâi și spală-te pe față.

* * *

Cu arma înfiptă în spate, ea deschise ușa și mulțumi oamenilor care tocmai se pregăteau de plecare. Își dori să fi putut țipa, dar arma din spate era tare și mâna lui ca un cleşte.

Oamenii îi făcură cu mâna și plecară. Fata oftă și închise ușa.

– Te-ai descurcat bine.

– Lasă-mă! Mă doare brațul.

– Unde te duci acum?

– La subsol, să umplu rezervorul care încălzește apa. Vreau să fac baie înainte de a mă îmbrăca.

– Fără șmecherii. Nu sunt într-o dispoziție prea grozavă dimineața.

Stătu aproape de ea când coborî la subsol și apoi se întoarseră înapoi. În bucătărie, ea umplu filtrul de cafea și începu să pună vasele în chiuvetă.

El stătea pe scaun, cu cotul pe masă. Mirosul cafelei aproape că-i dădea puteri. Ea îi puse în față o ceașcă de lichid maroniu și se întoarse să deretice prin bucătărie. Murphy se simțea mai bine cu fiecare înghițitură.

– Apa s-a încălzit, anunță ea și se îndreptă spre spatele casei.

– Nu vreau să te bat la cap, dar nimeni nu trebuie să știe că sunt aici. Lasă deschisă ușa de la baie.

Chiar ar împușca-o dacă s-ar opune?

– Vino după mine, îi ceru ea. Îl conduse spre camera ce dădea spre baie și-i arătă că nu exista nici o fereastră acolo.

Își luă hainele și intră, trântind ușa după ea. Era minunat în apa caldă. Aproape uitase că el era acolo. Se lăsă pe spate și se săpuni. Gemu de plăcere când apa începu să calmeze rezultatele meciului dintre ei.

– Gata, bombăni el. Nu mai putea sta acolo, ascultând susurul apei prelingându-se peste trupul ei. Și-o imagina stând în cadă cu părul ud și ondulându-se peste umeri.

– Nu încă, ripostă ea.

Alungându-și imaginea din minte, el se ridică și bătu la ușă.

– Mă doare peste tot. Mi-e frig și vreau apă caldă. Ieși acum.

Mac părăsi cada și se îmbrăcă. Era sigură că roșeața din obraji se datora căldurii apei.

Lui îi plăcu ce văzu. Putea fi el un fugar hăituit, dar era încă bărbat. Părul ei era umed și creț. Obrajii roșii de la baia fierbinte. Purta o pereche de blugi care erau mulați pe șolduri și picioare. Tricoul roz cădea peste frumoșii ei sâni rotunzi.

– Intră înăuntru, îi ordonă el.

Cum ea stătea acolo pur și simplu și îl privea, el o prinse de braț, își luă hainele curate pe care le alesese din dulap și o trase în baie cu el.

– Trebuie să te leg din nou?

Ea se strâmbă la el.

– N-am venit după tine când erai complet goală, dar dacă încerci s-o ștergi, voi veni după tine. Și nu-ți va părea bine.

Resemnată, Mac se așeză pe scăunelul din baie și se întoarse cu fața la perete.

– Să nu mă ții mult așa.

Ea ascultă cum își scoate hainele, dă drumul la robinet și intră sub duș. Auzindu-i geamătul de durere când apa căzu peste răni, se ridică în picioare.

Mâna lui apăru prin perdeaua dușului și se încleștă asupra încheieturii ei.

Ea se întoarse automat și văzu condiția reală în care se afla el. Umerii lui lați erau negri și vineți. Pielea peste șale era roasă. Și erau cicatrice vechi, lungi, neregulate, urme de

lovituri. Gaura din braț era neagră și înroșită pe margini. Uitându-se în jos văzu că șoldul era rănit, genunchii aproape zdrențuiți, tăieturile extinzându-se sus pe coapse. Își întoarse privirea.

– Ori stai jos și aștepți cuminte, ori te trag aici cu mine.

Doamne! Prin ce trecuse acest bărbat. Atunci și acum. Gol, părea vulnerabil... și torturat. În ciuda a orice, se simțea rău. Ce i se întâmplase cu adevărat? Nu-i păsa, își spuse ea. De ce ar trebui să-i pese?

Mac îi dădu mâna la o parte și se așeză la loc pe scaun. Îi va asculta povestea. Își imagină un lup disperat și rănit, unul pe care dacă-l tratezi frumos îți va fi prieten pe viață. Același lup îți va sări la grumaz dacă îl trădezi.

Târziu, mult mai târziu, el o urmărea cum se învârtește prin bucătărie pregătind mâncarea pe care o promisese. Șunca sfârâia în tigaia de pe mașina de gătit. Thomas Murphy își dori ca totul să fie așa cum părea. Un mic dejun pregătit în casă, între un bărbat și o femeie, după o noapte petrecută împreună în același pat.

Nu vorbiseră de când ieșise de sub duș și ea îl oprise să se îmbrace până când nu îi unsese cu alifie toate rănile. Îi pansase rana de la cap. El o observase cum se înfioară când îi turnase apă oxigenată peste rana de glonț. Thomas Murphy fusese ușor amuzat când îi controlase brațul pentru a vedea pe unde ieșise glonțul și își turnase lichid pe mână pentru a-l freca. Îi pansase brațul și i-l acoperise.

Simțise o schimbare la ea. Încă îi era frică de el, dar nu mai era îngrozită. Poate că îl va ajuta. El era omul care trecuse prin viață fără ajutorul nimănui.

– Pâine prăjită?

Întrebarea ei îi devie gândurile și se uită din nou la ea.

– Da. Și gem de struguri.

Oare văzu pe fața ei umbra unui surâs când se întoarse înapoi spre bufet? Nu ar fi un lucru drăguț?

– Nu am de struguri, doar de mere.

Ea sparse patru ouă într-un vas și adăugă un pic de lapte, apoi le bătu cu putere. Îi veni în minte o altă dimineață, foarte asemănătoare cu aceasta, dar la o masă similară stătea fratele ei. El avea zece ai, iar ea douăzeci. Fata îi pregătea micul dejun. Prăjise prea mult șunca, arsese ouăle, iar sucul de portocale avea semințe în el, dar Austin pretinsese că era cel mai bun mic dejun pe care îl mâncase vreodată.

De ce se gândea la asta? Poate pentru că văzu aceeași încrâncenare la acest bărbat. Aceeași furie. Aceeași amărăciune. Se întâmplase cu ani în urmă, dar își amintea. Cu intensitate. Îi era dor de Austin. Întotdeauna îi va fi. Moartea lui fusese o extravaganță. Nimeni nu ajunsese la el. Nu la timp.

Murphy trebui practic să se agațe de marginile mesei pentru a nu se repezi asupra mâncării. Ea puse în fața lui o farfurie cu multă mâncare și-i turnă cafea într-o ceașcă. Așezându-se în fața lui, îl observă cum se repede la mâncare.

Ea ronțăia o bucățică de șuncă și-l studia.

– Ce ți s-a întâmplat, Murphy?

– După.

– După ce?

El arătă cu furculița spre ce îi mai rămăsese în farfurie.

– După ce mănânc.

Așadar, era mort de foame. Putea paria că flămânzise înainte. Mac îl văzu încordându-se și relaxându-se din nou.

– Ești bătut la sânge.

Mâncarea terminată, el se simțea bine pentru prima oară după zile întregi. Sătul acum, înpinse farfuria și acceptă ceașca de cafea care i se oferi. Era timpul s-o pună în temă. Și să spere.

– Sunt constructor. Eram în drum spre o lucrare și mașina mi s-a defectat. Am făcut autostopul în Concord. Am mâncat un pic și băiatul de la benzinărie s-a dus cu camionul să-mi aducă mașina înapoi. Mi-a spus că mașina are nevoie de niște piese noi și am făcut autostopul restul drumului.

La privirea ei bănuitoare, el dădu din umeri

– Sunt impulsiv. S-au oprit doi bărbați într-o furgonetă. Păreau niște tipi obișnuiți. Erau băuți puțin, dar nimic ieșit din comun. Și apoi am văzut roșu în fața ochilor.

Se ridică în picioare și se uită pe fereastră.

– Înainte de a ști ce se întâmplă, șoferul a apăsat pe accelerație și eram urmăriți.

– Le-ai spus să te lase jos?

Murphy râse și zâmbetul îi transformă fața din chipeșă în uimitor de frumoasă.

– Să le spun? Eram prea ocupat să mă țin de bord, ca să mai deschid gura.

Se rezemă de spătar și sorbi din cafea.

– În cele din urmă, poliția i-a tăiat calea și el a luat-o înapoi spre Concord. Au început să zboare gloanțele.

Vorbind despre asta acum, auzindu-se cu voce tare, își reaminti. Ceva se rupsese. Exact la primele viraje, își pierduse capacitatea de a raționa.

Captolul 3

În timp ce tipii din D.C. se joacă,
Marele Zid Negru se acoperă de nume...

– Șoferul a pierdut controlul și a dat cu mașina într-un zid. Polițiștii erau după noi. Am fost zvârlit la pământ. Atunci, am început să leg frânturile de conversație auzite. Ei jefuiseră un magazin din parcarea orașului.

O privi direct, urmărindu-i reacția. Fața ei rămăsese impasibilă.

Mișcându-se în scaun, el continuă:

– Toți trei am fost arestați pentru jaf armat. Am spus că eu eram doar un autostopist. Cei doi bărbați din mașină au râs și au spus că este o glumă bună. Polițistul a fost de acord. Trei bărbați au jefuit magazinul și trei bărbați erau în furgonetă. Aveau chiar și descrierea celor trei.

– Și a ta?

– Uită-te la mine. Arăt ca mii de alți tipi.

Nu. Nu arăta. Dar ea nu comentă.

– Ți-au controlat povestirea?

– Deja aveau portofelul meu. Erau gata să-mi pună cătușele. Pentru nimic în lume nu se putea întâmpla acest

lucru... Ea îl urmărea cum își freacă absent încheietura mâinii... Cei doi complici au hotărât să spună că eu eram cel de-al treilea, ca să-l protejeze pe adevăratul făptaș. Cine naiba o fi fost acela. Polițistul intenționa să mă ia cu el. Și atunci, l-am lovit, i-am luat arma și am luat-o la fugă, spuse el cuprins de furie. M-am ascuns ore întregi, mișcându-mă tot timpul. Mă vroiau cu orice preț... Zgomotul sirenelor care se apropiau, se depărtau, jelindu-se tot timpul și umplând aerul, amenințându-mi viața. Trupul și mintea reacționaseră cu repeziciune. Atent la orice pericol.

– Ai fi putut fi disculpat.

– Cu tipii aceia care spuneau că sunt de-al lor? Nu-mi puteam asuma riscul. Am fost într-o închisoare din Vietnam timp de șapte luni. Aveam douăzeci și trei de ani... Își reamintea ca și cum ar fi fost ieri, nu cu mulți ani în urmă. Nimeni s-o să mă mai închidă din nou. Niciodată.

– Bine. Continuă.

Închisoare. Vietnam. Cicatrice vechi. Ea începu să-l vadă într-o lumină diferită.

– Am sărit în spatele unei furgonete oprită la semafor. Nu-mi păsa unde mergeam. Dacă polițiștii m-ar fi văzut, aș fi fost mort.

– Însemnând că nu i-ai fi lăsat să pună mâna pe tine viu? Pentru acuzația de jaf? Este puțin cam mult, nu crezi?

El o privi ca și când ar fi fost dementă de nu înțelegea.

– Jaf. Opunere la arestare. Poliția are o adevărată aversiune pentru oricine o ușurează de arme.

Ea ridică din umeri. Probabil avea dreptate.

– Ai menționat înainte că ai recunoscut zona. Ai locuit pe aici?

– La Charlotte. Am fost căsătorit câțiva ani și am locuit acolo. Am lucrat un timp aici în serviciul de pază. Am plecat în nord după divorț și am luat-o de la început. Fratele meu cumpărase treizeci de acri de pădure în Remington, Virginia. Mi-a cerut să-l ajut să defrișeze pământul și să îi construiesc ceva. În schimb, mi-a dat zece acri de teren să-mi construiesc propria casă. Acolo locuiesc când sunt în State.

– Nu-l poți suna pe fratele tău să te ajute?

– Nu. Nu vreau să-l amestec. Ei mă vor târî prin tribunale. Nu-mi asum riscul. În afară de asta, tipii aceia m-au băgat în belea.

Probabil că avea multă dreptate.

– Unde locuiești în majoritatea timpului?

– Nu-mi place să stau mai mult timp într-un loc. Mă mișc dintr-un oraș în altul, de douăzeci de ani. Casa de bază este barca pe care am construit-o.

Ea se duse și mai turnă cafea. El o urmărea. Brusc, pentru el era important ca ea să-l creadă. De ce? Doar putea continua s-o forțeze.

– Nu mi se pare o viață ideală. Nu te simți cam singur?... La privirea lui, își uită întrebarea și se interesă... Cum crezi că te-aș putea ajuta?

– Ziare. Vom merge în oraș și vom lua câteva. Și există un anumit magazin pe care aș vrea să-l vizitezi.

Ea se ridică de la masă și-și luă pachetul de țigări și chibriturile.

– Să curăț mai întâi pe aici.

Îl auzi oftând și se întoarse la masă, când el se întindea după țigări. Își aprinse o țigară. Ea îl observă cum trage fumul adânc în piept și-l expiră.

Mac se așeză din nou pe scaun. Murphy îi aprinse țigara și ea trase fumul cu sete, încercând să se relaxeze.

– Nu știu dacă să cred ceva din toate astea.

Ochii lui se întunecară.

– Eu nu mint.

– Asta spui tu.

Când el se încordă, ea simți că mersese prea departe.

Care era calea cea mai bună pentru a pune capăt? Avea alte treburi cât timp se afla pe aici.

– Așadar, vrei să vizitez un magazin.

Ea avea de gând s-o facă. În interiorul acestui exterior drăguț, o femeie trecea prin chinurile iadului. El simți o altă înțepătură la gândul că vătăma această ființă atât de drăguță.

– Locul care a fost jefuit.

– De ce?

– Să vorbești cu cei de acolo. Vezi dacă îi poate descrie pe făptași. Cel de al treilea tip. Trebuie să-l găsesc pentru a mă disculpa.

Îi auzi speranța din glas și inima ei se înmuie.

– De ce nu pleci pur și simplu de aici?

– Au portmoneul, permisul de conducere, descrierea mea. Furia și disperarea îi întunecaseră ochii... Sunt sigur că au un raport complet despre mine.

Trase din nou din țigară. Capul i se ridică brusc în sus. Când realizase că era sâcâit? Oare făcuse analogia cu Vietnamul?

– Ce altceva mai este? întrebă ea. Când el o privi pur și simplu, ea insistă: Există mai mult decât ar trebui să știu?

Dispoziția lui se schimbă dintr-o dată. Alese să nu dea atenție întrebării ei.

– Hai să pornim.

Drumul spre Carlotte fu liniștit. El se uita pe geam.

Vrând să-l ajute și neînțelegând de ce, ea zâmbi.

– Relaxează-te. Nu te vor căuta împreună cu o femeie.

El dădu din cap, dar nu-și luă ochii de la fereastră. Era foarte îngrijorat. Presupunând că ar fi fost prins, ar fi tras-o și pe ea în toată porcăria asta.

Dintr-o dată, era din nou în tufișuri, hăituit. Putea vedea drumul asfaltat, mașinile, copacii, dar era din nou în Vietnam. Tânjea să simtă greutatea liniștitoare a unei mitraliere. De fiecare dată când credea că a scăpat, imaginea îi revenea. Mașina se zdruncină într-o groapă și simți ca și când ar fi fost atinși de o grenadă. Aproape aștepta să simtă lovitura în cască și pe umerii de sub uniformă. Era cu nervii încordați la maximum și ura acest lucru.

Remarcând, ea spuse:

– Ajungem, în curând acolo, Murphy?

Ochii lui aveau privirea unui animal hăituit, dar nu dură decât o secundă, când se întoarse să se uite la ea, dispăruse.

– Poartă-te normal, o instrui el. Acum trebuia să aibă încredere în ea. Nu atrage atenția asupra ta.

Ca și când ar fi fost posibil... Orice bărbat și-ar întoarce capul după această femeie.

Ea frână în fața magazinului și Murphy se întoarse în scaun și-și încovoie umerii. Fata se aplecă după scaunul din spate,

luă o cască de basse-ball și i-o îndesă pe cap. Atunci, ea își dori cu ardoare să depășească acest moment. Și după aceea, o cuprinse un alt fel de furie. El o împinsese și asta o jignise. În fond, de ce i-ar păsa de el?

În loc de asta, ea îi atinse umărul.

– Încetează să mai fii așa de nervos. Oricum, am nevoie de aer proaspăt.

El o urmări intrând în magazin și-l roase îndoiala. Nu-i plăcea să fie atât de departe de el. Era oare din cauza faptului că se temea să nu fugă și să-l lase acolo, sau pentru că devenea importantă pentru el? Felul în care îl atinsese, chiar înainte de a ieși din mașină, era liniștitor, camaraderesc.

Înăuntrul magazinului, ea se prefăcea că cercetează noile lumini cu neon, ștergătoarele. Se uită în jur și-l văzu pe omul care venea către ea. De sub cască, Murphy tresări atent când îl văzu pe omul din spatele tejghelei apropiindu-se de Mac.

– Vă pot ajuta cu ceva?

– Nu încă, îi zâmbi ea.

El îi zâmbea cu dinții lui îngălbeniți de tutun. Avea murdărie sub unghii și o nevoie reală de un deodorant.

– Orice doriți, cereți-i bătrânului Harry aici de față. Absolut orice, drăguță doamnă.

Murphy se îndreptă în scaun când îl văzu pe bărbat cum o măsoară. Prostănacul.

Fâlfâind din gene, cu o voce mieroasă, Mackensie se interesă:

– Ați auzit despre ceva excitant petrecut aici de curând?

– Sigur că da. Timpurile sunt grele. Oamenii ar face orice în zilele noastre.

Zâmbind cu gura de la o ureche la alta, își vârî degetele mari în cureaua de la pantaloni.

Mac se întoarse să-l cerceteze din nou. Avea probabil patruzeci de ani. Era cu câțiva centimetri mai înalt ca ea. Murdar. Viața nu fusese prea bună cu el.

– Am auzit la știri. Încă îl mai caută pe unul dintre oameni, nu-i așa?

El interveni nerăbdător.

– Vor pune mâna pe el. Au poza lui și gata. Nu poate ajunge departe.

– Dar ceilalți doi? Ea luă un deodorant de mașină de pe raft și-l mirosi încrețindu-și nasul.

Văzu cum mâna lui murdară trece pe lângă ea și scoate un alt model. Îl puse în dreptul nasului și zâmbi.

– Acesta se potrivește mai bine unei doamne ca dumneata.

Liliac? ea scutură din cap. Alese unul cu un brad desenat pe el.

– Aveți ventile?

– Sigur că da. Acolo.

Ea aruncă o privire spre fereastră pentru a se asigura că Murphy așteaptă răbdător, când îl urmă pe omul cu salopetă jegoasă.

– O fată se excită să afle că există un hoț înarmat liber.

Nu-mi vine să cred că-mi ies astfel de prostii din gură.

– Nu te sperie?

– Deloc... Flirta fățiș... Tocmai asta mă excită. Erai aici? Când s-a întâmplat?

El rânji mândru.

– Uitându-mă direct la armele lor.

Ea luă niște zaruri din raft și începu să le studieze.

– I-ai recunoaște? Erau bărbați de pe aici? întrebă ea cu indiferență.

– Harry, ți-am spus să pui ulei de motor pe rafturi, bubui o voce groasă din camera aflată în spatele încăperii. Oh. Ai un client.

Omul cel posomorât făcu stânga împrejur și se întoarse din nou în spate.

– I-am văzut cum te văd pe dumneata. Bineînțeles că mi-ar place mai mult să te văd pe dumneata.

Și mie mi-ar plăcea mai mult să merg goală pușcă prin New York în miezul iernii, dar Mac îi zâmbi cu sfială.

Se duseră împreună la casa de marcat și Harry sări în spatele tejghelei.

– A trebuit să te duci să-i identifici la ancheta poliției?

Ridicându-și încet sprâncenele, își umezi buzele cu limba.

– Sigur. Hei, ce-ar fi să-ți povestesc toate detaliile diseară la cină? Plec peste o oră.

Mac scoase portofelul din poșetă. El marcă la casă și spuse:

– Un dolar. Zarurile sunt din partea mea.

– Oh, mulțumesc.

– Ce părere ai despre cină? o întrebă el nerăbdător.

Cum ea păru să ezite, el adăugă:

– Poliția are o teorie. Eu am alta.

Ea ezită încă o secundă, ațâțându-i excitarea.

– Unde este locul? Ne putem întâlni acolo.

– La Sandusky. Sfârșitul lui Elm. Peste o oră?

– Perfect.

Zâmbetul lui se întoarse instantaneu.

– Cum te cheamă.

– Mackensie. La revedere, Harry.

– Pa, Mackensie.

Auzindu-l cum îi pronunță numele, deschise ușa și ieși.

Se asigură că își leagănă șoldurile când se duse spre mașină.

Nu-i plăcu când Murphy deschise portiera și bombăni:

– De ce dracu' te legeni așa?

– Dacă nu-ți place cum mă descurc, ieși naibii din mașină și pleacă din viața mea.

El se întoarse și se uită drept înainte. Ea observă cum maxilarul îi zvâcnește ușor, ca și când era un chin să-și țină gura închisă.

– Avem o întâlnire. Vârî cheia în contact. Acel grăsan murdar a spus că i-a văzut pe cei trei. Dar încă nu știu cum îl vei putea găsi pe cel de-al treilea.

– Ce înseamnă că aveți o întâlnire?

Era mai mult decât îi ceruse el.

– La Sandusky peste o oră, la cină.

El pufni.

– Este o speluncă ordinară. Nu vei fi în siguranță acolo.

Fata frână tare la semafor. El se prinse de scaun, mormăind ceva.

– Se pare că nu sunt nicăieri în siguranță. Vrei să te ajut sau nu?

Murphy se uită la fereastră și apoi la ea.

– Am nevoie de asta. *Și am nevoie de tine.*

El fierbea.

– *Dacă acest bărbat te atinge, dacă te pipăie, îl voi face bucățele.* Dacă nu pleci de acolo la o oră rezonabilă, vin după tine.

– Noaptea trecută erai gata să mă omori și acum devii scutierul meu?

Ea porni motorul și el se instală mai comod în scaun.

– Apropo, aș vrea să iau arma cu mine diseară.

Murphy îngheță. Aproape că auzea cum i se îmbulzeau gândurile în cap. După secunde lungi, scoase din buzunar pistolul și i-l puse în geantă.

– Este cu acțiune dublă. Tot ce trebuie să faci este să apeși pe trăgaci. Ai grijă, este încărcat. Hai să plecăm de aici. O să controlez prin jur să văd dacă există vreun loc în care să mă ascund. Nu încerca nimic cu acel tip. Scoate ce poți de la el și apoi pleacă. Nu-l lăsa să afle prea multe.

– El va termina ce ai început tu.

Mac conducea mașina spre Sandusky's.

– Știu că n-are rost întrebarea, dar de ce dintr-o dată ești atât de doritoare să mă ajuți?

Ea nu era prea sigură, dar nici nu vroia să se gândească prea mult asupra răspunsului.

– Poate personalitatea ta fermecătoare?

Și te vreau afară din casa mea. Dus definitiv.

– Nu-ți mai este frică de mine?

Nu mai vroia să-i fie frică de el.

– Mă sperie orice.

Sandusky's era într-adevăr o speluncă. O pancardă oranj de neon strălucea afară. Îl lăsă pe Murphy peste stradă și parcă în apropiere. Spera ca el să stea cu ochii pe ușă. Astfel încât dacă trebuia să plece în grabă, să nu trebuiască să se uite după el.

Se făcea întuneric. Înăuntru era și mai întuneric, iar norii de fum urcau până în tavan. Mesele erau șubrede și pătate cu urme de pahare. Mirosea a ceapă prăjită și grăsime râncedă. Găsi o masă lângă ușă și comandă o băutură.

* * *

La o tarabă în apropiere de Sandusky's, Murphy frunzări un ziar local. A treia coloană din josul paginii a patra îi atrase imediat atenția.

Doi bărbați care au jefuit magazinul din parcare, vinerea trecută, au scăpat după ce fuseseră arestați. Se crede că cei doi se vor întâlni cu al treilea care a scăpat de poliție după o urmărire ca în filme. Unul dintre bărbați a lucrat la acel magazin cu trei luni în urmă. Toți trei sunt înarmați și periculoși.

Dedesubt erau trei fotografii. Cea a lui Murphy era una dintre ele, iar numele lui era scris cu litere mari, sub fotografie. Simți că i se face părul măciucă. Plăti și plecă repede în jos, pe trotuarul dinspre Sandusky's.

* * *

Harry nu se obosise nici măcar să se spele. Mac își sorbea băutura și-i aruncă un zâmbet dulce.

Îi zâmbi și el și-și trase scaunul aproape de ea.

– Am comandat două fripturi și cartofi prăjiți.

Mackensie dădu din cap a aprobare, dulce și prostuță.

Apăru chelnerul cu două farfurii murdare pe care le puse în fața lor. O cană cu bere fu așezată în mijloc și două pahare mate din cauza nespălării. Harry turnă și-i oferi ketchupul. Când ea scutură din cap, el turnă aproape toată sticla de ketchup în farfuria lui. Atacă mâncarea de parcă n-ar fi mâncat de săptămâni.

Gândul ei zbură spre Murphy. *Unde o fi? Este aproape? Spera că zărește prin ferestrele murdare.* Își tăie o bucățică de friptură, dar ezită s-o mănânce.

– Locuiești pe aici? întrebă el cu gura plină de mâncare.

– Sunt în vizită. Sora mea s-a măritat sâmbătă. Eu am mai rămas într-un soi de vacanță. Locuiesc la New York.

El se lăsă pe spate.

– Nu mi-am închipuit că ai fi de aici. Există ceva deosebit la tine.

Ea încercă să se relaxeze și glumi:

– Da. Accentul meu.

– Mai mult decât atât, spuse el punând o mână aspră peste a ei.

Retrăgându-se, ea zâmbi din nou.

– Spune-mi despre jaf.

El se rezemă de spătarul scaunului.

– Era aproape de ora închiderii și mă pregăteam să sting luminile când cei trei tipi au năvălit înăuntru și... chiar îți place, nu?

Deci privirea ei avidă dădea rezultate. Ar fi trebuit să se facă artistă. Când el se aplecă în față, ea se forță să nu se tragă înapoi, când el îi șopti la ureche.

– După cină am putea merge acasă la mine.

– De fapt, am o întâlnire peste o oră, spuse ea uitându-se la ceas.

El își plimbă degetul peste brățara ei micuță.

– Poate mâine, atunci. Bătrânul Harry te va face să te simți bine. Chiar foarte bine.

Doamne! Ea se foi în scaun și se strădui să-l facă să spună mai multe. Nu știa de ce. Murphy nu însemna nimic pentru ea și se punea într-o situație primejdioasă din cauza lui.

– Vom vedea. Acum termină de spus despre acei tipi.

Își vârî un cartof în gură ca să nu țipe.

– Au încuiat ușa după ei. Am încercat să dispar prin ușa din dos, dar ei se țineau după mine. Unul dintre ei mi-a băgat pistolul în gură... Făcu o pauză și o văzu cât de interesată era, așa că, satisfăcut, continuă... M-au împins lângă tejghea și au golit casa de bani. Apoi s-au repezit spre seif și m-au obligat să-l deschid. Un bărbat nu este în siguranță cu un pistol în gură.

– Bănuiesc și eu. Continuă.

– Asta chiar este ceva. Trebuie să duci o viață plicticoasă la New York.

Mac dădu din umeri.

– De la nouă la cinci și înapoi acasă. Bărbații de acolo sunt atât de ocupați. Îmi plac bărbații de aici, din sud. Sunt virili și așa de puternici.

Se întinse și-i pipăi brațul. Era tare ca piatra și ea se strădui să-i zâmbească uimită.

– M-au legat fedeleș, dar nu înainte de a mă lupta ca un leu. M-au zvârlit din mașină în afara orașului.

– Ai avut noroc. *Dar Murphy nu avusese.* Te-ar fi putut omorî, oftă ea.

* * *

Murphy murea de curiozitate să afle ce se petrecea înăuntru. Cu casca trasă pe ochi, se apropie de clădire, încercând să se uite prin ferestrele murdare. Nu putea risca să intre. Se uită în jur să se asigure că nimeni nu-l observa și se duse spre spatele barului.

– Nu ți-ar fi plăcut să mă omoare, nu-i așa? Harry îi ridică mâna la buzele lui unsuroase și i-o sărută. Mac fu pe punctul de a vomita.

– Nu te-aș fi putut cunoaște dacă ar fi făcut-o, spuse ea gândindu-se ca măcar să merite atâta degradare din partea ei.

Harry își apropie scaunul și mai tare.

– Mâine seară, când vei veni la mine, o să-ți spun și mai multe chestii pe care nu le-am spus nici măcar poliției.

Nu mai am răbdare, spuse ea în gând.

– Ca de exemplu? Deschise ochii mari și se uită în ai lui.

– Ei bine, știu unde s-ar putea ascunde.

– Ascunde? Simți cum o pătrunde un fior de răceală.

– Îhî. N-ai auzit? Au scăpat din arestul poliției noaptea trecută.

Simțea gheață pe spinare.

– Nu, nu știam.

El zâmbi și-i făcu cu ochiul.

Știa ceva. Maimuțoiul. Avusese o contribuție! Bineînțeles. Dar trebuia să fie sigură.

– Hai, Mackensie, să dansăm.

– Bine, doar un dans.

El o luă de mână și o conduse spre locul din fața boxelor de muzică.

– Doar unul vom dansa, păpușo.

O strânse lângă trupul lui și începu să se miște în ritmul muzicii. Își împinse piciorul între ale ei și o sărută pe tâmplă. El interceptă tremurul de repulsie ca pe unul de pasiune. Muzica nu se mai oprea și tot continua.

Murphy se strecură pe aleea îngustă, intrând în toaleta bărbaților când se apropie cineva. Întredeschise ușa și se uită afară. Îi putea vedea. Se simți pătruns de furie și dezgust, întunecându-i-se privirea și întărindu-i-se hotărârea de a sfârși toate acestea cât mai repede. Cu cât mai repede se va termina, cu atât mai repede ea va fi în siguranță...

Ușurată că dansul se terminase, Mac se grăbi spre masă și își luă poșeta. Greutatea armei care se simțea înăuntru o mai liniști un pic.

Știind că Murphy mai avea nevoie de încă o zi pentru a-și reveni, încercă să amâne întâlnirea:

– M-aș întâlni cu tine mai curând poimâine. Unde ne vom vedea?

Fără a clipi din ochi, idiotul prinse nada.

– Aici. Eu locuiesc într-o rulotă din spate.

– Bine. Când?

– Voi fi aici în jur de ora șase. Oricând după aceea.

El îi cuprinse obrazul cu mâna.

Aruncându-i un zâmbet seducător, Mac se îndreptă spre ușă. *Rămâi calmă,* își spuse ea, *continuă să mergi.*

Se strădui să meargă și să nu fugă, deși dorea să facă acest lucru. Aerul rece o lovi în față. Cercetă zona din jur pentru a-l găsi pe Murphy. Vroia siguranța relativă de la Lake Tillery și o vroia chiar acum.

O mașină de poliție trecu prin apropiere. Deschise portiera, cuprinsă de panică. Dacă îl văzuseră pe Murphy? Unde era el?

Porni mașina spre capătul parcării, uitându-se peste tot.

– Să te ia naiba, Murphy. Unde te-ai dus?

– Continuă să conduci.

Aproape că sări prin acoperiș când Murphy se îndreptă din poziția ghemuit de pe locul din spate.

– Să te ia naiba.

Supărat pe sine însuși că o speriase, el îi ceru:

– Condu. Condu! Sunt mașini de poliție peste tot.

Având grijă să nu depășească viteza legală, Mac ieși din oraș.

– Suntem în siguranță. Nu mai este nevoie să mă pândești din spate. M-ai speriat de moarte.

Îl privi în oglinda retrovizoare cum trece peste scaun și se așază lângă ea. Vocea lui era joasă.

– Au scăpat, o informă el.

– Știu.

– Cum?

– Am vorbit cu scumpul de Harry despre asta. El ascunde ceva, Murphy. Mi-a dat de înțeles că ar putea să știe unde se ascund oamenii. Mă întâlnesc eu el poimâine. Amândoi ne vom duce la rulota din spatele speluncii... să bem ceva.

Dintr-o dată, în Murphy se trezi sentimentul de protecție.

– N-o să te duci deloc!

– Ce este asta? Crezi că ai drepturi asupra mea? Uite, eu mă pot descurca și singură. În afară de asta, cred că pot

obține de la el tot ce este necesar să știu înainte ca el să încerce ceva. Am pistolul tău cu mine. Este singura cale, Murphy.

– Nu.

Era suficient de rău că o amestecase și pe ea. Acum se punea ea singură într-o situație foarte primejdioasă.

Mac îndreptă mașina peste drum.

– Da. M-ai obligat să mă amestec cu forța în asta și acum am de gând să fac ce trebuie. Și cu cât mai repede o să scapi din această încurcătură, cu atât mai repede mă pot întoarce la popria mea viață.

Mâna pe care el i-o puse pe umăr nu era prea blândă.

– O să faci ce îți spun eu. Nu o să te mai vezi cu tipul acela. Mă voi furișa eu mâine noapte acolo să văd ce pot descoperi.

Ea pufni:

– Perfect. Și să lași tot ce te-a condus la asta să se ducă naibii. O să mă legi din nou de pat? Nu prea cred. Eu bănuiesc că el este al treilea hoț.

Murphy cugetă la cuvintele ei.

– S-ar putea. Sau îi cunoaște și le-a găsit un loc unde să se ascundă o vreme. Poate că ei au pitit banii undeva și trebuie să aștepte să ajungă la ei. Altfel nu-mi imaginez de ce ar sta ei în zonă.

– Voi descoperi poimâine seară. În timpul acesta, tu vei sta în pat și vei prinde puteri.

– Am spus nu.

– Nu am de gând să mă cert cu tine. Plec. Și dacă încerci ceva, voi chema poliția, marina și pompierii și să te văd ce faci.

Ea își îndreptă umerii. Era obosită, îi era lehamite și se săturase să i se spună ce să facă. În afară de asta, ceva îl bântuia pe acest bărbat și îl bântuise cu mult înainte de ziua în care făcuse autostopul. Simțea acest lucru. În mintea ei umblau două gânduri. Vroia ca acest bărbat să fi dispărut. Vroia totuși să-l ajute.

Ea luă a doua curbă cam brusc și el se lovi de portieră. Mormăi o înjurătură și-și aprinse o altă țigară. Mașina se umplu de fum. Fata deschise puțin fereastra.

– O să faci cum vreau eu. Mirosul parfumului ei îl copleși când se întoarse în scaun. Trebuia să găsească o cale s-o protejeze. Cum vreau eu, înțelegi?

Mackensie lăsă să-i scape încordarea și frustrarea într-un oftat puternic.

– Poți fi căpos, Murphy. Luptă-te cu ei, Murphy, nu cu mine. Doar Dumnezeu știe de ce vreau să te ajut, dar o voi face. Acum, lasă-mă să fac ce vreau. Nu mi se va întâmpla nimic.

El se strâmbă și se sprijini de portieră.

– Ar fi trebuit să te târăsc până la lac și să te înec.

Mac se înfioră în întuneric. Frica de el, neîncrederea, se îngropaseră sub un torent de alte emoții, care erau acolo, sâcâind-o. Alte emoții se puteau dovedi la fel de periculoase. N-avea timp să se gândească la ele, acum. Cel mai important era să termine această treabă.

Capitolul 4

Dacă ale mele coșmaruri ar fi filme,
Ce poveste grozavă ar spune...

Bucuroasă să vadă silueta întunecată a căsuței înălțându-se printre copaci, Mac parcă mașina în față și opri motorul. Tăcerea era grea. Murphy stinse țigara în scrumieră. Îl durea capul și era obosit de moarte.

După ce îl privi cu oarecare milă, Mac împinse portiera. Murphy o urmă. Ea începu să pornească focul, cu ziarul pe care Murphy îl azvârlise pe scaunul din spate. Îl auzi ducându-se spre bucătărie.

Deschise ușa de la frigider. Cel puțin să-i pregătească fetei ceva de mâncare. Era sigur că nu mâncase cine știe ce la Sandusky's.

Studie conținutul sărăcăcios al frigiderului. Femeia avea dreptate. Trecuse prin toate acestea pentru el. Îi trecură prin fața ochilor scene din noaptea trecută și se simți vinovat. Cel puțin putea să facă tot ce era în putere pentru a o proteja să nu se rănească. Merita mai mult. Avea dreptate. Merita să se descotorosească de el.

Flăcările se înălțau și trosneau spre coș. Mac se duse în spatele casei și Murphy o lăsă. Timpul de a se neliniști în orice clipă trecuse. Își închipui după sunete că schimba lenjeria patului. Apoi auzi apa curgând și știu că făcea baie. O parte din el care fusese amorțită multă vreme, se însufleți.

Se obișnuise să lucreze în apartamente eficiente, reci și nu se lăsa copleșit de sentimente, dar acum sunetele îi pătrundeau în suflet, aducându-l aproape de un confort pe care nu-l mai simțise de multă, multă vreme.

O dorea. Era foarte limpede. Îl făcuse să se gândească la trandafiri, vin, cine intime în restaurante slab luminare. Muzică. Ar ține-o ușor în brațe și ea s-ar lipi de el. L-ar privi cu acei ochi ai ei și el și-ar coborî gura către ea. Trebuia să fie într-o ureche pentru a se gândi la ea în acest mod. Dar asta era situația. Ea era o femeie frumoasă și el un bărbat viril.

Stând în balansoar în fața focului, urmărea flăcările dansând. Închisese mașina de gătit, dar doi hamburgheri giganți așteptau să fie consumați. Pleoapele îi erau grele și întreg trupul relaxat. Dar acea parte a lui, acea parte a creierului cu care văzuse Vietnamul, rămăsese alertă și în gardă. Pe jumătate adormit, când auzi o mișcare în spate, tresări, se întoarse și prinse.

Uluită, Mac țipă când mâna lui puternică îi prinse încheietura.

– Lasă-mă! Dumnezeule, credeam că am trecut de acest stadiu.

Murphy își retrase mâna. Pentru a-și ascunde jena, spuse:

– Să nu te mai furișezi niciodată în spatele meu.

– Începeam să cred că ai devenit ființă omenească. Calmează-te. Mmm, miroase a mâncare. Tu gătești, Murphy? Ce interesant, nu m-aș fi gândit la asta.

Remarcând că el bea deja brandy, ea își turnă niște vin într-un pahar și aduse mâncarea pe o tavă. O așeză pe cămin.

Ea îi întinse o farfurie și se așeză pe jos, cu spatele la cămin, lăsând căldura să-i pătrundă în trup. Se îmbrăcase confortabil în blugi negri și tricou alb de bumbac și își dădea seama că el o privea admirativ.

Se uită la el, întrebându-se. Îl vroia afară din viața ei. Și atunci, de ce îi păsa că era rănit? Era doar instinctul de femeie care vrea să aline și să vindece? Ce altceva ar putea fi motivul nebunesc al acestei simpatii pentru el?

– Ar trebui să umpli cada și să faci o baie, spuse ea.

El încuviință din cap. Așa ar trebui. Așa vroia. Dar dacă ea pleacă din casă și-l lasă acolo?

– Nu plec, rosti ea, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

El se uită la ea, cu o sprânceană ridicată.

– De ce nu?

– Nu este suficient că ți-am spus că nu plec? Nu arăți bine deloc. Mâna ta era fierbinte când m-ai prins.

Dând farfuria la o parte, se ridică și-i puse mâna pe frunte.

– Arzi, exclamă ea, alarmată. Ori mâna ți s-a infectat, ori ai răcit pe lac. După ce faci baie, mă voi uita mai bine la mâna ta.

– Poate din cauză că am stat prea aproape de foc.

Gâtul îi era uscat și durerea de cap nu-l lăsase, chiar dacă mâncase. Brațul îl durea groaznic și de fapt tot timpul. Dar asta era nimic în comparație cu ce trăise în Vietnam. Fară să vrea își amintea fiecare amănunt neplăcut. Duhoarea celulei care fusese iadul lui pentru mai multe ore, zile și luni i se învârtea în cap.

Mac se neliniști un pic.

– Ești palid ca o stafie. Ești sigur că te simți bine?

– Îhî. Îhî. Nu mă mai bate la cap.

Se strădui să revină la prezent. Hamburgherul era bun. Focul și compania ei erau și mai bune. Se uită în sus și o văzu studiindu-l.

După câteva momente de tăcere, Mackensie se aventură să-l întrebe:

– De ce nu te-ai căsătorit din nou? Atâția ani și nici o femeie n-a pus mâna pe tine? În afară de faptul că ești un bărbat foarte chipeș.

El zâmbi.

– Ți-am spus. Fără încurcături. Murphy o urmări cu îi alunecă un cartof din gură și apoi își linge sarea de pe buze. Se uită în altă parte.

Asta nu avea nici un sens pentru ea.

– Vrei să îmbătrânești singur? Nu vrei nici măcar copii?

Ceva îl răscoli în interior.

– De ce nu?

– Chiar nu pot crede că ai renunța la tot ce ai putea avea numai de frica a ceea ce ai putea pierde.

El sorbi din brandy-ul pe care-l găsise în dulap. Îi ardea gâtul. Nu-i păsa ce gândea ea. Cine era ea ca să-l judece?

– Ți-aș putea spune o grămadă de lucruri pe care nu le-ai crede. Și încă și mai multe pe care nu ai vrea să le auzi... Ochii lui își pierdură răceala tot atât de repede cum apăruse. Dar, ia spune-mi, scuza ta care este? Ești foarte drăguță.

Lui îi veni să râdă. Un bărbat putea foarte ușor să-și piardă capul după o femeie ca ea.

Ea își îndreptă umerii.

– De unde știi că n-am nici o legătură?

Murphy ridică din umeri.

– N-ai verighetă. În afară de asta, nici un bărbat în toate mințile, căsătorit cu tine, nu te-ar scăpa din ochi atâtea zile. Eu sunt sigur că așa aș face.

Ea acceptă complimentul spontan cu un zâmbet.

Sângele îi coloră obrajii când se întrebă cum ar fi să-i primească sărutul. Nu ar fi prea blând. Apoi, jenată de fantezia ei prostească, se ridică în picioare să ducă tava la gunoi.

Ce era cu ea? Să se gândească așa? El era un fugar. Un bărbat complex cu sentimente ascunse și înăbușite. Când nu vor mai fi împreună, se va întreba cum ar fi fost. Întorcându-se, Mac își reluă locul în fața focului, cu genunchii strânși, înconjurați de brațe.

El continua să o privească. Focul o înconjura cu o strălucire aurie. Chiar în acest moment, părea total incapabilă să facă ceea ce știa că poate face. Să se poată lupta ca o pisică sălbatică. Să amețească un vânzător prostănac dintr-un magazin. Să spargă o ceașcă de cafea când îi era amenințată viața. Fără a mai menționa ce putea face cu pumnii și genunchii.

Șovăia s-o lase să se întoarcă la Sandusky's. Noaptea trecută era gata să facă orice pentru a-și dovedi nevinovăția. Astă seară era pregătit să-i ceară să iasă din această afacere.

– Mă voi duce în oraș devreme și voi arunca o privire în jurul rulotei acelui bărbat. Poate că pot obține dovada de care avem nevoie înainte să te întâlnești cu el. N-o să fii singură cu acel individ unsuros.

– Am de gând să-mi urmez planul cu sau fără voia ta. Am senzația că oamenii se ascund în rulotă. O să mă duc acolo,

să-i văd și apoi plec. Direct la poliție. Ei îi vor aresta și gata. Deja am notat numărul camionetei. Este așa de simplu.

El scutură din cap.

– Nimic nu este simplu. Am spus nu.

– Uite, Murphy, nu ești în armată acum și eu nu primesc ordine. M-ai amestecat în asta și n-am de gând să dau înapoi. *În afară de asta,* își spuse ea, *ce cale ar fi mai bună pentru a se descotorosi de el?* Te-ai fi așteptat ca vreunul dintre camarazii tăi din Vietnam să se dea la o parte când lucrurile s-ar fi agravat?

– Încetează. Tu nu știi nimic despre Vietnam, Mackensie.

El nu simțea nevoia să-i explice. Nu existau cuvinte care să poată descrie. Oricum, nimeni nu dorea să audă. Valul inițial de resentiment scăzu din intensitate.

– Mai gândește-te, Thomas Justice Murphy. Văzuse durerea de pe fața lui, asociată cu Vietnam. Mai mult decât era nevoie să vadă. Ți-a trecut vreodată prin minte că știu multe despre Vietnam?

– Nu, replică el posomorât.

Ea șovăia să-l pună în temă. Se înfuriase din nou și nu vroia să-și piardă timpul cu asemenea subiect.

El închise ochii. Era atât de epuizat. Cum să gândească în halul ăsta de oboseală? Îi era greu să rămână treaz. Plutind într-o lume de vis, se auzi spunând:

– Mi-a păsat acolo.

Asta o impresionă. Oh, la naiba, o impresiona. Se duse spre balansoarul lui, îngenunche lângă el și-și lăsă mâna pe brațul de lemn lustruit.

– Tuturor le-a păsat. Ar trebui să-ți pese și aici, Murphy. Pariez că oamenii tăi te-au iubit.

– Ne-am iubit reciproc. Cuvintele îi ieșeau dureros și erau pline de oboseală și de brandy. Ei erau parte din mine. Luptele. Chefurile, capcanele, nopțile lungi, sângele. Încă sunt parte din mine. Când am venit acasă totul se schimbase, cu excepția mea.

Ea știa și despre asta. Sentimentul că viața continuase fericită, în timp ce tu zăceai în tranșee ziua și noaptea pentru oameni care nu-ți știau nici măcar numele.

Auzi respirația lui care devenise regulată, ca într-un somn adânc. Observă cutele de pe fruntea lui netezindu-se și cearcănele de sub ochi dispărând. Buzele subțiri, acum relaxate, erau pline.

Când se trezi brusc peste câteva minute, Mac tresări, inima bătându-i cu putere în piept. Doamne, va înceta vreodată s-o mai sperie?

Ochii lui se ațintiră asupra ei și își continuă conversația de parcă niciodată n-ar fi întrerupt-o.

– Nu te vei duce. Mă voi gândi la o altă cale. Pleoapele lui căzură din nou.

– Pot să fiu la fel de încăpățânată ca tine. Mă duc. Imediat ce încearcă să mă atingă scot pistolul și gata. Dacă țip, mă va auzi cineva.

Balansoarul se opri. El dormea încălzit de foc și liniștit de o senzație de siguranță relativă.

Mai târziu, ea stătea lângă el în baie, încruntându-se.

– Lasă-mă să-ți văd brațul.

Mackensie smulse prosopul de pe umărul lui. Pielea era roșie de la apa fierbinte. În părul lui străluceau picături. În momentul în care văzu zona roșie care se extinsese și negreala care înconjura gaura de glonte știu că se aflau în pericol.

– Du-te în pat, îi ordonă ea și-l lăsă acolo pentru a putea căuta în dulapuri ceva care să aibă efect.

Alcool. Fețe calde și umede. El aproape adormise când se întoarse. Stând pe marginea patului, îi ținu brațul strâns și picură alcool din sticlă până ajunse la rană.

Când el gemu, știu că avusese succes. Pentru că el se lupta să se ridice, se forță să-l țină culcat.

– Stai cuminte. Nu te mișca. Alcoolul va învinge infecția. Dacă nu, o să mergi la cel mai apropiat spital.

El se dezvelise înainte de a se lupta cu ea și cearșaful alunecase. Ea se aplecă să-l tragă peste el și-l atinse cu mâna. Lupta lui se opri.

Repede, îl înveli și deveni foarte interesată în a-i lua temperatura.

– Nici gând, spuse el, dând la o parte termometrul.

– Oh, mai este și altă cale, zâmbi ea poznaș. Puneți-l în gură înainte de a ți-l pune...

El luă termometrul fără să mai ezite. După câteva minute, i-l scoase. Arăta treizeci și nouă de grade. Asta o sperie.

– Mai stăm puțin și apoi plecăm în oraș. Vom spune pur și simplu poliției ceea ce credem și-i lăsăm să-i ia de acolo.

El îi prinse încheietura mâinii.

– Nu. Îi vreau pe acești oameni pentru mine. Ochii lui o sfredeliră. Promite-mi. O să fiu bine după ceva odihnă. Fără poliție.

Ar putea s-o termine. Aici și acum. Imediat ce adormea, putea chema poliția, dar n-o lăsa inima. O ființă omenească cerea ajutor alteia.

– Nu voi chema poliția.

Ușurat în mod evident, îi dădu drumul. Privirea de recunoștință din ochii lui era mai mult decât putea duce ea acum. Fata continua s-o facă pe Florence Nightingale.

Ochii lui erau aproape închiși și vocea ei părea să vină printr-un tunel. Mâinile ei erau blânde când îl șterse cu un prosop rece. Simți cum trupul răspunde atingerii ei și nu mai avu forța să se controleze. Chiar și în condiția lui mizerabilă își recunoscu nevoia neînfrânată.

Treaz complet, ar fi reținut-o. Luptându-se cu somnul și simțind că mâinile ei se retrăgeau, încercă s-o tragă mai aproape de el. Vroia să simtă răceala buzelor ei pe ale sale. Vroia să se piardă în ea și să nu se gândească sau să simtă altceva în afară de ușurare.

Ea îi dădu la o parte de pe umeri mâinile lipsite de vlagă și apoi de pe gât. Degetele lui îi atinseră sânii și ea îi prinse mâna pentru a o pune sub cearșaf. Se simți cuprinsă de căldură până în adâncul ființei ei. El era un bărbat. Îl dorea. Era foarte elementar. Și la fel de stupid, își reaminti ea.

Își îndreptă spatele. El avea nevoie de somn și ea trebuia să se gândească, să se îndepărteze de acest pat.

El gemu, încercă încă o dată s-o prindă, mișcarea dizlocându-i bandajul de pe braț, așa încât cicatricele de pe spate apărură la iveală. Se aplecă să le examineze. Erau opt. Lungi și curbate. Ce durere îndurase acest bărbat? Aplecându-se să-i acopere din nou brațul, își trecu degetele ușor peste pielea lui, ca și cum ar fi vrut să-i înlăture amintirile cu care trăia.

El dormea buștean. Nu va ști niciodată. Îi trecu ușor degetul arătător peste piele. Spatele îi era neted, cicatricea aspră. Ce îi provocase asta? Un bici din piele? Un bambus? Ce altceva i-au mai făcut? O înțepă inima. Nu era corect.

Nu-l cunoștea de multă vreme, dar era o bună judecătoare a oamenilor. Și acest om, zăcând în acest pat, era un om bun. Era sigură de acest lucru. Dar totuși, îi întrerupsese viața. Îi ruinase mica ei vacanță. Vroia să se termine. Cu totul.

* * *

El plutea cu spatele într-o apă puțin adâncă, valurile clipocind peste rănile lui. Soarele strălucea peste ochii lui închiși, încălzindu-l, îmbătându-l. Legănatul seducător al Mării Chinei de Sud era o femeie, care făcea dragoste nesfârșită cu el. Îmbrățișându-l, punând palme ude pe pieptul lui, pe abdomen și mai jos. Fascinat de susurul ei în urechi, șoptind, promițând. Buzele lui arse de soare se rotunjiră într-un zâmbet. Era legănat ușor de valuri. Căldură și liniște. Bine venite.

Explozia asurzitoare a unei mine sfâșie tăcerea plină de pace. Tresări, scufundându-se. Sufocat de apa cu gust de sare, se chinui să ajungă la suprafață.

Schije șuierau prin aer. Gloanțele de mitralieră se înfigeau în nisip. Țipete. Gemete de tineri care mureau sfâșiați de șrapnele, făcuți bucăți de mine. Se strigau ordine. De către cine? El trebuia să se ocupe. Aceștia erau oamenii lui. Aveau nevoie de el.

Era pe cale să înghită întregul ocean și plămânii să i se spargă. Va muri în apă, în loc să moară în luptă. Nu! Nici gând! În cele din urmă, cu un efort uriaș, reuși să iasă la suprafață, trăgând cu lăcomie aer în plămâni.

Târându-se afară din apă și pe nisip, se luptă să-și limpezească vederea. Mâna îi era acoperită cu sânge purpuriu,

care acum îi intra în ochi. Capul îi era crăpat. Simțea cum soarele îi arde creierul descoperit. Dar nu va lăsa ca acesta să-i fie sfârșitul!

Târându-se pe burtă, își croia drum spre iarba înaltă. Nisipul era fierbinte, răcorindu-i pielea goală. Totul se mișca de parcă ar fi fost într-un film dat cu încetinitorul.

Un zgomot violent îi sparse urechile, zburând deasupra spatelui său ca o carapace.

Brusc în umbră, se gândi la început că un balon uriaș, negru, plutea deasupra lui, răsucindu-se și dansând în văzduh, răspândind în jur lumina soarelui. Forțându-se să-și deschisă ochii, cu mâna făcută streașină, îl văzu în cele din urmă. Era un elicopter.

Trupul unui soldat atârna din el pe jumătate afară. Sângele curgea dintr-un ciot care fusese odată brațul lui. Arma, încă încinsă în jurul lui, se balansa în aer. Cu piciorul prins în legăturile scaunului, păru suspendat timp de o clipă... brațe se întinseră către el, dar nu-l prinseră. Corpul se balansă și apoi căzu pe plajă. Murphy se rostogoli. Corpul ateriză la doi metri de el, fără nici un zgomot. Închise ochii și-i deschise din nou, doar ca să întâlnească două orbite sticloase ale morții.

Șuieratul distinct a ceva care se apropia îi pătrunse în urechi, amenințând să-l surzească. După o altă rafală de mitralieră, un bărbat din apropiere se avântă și se opri. O oprire de moarte.

– Destul! Destul! urlă el. Năucit de durere se rostogoli iarăși, se ridică în picioare clătinându-se și se avântă spre arma lui.

O mână secționată zăcea lângă armă, degetele încă mișcându-i-se. Zgomotul mișcării de tanc, mirosul de sânge și sunetele morții umpleau întreaga lui ființă. Scoase un răcnet

sălbatic și cu un ultim efort, puse mâna pe mitralieră, o puse pe automat și-și dezlănțui furia asupra inamicului.

Mackensie îl auzi din locul unde se culcase, pe canapeaua de lângă foc. Sunetul o pătrunse ca un cuțit. Îi aduse în memorie trezirile lui Austin, în același fel, când ceilalți membrii ai familiei săreau din paturi trăgându-și halatele și alergând către el. Cunoștea semnele coșmarurilor.

Alergă spre el așa cum alergase la fratele ei în toți acei ani, și-l țintui în pat cu trupul ei. Era singura cale. El țipa și se zbătea, dând din mâini și din picioare. Patul se zgâlțâia sub forța coșmarului. O atinse cu genunchiul în tibie și ea se simți pătrunsă de o durere ascuțită.

Se dădu la o parte și-l scutură cu toată puterea.

– Murphy! Thomas! Trezește-te, blestematule, înainte de a mă omorî.

El n-o auzea și se lupta în continuare. Apucându-i amândouă mâinile, ea se așeză peste ele.

Deveni nemișcat. Pieptul îi urca și cobora cu greutate. Deschise ochii încet. Deci, ajunsese până la urmă în rai. Un înger. Fără aripi, dar cu un păr frumos coborându-i pe umeri și ochi... ochi în care un bărbat putea privi și uita totul.

Era o viziune a bunătății și speranței cea care strălucea deasupra lui. Și căldură. Doamne, o căldură atât de plăcută! Vroia să se cufunde în această căldură. Să înmoaie gheața care se formase în interiorul lui. Apoi, trezit de-a binelea, gemu, supărat pe sine însuși. Ea se mișcă pentru a se da jos din pat, dar mâna lui o opri.

Se întoarse să-l privească, nevrând să-i observe lacrimile care amenințau să-i țâșnească din ochi.

– Era să-mi rupi brațul, matahală. Te simți bine? întrebă ea cu inima îndoită.

El dădu din cap și închise ochii.

– Acum, da. Nu pe tine am vrut să te lovesc.

Ea știa.

Când mâna lui se dădu la o parte, ea se așeză lângă el pe marginea saltelei.

– Vietnam?

Cum el nu răspunse, ea înțelese. Stres posttraumatic. Cunoștea statisticile. Dublul oamenilor uciși în luptă muriseră după ce se întorseseră acasă.

Mackensie își pierduse un unchi în Vietnam. Și mai târziu își pierduse și fratele. Știa destul despre stresul întârziat.

Își aminti timpul când se dusese într-un centru pentru veterani de război și luase o broșură, în care totul era explicat în detaliu. Atunci și doar atunci înțelesese parțial motivele morții lui Austin, la zece ani după Vietnam.

Probleme cu concentrarea. Dificultăți la adormire. Răbufniri de furie. Depresii. Coșmaruri. Sentimentul de a retrăi experiența. După ce ai trăit evenimente neobișnuite, reacționezi instinctiv în scopul autoprotejării.

Stătea lângă Murphy. Era singurul lucru pe care îl putea face... Nu putea pretinde niciodată să înțeleagă, darămite să accepte. Era prea târziu să stabilească ce îi făcuseră lui Murphy.

El se juca absent cu o șuviță din părul ei. Era moale și reală și îl ținea legat de pământ.

Mac știa că această hăituire a lui de către poliție, fusese ca un film urât, Vietnamul amestecându-se cu realitatea încurcăturii cu poliția.

Ea fusese la zidul de la Memorialul ridicat la Washington în cinstea celor căzuți în Vietnam, pe care se află notate numele celor morți. La început, nu se putuse uita decât de la distanță.

În aer plutea o atmosferă pioasă. Se oprise în fața statuii a trei soldați, se uitase la ei și pășise să-i atingă. Era ca și cum ar fi fost reali. Toți trei stând acolo și privind spre... ce? Casă? Ei n-o puteau vedea.

Ocazional câte o pată de culoare – o floare, un steag, o scrisoare, o fotografie sau două – îți sărea în ochi din iarba lucioasă. Apropiindu-se mai mult, examinase literele și-și plimbase degetele peste piatra rece unde erau gravate... numele... atât de multe nume. Citise multe dintre ele, repetându-l iarăși și iarăși în minte. Literele fuseseră odată bărbați – carne și sânge – râzând, glumind, ființe umane vesele, care nu meritaseră acest lucru. Simți cum mândria lor îi pătrunde în inimă.

Mișcându-se încet, Mac urmărise cum razele soarelui mângâiau fiecare nume. Își aminti supărarea, frustrarea, nedreptatea felului în care veteranii fuseseră uitați.

Tot ceea ce putea face era să-și arate față de ei respectul, aprecierea, loialitatea. Și acum, aici se afla Thomas Justice Murphy. Va avea grijă de el, chiar dacă acesta nu vroia.

Stătea pe marginea patului, temându-se să-și arate simpatia ce i se citea pe față.

– Ești mai bine acum? Pot să-ți dau ceva de băut, o cafea?

– Îmi fac eu.

– Nu, stai așa. Pentru mine nu-i nici un deranj.

Puse apă fierbinte în două cești pentru a face nescafe. Oftă. Ce porcărie!

Murphy se duse în baie și-și dădu cu apă rece pe față. De ce toate acestea veneau acum? Se pare că fuseseră întotdeauna acolo. Chiar la suprafață. Și după toate acestea ea era bună cu el. Ura acest lucru.

Capitolul 5

Nu trebuie să ții în tine;
dă-i înainte și povestește...

Murphy aprinse două țigări ș-i întinse una.

Ea stătea cu spatele sprijinit de tăblia patului, cu genunchii strânși și înconjurați cu brațele. El stătea întins lângă ea, sprijinit într-un cot și bea din cafeaua adusă de ea.

Se uita la mâinile lui și și le imagină în jurul unui ciocan. Apoi în jurul unei puști.

– Construiești case sau ce?

– Unele case. În special de locuit. Se întinse, se întoarse pe spate și puse ceașca pe noptieră. În special proiecte.

Sincer interesată, ea întrebă:

– Ca de exemplu?

– Muzee, poduri complicate, locuri de joacă, uneori castele.

Încântată, ea zâmbi. Deci, acest bărbat nu era chiar ce păruse a fi noaptea trecută.

– Castele?

– Unul. La Maine. Un port. Bătrânul era proprietarul a jumătate din țărm. Putred de bogat. Vroia să-i ofere nevestei

lui de patruzeci de ani visul pe care aceasta îl avusese întotdeauna. Așa că i-am construit un castel complet, cu turnuri și creneluri.

Mackensie și-l imagină și oftă.

– Și bineînțeles, cu un dragon care scoate flăcări.

– Nu, au avut ei grijă de asta. Aveau cea mai ordinară javră de câine. Avea un lătrat de groază. Aștepta până mă urcam pe scară și se prezenta rânjindu-și colții și lătrând.

Răspunsul lui spontan și tonul glumeț, o făcu să vadă și altă fațetă a lui. Dându-și părul pe spate, îl provocă:

– Pariez că până ai terminat, îți mânca din palmă.

– Natural, încuviință el, trăgând din țigară.

– Așadar, ai lucrat la proiecte mari, care ți-au luat timp. Stăteai într-o localitate până când îți făceai treaba. Nu te duceai prea des pe acasă, nu-i așa?

– Foarte rar. Îmi place așa. Trebuia să călătoresc, să construiesc ceva care însemna mult pentru cineva. Ceva care va rămâne și după ce eu nu voi mai fi. Este o satisfacție.

Și un mod de a te ține departe de lume. Fără legături, fără responsabilități. Mackensie înțelegea și-i invidia până la un punct libertatea.

Era somnoros. Auzea după vocea lui, vedea după cum trupul lui se întindea și se relaxa pe saltea.

– Ai multe coșmaruri?

Ea suflă un rotocol de fum albastru spre tavan.

– N-are toată lumea?

– Nu, Murphy, nu chiar așa.

Murphy stinse țigara și se întoarse către ea, cu pleoapele ușor coborâte. Îl durea tot trupul. Punându-i o mână pe frunte, Mac simțea cum i se urcă febra. Se dădu jos din pat și trase cuvertura peste el.

– Cred că ai nevoie de somn.

Arătând deosebit de omul care năvălise aici, el întrebă:

– Dacă tot ești aici, Mac, de ce nu mai stai puțin?

El nu se ruga. Dar parfumul ei alunga lumea din exterior.

Fata ezită. Ea nu împărțea patul cu un bărbat așa de ușor, mai ales unul pe care-l cunoscuse abia de douăzeci și patru de ore. Dar atâta timp cât el nu cerea decât îmbărbătare, era obligată să-i facă o favoare.

Se vârî sub cearșaf și-și lăsă trupul să se odihnească lângă al lui.

Oftatul care scăpă printre buzele lui era suficient. Avea nevoie de cineva. Și chiar acum acel cineva era Mackensie Elliot. Și era prima dată în viața ei când cineva avea nevoie cu adevărat să fie chiar acolo.

Părul ei se amestecase cu cel care acoperea pieptul lui. Pielea ei era rece lângă umerii lui fierbinți, chinuiți, unde cearșaful îi lăsase goi.

Ar fi vrut să-l acopere în întregime. Să-i simtă fiecare centimentru de piele – piept, stomac, picioare, totul sub ea.

Mâna lui se mișcă. La început puțin, ca și când testa ce va face ea. Tânăra se încordă și el se opri. În câteva minute răsuflarea lui deveni liniștită ca și când adormise și ea se relaxă din nou.

Nu putea fi dragoste ceea ce simțea pentru el. Se ironiză în sine. Era simpatie. Era compasiune. Cum poate ști cineva ce este dragostea când o are? Strânse ochii cu putere. Asta trebuia să fie. Nu-și putea imagina ce altceva ar putea fi. Ce i se întâmpla lui de acum încolo, i se va întâmpla și ei.

De ce să-l iubească? O speriase de moarte, o amenințase și o expusese pericolului din primul minut în care își pusese

ochii pe el. Thomas Justice Murphy era un bărbat rigid. Hotărât. Încăpățânat. Plin de personalitate. Dar era și blând. Cu o bunătate în el pe care n-o putea ascunde de nimeni care vroia s-o vadă. Blândețea făcea parte din el și i se potrivea ca o mănușă.

El se rostogoli pe o parte, cuprinzând-o cu ambele brațe, iar bandajul îi alunecă de pe rană. Camera se umplu de miros de alcool. Ea trase ușor bandajul la locul lui. Când făcu acest lucru, buzele îi atinseră pielea de pe clavicula. Avea un gust dulce... bărbătesc.

Răsuflarea i se înteți când el își puse obrazul pe părul ei. Genunchiul lui veni ușor și se așeză lângă coapsele ei. Era cald și tare.

Ea îl lăsă. Era așa de bine. Așa de drept. Răsuflă adânc și închise ochii. Nu deranja pe nimeni să stea acolo lângă el, așa.

Adormiră. Ca Adam și Eva înaintea mărului.

* * *

Devreme, dimineața următoare, Mackensie se trezi cu o tresărire. Patul era gol. Își dădu la o parte de peste ochi părul încâlcit. Poate că hotărâse să se ducă singur. Dintr-o dată, se simți cuprinsă de regret și ușurare în același timp.

El nu era în cameră. Lipăind cu picioarele goale de-a lungul holului se liniști instantaneu când îl văzu la ușa cu geamul zăbrelit, aburii ușori ai dimineții plutind în jurul lui. Nu era îmbrăcat decât cu blugii. Vederea trupului atletic făcu să i se strângă inima. *Vezi,* își spuse ea, *are nevoie doar de ajutorul tău. De aceea sunt atât de plină de sentimente ciudate și inima îmi vibrează.*

– Ce faci? Ar trebui să te odihnești, îl certă ea.

– Uite. Vino încet. Se întoarse cu mâna la buze și ochii strălucitori de febră.

Ea ajunse lângă el.

– Oh! Căprioare. Cinci. Patru păscând din tufișurile de mure și una stând nemișcată ca o statuie, adulmecând aerul după pericol.

Erau înconjurate de aburii dimineții.

– Sunt frumoase, șopti ea, înfiorându-se puțin.

El îi înconjură umerii cu brațul. Ea acceptă acest lucru cu recunoștință.

– Îmi place acest moment al anului. Majoritatea oamenilor iubesc primăvara și vara, renaștere și speranță. Mie îmi place toamna. Misterele morții și reînvierii, poate mai puțin vibrantă ca celelalte anotimpuri. Uită-te la ele. Se uită drept la noi și nu le este frică. Uimitor.

Își lăsă dubiile, temerile și confuzia în vânt și se sprijini de el. Stătură nemișcați, ca animalele din ceață ce aparțineau frumuseții din jurul lor.

Ceva o sperie pe căprioara de pază. Toate coborâră în goană dealul și dispărură în pădure. Trupul lui era prea fierbinte. Se întoarse și se uită la el. El inspira adânc aerul proaspăt al zilei.

– Peste câteva zile va fi Halloween. De obicei, abia așteptam să mă gătesc și să mă sperii de moarte. Bineînțeles, asta era pe vremea când copiii puteau circula în siguranță de la un vecin la altul ca să cerșească dulciuri. Tu ce făceai de Halloween?

El zâmbea.

– Băteam pe la toate porțile, agățam hârtie de toaletă prin copaci și speriam toate prințesele și clovnii. Alergam prin curți urlând ca un disperat.

Râseră și sunetul îi șocă pe amândoi. În ciuda a orice, exista încă o urmă de fericire. Trebuia să se îndepărteze de el. Acest sentiment, care-i provoca noduri în stomac și un junghi în inimă, i se întâmpla prea des.

Îl lăsă să stea acolo și se întoarse cu o cămașă ca să și-o pună pe el. După ce i-o întinse, merse în bucătărie.

– Deci, erai unul dintre acei băieți.

– Da, și sunt mândru de asta.

Își vârî mâinile prin mânecile cămășii, recunoscător pentru căldură. Unde se dusese acel băiețel? Cel care era fericit și fără griji. Întâmpinând viața cu capul în sus. Vânând, pescuind și aruncându-se în apă.

Mackensie curăța prin bucătărie dezordinea din ziua precedentă.

– Aș fi bănuit că așa erai, spuse ea, întorcându-se să-l privească.

El stătea încă acolo, sprijinit de tocul ușii. Era pierdut în propriile gânduri.

– N-ar trebui să stai în acest aer rece. Deja ai febră, Murphy.

Cât timp trecuse de când cuiva îi păsase de el încât să se îngrijoreze că stătea în curent? Pe buze îi apăru un zâmbet. Fusese atât de ocupat să treacă prin viață, că n-avusese timp să se gândească ce pierdea. Dar acum știa.

Veni în bucătărie, în ciuda sugestiei ei că ar trebui să se odihnească. Avea nevoie să se miște. Murphy era sigur că dacă se așeza în pat, trupul nu-l va mai asculta. Așa că se forță.

După micul dejun, făcură o plimbare. Nu o plimbare rapidă, ci o plimbare agale de-a lungul unei poteci. Când

degetele lui le găsiră pe ale ei, ea nu întrebă nimic. Puteau fi ca orice alt cuplu fericit ieșit să se plimbe, nu doi oameni legați fără să vrea într-un păienjeniș de pericole.

Târziu după-amiaza, stătură pe promontoriu, observând soarele care transforma cerul din oranj în purpuriu și apoi în roșu.

Toată ziua Mackensie îl urmărise pe Murphy. Lui îi era din ce în ce mai rău. Febra nu scăzuse indiferent cât de multe aspirine îl forțase să ia, indiferent câtă mâncare îi oferise. Pe farfuria lui încă se afla jumătatea de cină chiar și acum.

– Cred că ar trebui să te sui în pat, Murphy.

El se strâmbă și o privi de sus.

– Întotdeauna ești așa de pisăloagă? Când o să te întorci la New York o să-ți pisezi și șeful la fel?

Înapoi la New York. Nu se prea gândise la asta de când el năvălise în căsuță. Nici gând. N-o să se întoarcă. Niciodată! Oh, va trebui să se întoarcă să închidă apartamentul, să ducă mobila la un depozit. Trebuia să se ducă. Dar niciodată n-ar mai putea duce o viață atât de lipsită de sens și de vană. Trebuia să-i mulțumească lui Thomas Justice Murphy pentru această lecție.

– New York este istorie. O amintire. Nu știu ce voi face acum... Depindea în parte și de el și cum se va rezolva asta... S-ar putea să mă stabilesc pe aici pe undeva. Îmi place sudul.

Când se ridică, el îi luă mâna.

– Mulțumesc pentru tot ce ai făcut.

Îi trase mâna spre el și apoi o lăsă să cadă.

– Du-te la culcare, Murphy. Delirezi.

– Nu încă.

Învățase multe lucruri despre el, astăzi. Nu din ceea ce spusese, ci mai ales din ceea ce nu spusese. Era inteligent, vorbea ușor despre orice subiect și putea simți. Asta era în

interiorul lui. Putea fi rănit dacă îl examinai îndeaproape. Avea un zâmbet drăgăstos și un râs contagios. Și deși nu era în cea mai bună formă, era foarte, foarte atrăgător.

Când o întrebă dacă ar putea rămâne cu el în acea noapte, ea fu de acord. Mackensie nu se întrebă de ce.

* * *

El tremura. Soarele strălucitor al dimineții năvălise în cameră. Nici unul dintre ei nu-și schimbase poziția în timpul nopții. Murphy era aproape inconștient și febra îi crescuse. Când îl apucă un acces de tuse, ea profită de ocazie și ieși din cameră să se ducă după mai multe cearșafuri.

El delira. Mac ar fi vrut să strige după ajutor, dar el nu vroia acest lucru. După toate cele văzute, știa că n-ar fi indicat. Dacă va putea clarfica lucrurile diseară, el va fi în mâinile doctorilor peste câteva ore.

Reuși să-l țină în pat toată ziua. Nu era greu. Era neputincios și nu întotdeauna lucid. Cu greu îi strecură câteva linguri de supă fierbinte pe gât. Murphy tuși, scuipă, dar ea insistă și îi dublă și doza de aspirină.

Frumoasa zi însorită trecu repede în timp ce ea îl tampona tot timpul pentru a-l ține uscat, se forță să-l facă să înghită aspirine și cât mai multe lichide, neascultându-i aiurările febrei.

Îi citi, sunetul vocii ei părând să-l liniștească din când în când. O dată el, păru să deschisă ochii și să-i zâmbească. Cearcănele negre din jurul ochilor și scrâșnetul dinților dovedeau că atunci când dormea, nu se odihnea. În cele din urmă, rămase nemișcat.

Era timpul să se pregătească. Mac își puse pantaloni negri provocatori. Bluza roz de bumbac dantelat se mula pe ea.

Jacheta neagră de saten abia aștepta să fie deschisă. Iar pantalonii negri erau buni de alergat pentru a o ajuta să scape. Își turnă parfum cu duiumul. Trebuia să țină sub control întreaga seară și atâta timp cât îl putea convinge pe acel dobitoc că va fi gata să-i dea totul, va fi în ordine. Trebuia să fie. Viața lui Murphy depindea de asta.

El începu să-și revină un pic, dar la ora când începu să protesteze, ridicându-se în capul oaselor și țipând să se întoarcă, ea deja ieșea pe ușă. Dacă era chiar atât de neliniștit din cauza ei, n-avea decât să vină după ea, știa unde s-o găsească. Controlând dacă pistolul era la locul lui, păși înainte cu hotărâre.

Când ajunse la periferia orașului, palmele îi erau ude de transpirație. Îi trecu prin minte să alerteze poliția, dar se răzgândi. Aceștia nu o vor crede. Dacă totul ar fi mers conform planului, Murphy s-ar fi ascuns în spatele ei, dar asta nu se întâmpla și era singură.

Dar n-avea nici o importanță. Faptul că se simțea mai vie ca oricând conta cel mai mult. Fără a mai menționa pe bărbatul care rămăsese la lac. Și oricât de ciudat părea, îi păsa de el.

Simți cum îi crește pulsul când intră în parcarea de la Sandusky's. Pipăindu-și pistolul din poșetă, deschise portiera mașinii.

Dobitocul era acolo. Se vedea că o aștepta. Ținându-i portiera, adulmecă parfumul din mașina ei și spuse:

– Arăți nemaipomenit. Faci pe oricine să se simtă ca un adevărat bărbat.

Ea îi zâmbi mânzește:

– Mulțumesc, Harry.

Cel puțin acesta făcuse un duș și se schimbase. Și ea se întrebă de unde furase el after-shave-ul de marcă. Precis nu și-l putea permite.

Capitolul 6

„Altă slujbă, alt șef;
altă încercare – alt eșec...“

O dată înăuntru, fu asaltată de miros de lenjerie veche și bere stătută. Mirosea a câine plouat, dar nu văzu nici unul. Zona camerei de zi și a bucătăriei era luminată sărăcăcios de o lumânare așezată într-o cutie goală de bere. Vase murdare umpleau chiuveta.

Mackensie se prefăcu interesată când trecu în revistă mobila urâtă și murdară și draperiile afumate.

El se oferi să-i ia jacheta, dar ea îl opri.

– Nu, mulțumesc. Se asortează cu restul.

Plimbându-și mâinile de-a lungul materialului jachetei și punându-le apoi pe șoldurile ei, el comentă:

– Este mătase. Se simte.

Așezându-se, ea se eliberă, iar Harry se așeză în fața ei. Crezu că aude un zgomot în celălalt compartiment al rulotei. Un câine? Ceilalți doi bărbați?

– Am închiriat două filme bune pentru cazul în care vrei să te uiți după... după un timp. Va fi plăcut să am o femeie aici pentru o vreme.

Brusc, în ochii lui apăru o strălucire de canibal... și ea era felul principal.

– Locuiești de multă vreme aici, Harry?

– De prea mult timp. Bătrânul meu avea o afacere cu fier vechi drept în spate până când primăria l-a făcut să renunțe. A murit chiar acolo, pe acea sofa veche, cu câțiva ani în urmă.

– Mama ta?

Chiar îi păsa de asta? Nu-i venea să creadă că pune astfel de întrebări.

– Nu mi-o amintesc. El mi-a spus că și-a luat valea când aveam patru ani. Povestește-mi despre casa ta din New York.

– Nimic deosebit. Este atât de sus încât pot privi peste parc, pot să-i privesc pe oameni.

– Am văzut New York-ul în filme. Cred că mi-ar plăcea. Mai ales viața de noapte. Toate acele lumini și femei!

Era prea cald în rulotă și aerul părea încărcat de miros de tutun de parcă cinci sau șase oameni fumaseră câteva ore.

– Deci, se prefăcu ea interesată, spune-mi ce știi despre hoții care au evadat.

Ochii lui se posomorâră și se bosumflă un pic.

– Ești o căutătoare avidă de senzații, nu?

Ea își ridică fața și răspunse.

– Îmi place să ascult lucrurile până la capăt, Harry. Hai, continuă și spune-mi.

Ochii lui Mac se măriră și buzele i se țuguiară într-un zâmbet apreciator când Harry îi relată din nou detaliile ca din memorie. Ca un bine ticluit alibi.

– Deci, așa cum ți-am spus, cei doi au scăpat. Dar alții ar putea să-ți spună mai multe dacă aș fi sigur că poți păstra un secret.

– Eu? râse ea. Sunt ca un agent secret.

Și o să ies afară și o să strig la toată lumea ca să afle.

El își apropie scaunul mai aproape de ea. La prima senzație a buzelor lui pe gâtul ei, se încordă, dar se forță să se relaxeze și se rezemă de el.

– Harry, ești prea grăbit. Mie îmi place ca anumite lucruri să meargă mai lent.

Rânjind, el se așeză la loc, mâncând-o din ochi. Întrebându-se ce era mai rău, se simți complet goală.

El își apropie din nou scaunul și se aplecă în față.

– S-ar putea să fii genul de domniță pe care o căutăm noi.

– Noi? *Oh, Doamne.*

– Doi prieteni de ai mei și cu mine, am plănuit să ne plimbăm prin toată țara. Poate ți-ar plăcea să vii cu noi.

Când o zbura porcul!

– S-ar putea. Dar ce a fost asta? Am auzit ceva. Ai un cățeluș pe aici prin spate?

Asta ar putea explica mirosul urât din rulotă.

– Nu, este surpriza mea, dar mai întâi trebuie să știu dacă pot avea încredere în tine.

Ea îl privi printre genele lăsate. *Pariez că poți avea încredere în mine. De mine depinde să te aduc în fața legii.*

– Ai încredere în mine.

Harry sări vesel ca un copil căruia i se oferă o bomboană. Deschizând ușa celei de a doua încăperi, se dădu la o parte și doi bărbați jegoși, în tricouri, își făcură apariția.

Mândru, Harry anunță:

– Ei sunt prietenii mei. Veni mai aproape și-i șopti la ureche. Băieții răi care au prădat magazinul.

Ea sări în picioare, prefăcându-se surprinsă.

– Glumești?

Toți trei clătinară din cap la unison. Se uită la fiecare în parte și apoi la Harry. El rânjea cu gura până la urechi și îi prezentă pe cei doi. Cel înalt, osos, era Turcu' și cel mic și gras, Sully.

– Și eu. Se bătu în piept cu mândrie. Nu am fost o victimă cum am spus la poliție. Am fost implicat.

Bingo!

– Nu, strigă ea fără a-i veni să creadă. Tu? Voi toți ați jefuit magazinul?

Ca pentru a-i dovedi, unul dintre bărbați se întoarse în cămăruță și veni cu un pumn de bancnote.

– Este suficient pentru a începe. Asta nu-i tot. Am ascuns restul în mașina verde din spatele magazinului parcării. Pentru cazul în care cineva vorbește prea mult, zâmbi el în direcția ei.

– Nu vă este teamă că cineva va da de voi?

– Nțț.

Harry veni mai aproape, atrăgându-i atenția înapoi la el și împingându-i pe ceilalți doi bărbați puțin mai departe, le aruncă o privire de proprietar.

– Imediat ce se calmează spiritele aici, o pornim la drum. Poliția este atât de ocupată să-l caute pe al treilea bărbat, că nu-i vor căuta pe acești doi pentru un timp.

– Al treilea bărbat? Ea se prefăcu că nu înțelege. Tocmai ai spus...

– Stați jos, băieți, și închideți-vă gurile pofticioase. Este a mea.

Se așezară cu toții și Mac trase poșeta de pe masă în poală. Greutatea oțelului o făcea să se simtă puțin mai în siguranță. În acel moment, se mustra în gând că nu luase un aparat de înregistrare. Ar fi putut înregistra totul și duce la poliție.

– După ce aceștia doi m-au lovit ca să pară totul credibil au văzut un autostopist. L-au luat cu ei. Nu mă întreba de ce, credeau că nu este nici un pericol. Râse. Idioții aveau viteză prea mare și poliția i-a urmărit. Erau polițiști peste tot și când mașina a clacat, au pus mâna pe ei, închipuindu-și că sunt cei care au jefuit magazinul, mai ales că Sully nu-și lăsase pistolul în pace.

– Aproape scăpaserăm.

Harry deveni nervos.

– Taci din gură, eu vorbesc.

Continuă să vorbească de parcă ar fi fost niște copii strânși în jurul unui foc de tabără, iar el avea o poveste minunată de relatat.

– Proștii de copoi au presupus că autostopistul era unul din bandă. Și băieții au fost de acord, râse el din nou.

Era atât de excitat, încât Mac își dădu seama că nu era în toate mințile. Uitându-se la ceilalți doi, realiză că nici aceștia nu erau sănătoși. Și din cauza acestor gunoaie, Murphy fusese cât pe ce să moară.

Bine. Destul. Acum, să ies de aici și să mă duc la poliție.

– Grozav, răsuflă ea. Exact ca în filme.

Cei trei rânjiră și se uitară unul la celălalt cu mândrie și satisfacție. Nici nu se aștepta la mai mult.

În acest moment, Harry își închipui că o întreținuse suficient de mult pe doamnă. Era rândul ei să-și arate gratitudinea. Anticiparea îi ascuțea simțurile. Ea va fi doritoare să-i ofere o noapte lungă de distracție. Pielea ei, ascunsă de haine, trebuie să fie moale și mătăsoasă. Deja simțea gelozia lor plutind în aer. Ia mai dă-i naibii, se gândi el.

– Bine, băieți, lăsați-o baltă. Eu și doamna vrem să fim singuri.

Mackensie văzu pofta în ochii sticloși ai lui Harry.

– Nu, vreau să aud cum a fost evadarea, se rugă ea zâmbind provocatoare.

Avea nevoie de timp. Câteva momente pentru a-și plănui scăparea. Maxilarele o dureau din cauza zâmbetului forțat.

Harry nu-și ascunse iritarea când cei doi bărbați începură să relateze schimbul de focuri de armă cu polițiștii. El urmărea animația de pe fața lui Mac. O vroia pe această femeie în patul lui, unde s-o poată simți, să se bucure de această păpușică. N-avusese parte de multe lucruri fine în viață. Dar vroia să nu rateze această ocazie.

– Deci, continuară cei doi, întrecându-se unul pe celălalt în entuziasm. Am scăpat repede. Ca în filmele cu „desperados".

Harry începu să se joace cu părul ei.

– Și acum, plecați. Ce-ar fi să luați mașina din spate? Nu v-ar tenta?

Doamne! Simțea cum o cuprinde isteria.

Harry se ridică. Mac se ridică. Se ridicară și ceilalți doi.

– Este timpul să plecați.

– Este timpul și pentru mine, Harry. Îmi pare rău. Am altceva planificat pentru seara aceasta, se uită ea la ceas. Mi-a făcut plăcere și sûnt onorată că m-ați lăsat să mă alătur acestei bande vesele. Să-ți spun ceva. Te duc la cină mâine noapte și apoi ne putem întoarce acasă la mine și... *Când o face plopul pere.*

Ceilalți doi se uitară la Harry, așteptând următoarea lui mișcare.

Ea se duse degajat la ușă.

Harry făcu o mișcare rapidă când ea puse mâna pe clanță și o prinse de talie.

– Chiar trebuie să plec, Harry.

Farmecul lui fals se prefăcu în amenințare. Va lua ce i se promisese.

– Femeile nu-mi fac mie asta. Ți-am povestit și ți-am arătat și băieții, și acum dă-mi ce mi-ai promis. Nu glumesc.

Ea apăsă pe clanță și lovi ușa cu umărul. Aceasta se deschise larg. Poșeta îi alunecă din mâini și ateriză pe trepte, împrăștiind conținutul. Oțelul armei strălucea în lumina verandei. Cei trei bărbați, realizând la unison că fuseseră trași pe sfoară, intrară în acțiune. Dar ea avu surpriza de partea ei.

Înşfăcând arma şi poşeta sări jos şi se îndepărtă rapidă şi graţioasă ca o căprioară speriată. Şi cu adrenalina pompându-i prin vene, aşteptându-se să simtă un glonte în spate în orice clipă.

Bucuroasă că îşi parcase maşina în altă direcţie, reuşi să scape din mâna lui Harry, trânti portiera maşinii şi o încuie. Cei trei bărbaţi năvăliră cu toţii asupra maşinii. Fruntea i se acoperi de transpiraţie când maşina se zgâlţâi drept răspuns la loviturile bărbaţilor furioşi.

Harry o privea prin fereastră în timp ce încerca s-o spargă. Avea o privire de criminal.

Se rugă ca maşina s-o pornească de prima dată. Nu porni. În orice moment era posibil ca ei să spargă maşina şi să fie sfâşiată în bucăţi.

Ţipetele lor deveneau mai puternice. Harry îşi lipi faţa de geam şi răcni:

– Îţi baţi joc de noi, yankee. N-o să scapi de bătrânul Harry.

Lovitura următoare în fereastra laterală aproape o sparse. Timpul trecea la fel de repede pe cât de repede era cuprinsă de teroare.

– Porneşte, blestemato. Dă-i drumul.

Motorul bâzâi, tuşi şi se opri din nou. *L-am înecat. Calmează-te. Ei nu pot intra înăuntru.* Îl văzu pe unul dintre bărbaţi întorcându-se şi alergând probabil după o bară sau o puşcă. Inima i se făcu cât un purice.

Răsucind din nou cheia în contact, mai făcu o încercare. Maşina se puse în mişcare.

Mac apăsă pe acceleraţie, cauciucurile scrâşnind pe pietriş şi târându-i pe bărbaţi cu ea.

Lăsă acceleraţia pentru o fracţiune de secundă şi apoi apăsă din nou, iar bărbaţii căzură de pe maşină ca muştele de pe un câine care se scutură.

Trebuia să se întoarcă la Murphy. Trebuia să-l ducă cu maşina la spital şi apoi să meargă la poliţie. Îi putea aduce pe poliţişti aici, la rulotă. Hoţii vor fi plecaţi, dar îşi va putea dovedi povestirea. Mai ales când vor descoperi că Harry nu mai lucra pentru magazinul parcării.

Inima încă îi tremura. Era aproape. Prea aproape. Trecu peste un stop şi în curând se trezi în întuneric, pe drumul pustiu către Tillery. Precis că Murphy va fi încântat că descoperise adevărul. Mackensie abia aştepta să-i vadă faţa când îi va spune.

Lumini puternice veneau din spate. Se uită în oglinda retrovizoare. O maşină... sau poate un camion venea repede în urma ei.

Îşi umezi buzele cu vârful limbii. Accelerând, observă că la fel făcea şi celălalt vehicul. Încetini. Încetini şi acesta. Trebuia să fie ei.

Şi acum ce să facă? Era aproape de Tillery. Zece mile. Dar nu-i putea duce drept la cabană şi la Murphy. Dacă ar fi încercat să întoarcă şi să se îndrepte spre o secţie de poliţie, ei ar fi blocat-o. Era doar un camion, îşi spuse ea, încercând să-şi alunge panica. Un camion vechi cu vopsea scorojită. Precis îl putea depăşi la viteză, apoi îl pierdea şi dispărea în amestecătura de drumuri ce intersectau mica aşezare. Era unica ei şansă.

Mări viteza – şaptezeci, optzeci, nouăzeci de mile. Ei rămăseseră în urmă, dar se aflau încă acolo. Nouăzeci şi cinci. Apăsă pedala la maximum – o sută, o sută cinci.

Ei se pierdură în urmă. Porțile spre Tillery veneau spre stânga. Cu puțin noroc, putea să dispară pe drumurile lăturalnice fără ca ei să observe.

Era singura cale.

Nu mai văzu lumini în spatele ei.

Apoi văzu camionul. Camionul lor. La o bună distanță în spatele ei, dar tot venind.

Fără să se mai gândească, trase de volan și mașina se opri într-un șanț făcând-o să-și lovească fața de volan. Simți gust de sânge. Opri motorul și stinse luminile.

Ușa era înțepenită. Își puse umărul și împinse. Nimic. Plecându-și capul pe volan se strădui să nu renunțe.

Exasperată și înspăimântată, Mackensie își propti ambele picioare în portieră și lovi. Aerul rece năvăli când ușa se dădu în lături și căzu afară din mașină.

Uitându-se în urmă, nu văzu nimic, dar îi simți. Ei se apropiau. Trebuia s-o ia la sănătoasa. Alergă printre tufișuri, aplecată pentru a nu fi văzută, spre pădure.

Dacă judecase corect, cabana era doar puțin mai departe.

Și atunci se auziră ușile greoaie ale camionului trântindu-se. Și înjurături și amenințări. Îi găsiseră mașina.

Capitolul 7

„Nu mă las purtat de vânt pentru că vreau,
Mă las pentru că sunt blestemat..."

Un geamăt îi tremură pe buze. Mac nu-i putea conduce la Murphy. Ei n-aveau nici un motiv să bănuiască faptul că el se afla în căsuța chiar de deasupra lor. N-aveau nici un alt motiv să fie aici decât ca s-o omoare pe ea. Trebuia să se ascundă și să se roage să nu trebuiască să se folosească de pușcă.

Mergând cât de repede putea și în liniște, Mac înaintă.

Luminile căsuței apărură la vedere. Silueta lui Murphy se vedea în geamul bucătăriei. L-ar recunoaște oare cei doi dacă ar veni suficient de aproape? O luă intenționat la stânga și apoi în josul dealului. Vocile urmăritorilor se auziră puțin mai încet. Și ei aveau probleme cu întunericul.

Obrazul îi era o rană deschisă. Pantalonii îi erau uzi la genunchi. Frumoasa ei jachetă era sfâșiată și plină de sânge. Ploaia începuse din nou. Gemu în tăcere.

Pădurea deveni tăcută, sunetele fiind înăbușite de ploaia deasă. Nu mai putea auzi pașii și vocile amenințătoare ale

urmăritorilor. Dar nu auzise închizându-se ușa de la camionul lor. Ploaia se înteți, aducând cu ea o pală rece de vânt. Se așeză cu greu sub un copac, sprijinindu-se de truchi și urmărind căsuța de deasupra ei. El n-avea habar prin ce necazuri trecea. Singura cale de a-l proteja era să stea departe de el. Îl văzu trecând pe la fereastra de la camera de zi.

Respirația i se liniști. Bărbații trebuie să se fi dus în altă direcție. Poate că dacă ar ajunge la casă și l-ar lua pe Murphy, ar putea alerga până la mașină și pleca în timp ce urmăritorii erau încă în pădure. Speranța îi dădu puteri. Un plan nebunesc era mai bun decât nimic.

Încet, se ridică în picioare. Piciorul îi amorțise și o înțepătură puternică o străpunse până la genunchi. Își croi drum pe trepte ca o pisică ce urmărește o pradă. Era extenuată dar continuă să meargă. Ajungând la ponton, merse de-a bușilea până la ușă. Se opri, ascultă și neauzind nimic, năvăli pe ușă.

Murphy se răsuci atât de repede încât whiskyul pe care îl avea în pahar se vărsă pe jos.

Se repeziră unul spre celălalt. El îi dădea la o parte părul ud de pe față și încerca să-i înțeleagă bolboroselile.

– Sunt afară. Mi-au spus tot. Sunt toți amestecați. Am reușit să scap, dar m-au urmărit. Vor să mă omoare, Murphy. Murphy! Fă ceva!

El era prea bucuros s-o vadă. Ușurat s-o vadă lângă el, întreagă și neatinsă, cu excepția zgârieturilor pline de sânge de pe față și mâini. Și era furios. Ceea ce făcuse era prostesc și el ura prostia. Dar o făcuse pentru el.

Murphy era îmbrăcat și părea mai sigur pe picioare. Când o lăsă stând acolo și se întoarse un moment mai târziu, Mac abia observă când îi scoase jacheta udă și sfâșiată și-i vârî mâinile într-o cămașă uscată, flanelată. Ochii lui erau sumbri și dinții îi clănțăneau. Punându-și propria jachetă, Murphy deschise ușa și o împinse în fața lui pe ponton.

– Murphy.

– Liniște, o repezi el. Nu vorbi. Am barca. Vom vâsli peste lac.

El preluase comanda și ea era bucuroasă. Și apoi simți cum o întoarce, o strânge lângă el în timp ce gura lui coborî pentru un sărut rapid.

– Dă-mi pușca, îi ordonă el și o puse la brâu.

O dată la marginea apei, dădură împreună la o parte tufișul care acoperea barca și o împinseră în apă. Și atunci îi auziră pe urmăritori dând colțul casei.

Unul dintre ei se plângea:

– Hai să plecăm de aici. Acest loc este bântuit. Este înspăimântător.

– Taci, prostule. Găsește-o. O vreau pe ea.

Murphy auzi răsuflarea ei precipitată și-i acoperi gura cu mâna. Îi șopti la ureche:

– Nu ne pot vedea. Stai liniștită.

Îi vor omorî precis. Înghețară. Murphy o ținu și mai strâns și ea îi putu simți bătăile ferme ale inimii. Asta o îmbărbăta. Se agăță de el.

El se mișcă și ea îl urmă. Până la genunchi în apă, ea îl ajută să pună barca pe linia de plutire și amândoi se urcară în ea. În acel moment precis, norii se împrăștiară și o lună de argint îi lumină.

– La dracu'.

Murphy prinse lopețile și începu să vâslească.

Un glonte atinse o latură a bărcii și Murphy vâsli și mai repede. Instinctul de supraviețuire o făcu pe Mackensie să ia arma de la brâul lui. Îndreptând-o spre țărm, ținti și trase. Forța reculului aproape îi suci încheietura mâinii, dar ea trase din nou. Și din nou.

Gloanțele veneau în zbor și unul dintre ele atinse tâmpla lui Mac. Amețită, căzu în față, împingând o vâslă în apă.

La naiba cu ei. O loviseră. Cât de rău? Îl cuprinse ura. Murphy se aplecă după vâslă și când făcu acest lucru, barca se dezechilibră și se răsturnă. O prinse pe Mac.

Erau doar la cinci metri de mal, dar apa era adâncă. Stând aproape de barcă, se țineau de carcasa răsturnată a acesteia. Arma alunecă repede pe fundul noroios al lacului Tillery.

Murphy îi dădu capul pe spate, încercând să vadă cât de adâncă era rana de la tâmplă. Inima i se strânse când se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă glontele ar fi nimerit în plin.

– Continuă să înoți, șopti el, ei coboară. Este un golfuleț după următoarea cotitură a țărmului...

Dacă puteau ajunge la cotitură înainte ca ceilalți să parcurgă țărmul, atacatorii vor trebui să urce și să înconjoare ca să-i prindă, doar dacă nu hotărau să facă o baie.

Sunetele unuia dintre bărbați alunecând și căzând spre apă le dădură puteri. Înconjurară colțul țărmului când auziră o plescăitură în apă.

Ceva alunecă pe la brâul lui Mac și nu-și putu înăbuși un țipăt. Murphy împinse barca întoarsă cu putere. Aceasta începu să plutească aiurea. Greoi acum, cu hainele ude, înotară până la țărm, îngreunați de noroi.

– Și acum? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

El nu răspunse. O împinse pur și simplu sub o tufă și o acoperi cu trupul lui pentru a o apăra. Îl simți cum își trage cuțitul din buzunar. Văzu strălucirea lamei în lumina lunii înainte ca el s-o pună la spate și să-și cuibărească fața la umărul ei.

Ar putea să-l ciopârțească pe unul dintre ei, se gândi Mac, chinuindu-se să nu alunece pe de pe pământ în apă. Dar ceilalți doi ar pune mâna pe ea. Simți cum o cuprinde isteria când pașii urmăritorilor se auzeau mai aproape.

Normalitatea părea să fie la ani lumină depărtare. Când te gândești că chiar cu câteva zile în urmă era așa de veselă venind pe șosea. Nu bănuise spre ce iad se îndrepta.

Precis îi puteau auzi respirația. Mac își duse palma la gură. Murphy o strânse, îmbrățișând-o.

Era gata să facă orice pentru a o apăra pe această femeie.

Oamenii erau în jurul lor. Era o adevărată minune pentru Mac că o scăpaseră din vedere.

– Adu blestematul ăla de camion. O să mergem de-a lungul țărmului. O să ne ducem peste lac. Probabil că acolo s-au îndreptat.

Pașii se opriseră și se aflau doar la câțiva metri

– Cine bănuiești că era cealaltă persoană? întrebă unul din ceilalți bărbați.

– Pune-ți mintea la contribuție, idiotule. Mac recunoscu vocea lui Harry. Am fost păcăliți. Târfa este cu autostopistul pe care l-ați luat voi doi. Amândoi trebuie să moară.

– Să moară? Nu m-am băgat în asta ca să omor.

– Gura! Urcă dealul și adu camionul lângă căsuță. Eu mă întorc acolo să mă mai uit.

Mac și Murphy așteptară până când ultimul intră în casă și apoi o luară la fugă.

Trupul lui era pus pe luptă. O simțea. Instinctul de supraviețuire era atât de înrădăcinat din Vietnam. Acum nu era timpul să se lase copleșit, să lase alte viziuni să-i întunece mintea.

O creangă zgârie obrazul lui Mac, făcând-o să sângereze.

– Oprește-te, Murphy. Oprește. Trebuie să mă odihnesc.

El continua să meargă, ignorând protestele ei șoptite, mai mult târând-o. Mac era acum responsabilitatea lui. Mai mult decât orice dorea să se oprească, să se așeze și s-o cuprindă în brațele lui sigure.

Amândoi erau extenuați, se împiedicau prin tufișuri, alunecând pe pietrele pe care picioarele lor nesigure le dizlocau.

Cât mai adânc în pădure, cei doi făcură potecă, ea întărită de teamă și el de faptul că dacă nu continuau să meargă, vor fi găsiți. Și nu putea permite acest lucru atâta timp cât era lângă el.

Din timp în timp, auzeau scârțâitul unui camion pe un drum învecinat, ocupanții probabil salivând de pofta de a pune mâna pe ei.

Pădurea deveni mai deasă, mai întunecată și mai greu de descurcat prin ea. Amândoi se opriră brusc când auziră zgomotul unui animal mare care-și lua avânt.

Murphy o înconjură cu brațul.

– S-a mișcat un cerb, asta-i tot.

Ea nu era atât de sigură. Își trase mâna dintr-a lui.

– Nu mai pot.

El alunecă lângă ea și scoase cuțitul. În minte îi răsunau zgomotele elicopterelor de luptă. Scutură din cap. Nu acum. Oprește. De ce mintea lui insista asupra Vietnamului? Știa de ce. Viața îi era amenințată încă o dată.

Asta îi spusese eul său odată? „Vrei să fii acolo, băiete, fiindcă acolo erai erou". Timpul fusese dușmanul lui. Se închisese în el mai mult și mai mult cu fiecare an, Și când vedea oameni fericiți, râzând... știa că în el nu mai exista nimic. Jelise acest lucru și se resemnase. Până la Mackensie.

Ei nu-i plăcea să fie un animal hăituit. Acum când ceva din teamă se mai risipise, se instală furia. Îl auzi pe Murphy mormăind ceva și ridică fața să prindă sensul cuvintelor. Acesta spunea ceva despre oameni care trebuie să se adăpostească și cerea întăriri. Nu acum. Nu-ți pierde mintea acum, Murphy. Am nevoie de tine.

Se întinse și-și apăsă gura pe a lui. Buzele lui erau reci. Brațul lui se ridică și-i înconjură gâtul. Ea avea nevoie să-l aducă înapoi și rosti:

– Rămâi cu mine, Murphy. O să scăpăm din asta. Ai supraviețuit Vietnamului ca să fii omorât de doi pungași?

Îi simți mâna sub obraz și degetul mare urmărindu-i conturul buzelor. Între ei se instaură un moment de apropiere plină de pace.

– Ridică-te, copilă. Avem de mers noaptea asta.

Ea se ridică în genunchi.

Brusc în fața lor se înălță negrul amenințător al unei clădiri abandonate. Pereții sugerau o ascunzătoare, acoperișul promitea adăpost de ploaie și dacă nimic altceva, o ședere sigură pentru un timp.

Două perechi de ochi, adaptați din fericire cu întunericul, cercetară interiorul cocioabei. Așternuturile erau împăturite pe un pat modest. Se mai aflau câteva găleți ici și colo. O sobă cu lemne stătea în mijlocul cocioabei. O masă fără picior se afla într-un colț. Nu se rosti nici un cuvânt. Amândoi începură să facă ordine.

Murphy făcu un loc pe dușumea și Mac desfăcu o învelitoare veche, udă, și o întinse. Murphy duse masa la ușă și o întoarse pe o parte. Chicotind încet spuse:

– Dacă nimeresc pe aici, vor crede că suntem un vraf de zdrențe într-un colț.

Scuturând din cap, luă o găleată și dispăru. Mac îi asculta pașii înfundați care se îndepărtau spre lac și începu să facă un fel de pat. El avea nevoie de odihnă și ea la fel.

El se întoarse cu găleata plină cu apă. O întinse pe Mac pe așternut, muie o cârpă în găleată, o stoarse și apoi începu să-i curețe cu grijă rana de sânge. Era ușurat să descopere că era superficială.

Ea îi luă cârpa din mână, o spălă și începu să-i înlăture murdăria de pe față și să curețe carnea roșie din jurul rănii făcute de glonț.

– Ar trebui să fii într-un spital unde să se pompeze în tine antibiotice și suc de portocale.

– Și tu ar trebui să lenevești pe ponton citind un roman și mâncând fursecuri cu ciocolată.

Degetele lui se înfundară în părul ei des și mătăsos și se opriră la ceafă.

Tremurând, mai mult din cauza atingerii lui decât de răcoarea nopții, Mackensie îi cercetă fața frumoasă. Ridică pânza udă. Mâinile lui le acoperiră pe ale ei.

Îi luă cârpa și o puse în găleată.

Se spălară unul pe celălalt. Brațele lui, brațele ei. Gâtul lui, gâtul ei. Aplecându-se, Murphy îi atinse cu buzele clavicula și se plimbă de-a lungul acesteia, după care îi deschise un nasture și apoi alt nasture al bluzei.

– Ești sigură că ești bine? întrebă el, pipăindu-i rana de la tâmplă.

Ea afirmă din cap. Nu rostea nici o vrobă. Ar fi fost un efort prea mare să vorbească și vorbele nu ar fi fost suficiente. Toropită de senzația degetelor lui, își lăsă capul pe spate. El își plimbă degetele peste picioarele și brațele ei, controlând răni, în timp ce explora frumusețea siluetei ei.

Mintea ei se încețoșă. O ceață mai deasă decât cea de afară. Sunetele dispărură. Rămânea doar senzația. Mâinile lui aspre treceau ușor peste pielea ei, cu mișcările unui pictor ce

întinde vopsea pe pânză. Răsuflarea lui fierbinte o simțea în urechi când el îi săruta obrazul. Gura lui puternică se încălzi când o atinse pe a ei.

Ea își duse mâinile la umerii lui solizi, având grijă să nu-i atingă rănile. Îi mângâie pieptul cu degetele, ca apoi să-i cuprindă fața în mâini.

Scoțându-i bluza, el o înfășură cu o cuvertură. Nu vorbeau. Nu era nevoie de cuvinte. Era ajungerea la destinație a doi oameni, doi străini... două suflete care aflaseră totul despre viața celuilalt și care încă nu se atinseseră niciodată până acum. Până acum. Azvârliră hainele unele peste altele. Veniră unul către altul mai aproape. Uimirea pură a atingerii celor două trupuri și minți expuse le deschise inimile și sufletele.

Goi, căutând, explorând, tremurând, se atinseră. Ea își deschise încet brațele, oferindu-i cuvertura și invitându-l. Îl auzi cum își ține respirația când o trase cu putere lângă el. Piele lângă piele – o promisiune și o amenințare totodată.

Trupurile lor rănite se atinseră ușor la început. Anticiparea le înfierbântă sângele. Se apropiară mai mult, încă mai mult.

Ochii le erau deschiși cercetând umbrele întunericului unul pentru celălalt. Mâna lui mergea agale pe spatele ei, urmărind arcuirea coapselor. Degetele ei se jucau în părul lui de pe frunte și-i cuprinseră ceafa. Apoi își plimbă mâinile peste umerii lați, tari și după aceea pe brațele solide.

Mac gemu de plăcere când Murphy o trase spre el și ea îi simți nerăbdarea. Mâinile lui îi cuprinseră sânii și începu să-i mângâie. Curând, gura lui înlocui mâinile.

El ar fi preferat ca ea să aibă muzică și lumânări, flori și cuvinte dulci. Tot ceea ce avea de oferit era el însuși și tot ceea ce-l făcea pe el Thomas Justice Murphy. Locul era cel pe care ți-l faci. Pentru el, acum, n-ar fi putut exista nimic mai bun.

Stăteau întinși, unul lângă altul, ea cuibărită în brațele lui. El îi sărută sânii, gâtul de catifea, murmurându-i:

– Meriți mai mult decât asta.

– Nimic nu-i mai bine decât asta, zâmbi ea.

Era prea întuneric să vadă, dar îi simțea ochii ațintiți asupra lui. Fără întrebări, doar încredere. Dumnezeule, avea încredere în el!

Mâna ei îi mângâie pomeții și gura.

– Vreau să fiu a ta, Murphy.

Când se arcui spre el, Murphy îi rosti numele și ea fu pierdută pentru totdeauna. Fără regrete.

Mirarea, anticiparea a ceea ce urma să se întâmple între ei, că vor fi unul, trup, minte și suflet, plutea între ei.

Se ținură strâns unul de celălalt până când o parte nouă a universului lor explodă și se închise din nou, ducându-i departe, în cea mai frumoasă zonă unde exista doar căldură, binecuvântare și ei doi.

Capitolul 8

„Și mă uit la tine ca la Dumnezeu,
fiindcă am văzut deja iadul...“

Când Murphy se trezi câteva ore mai târziu, primul lui gând fu *pace*. Asta era ce-i lipsea în toată viața lui... și nici măcar nu știuse.

Ea i se potrivea. Cu trupul ghemuit lângă el, cu mâna pe pieptul lui. Îndrăznind să-și miște degetele puțin, le plimbă peste pielea mătăsoasă a brațului și apoi în sus pe umăr, peste obrazul ei. Da, era reală. Dar cum putea simplul act de a face dragoste și de a avea iubire să-i facă acest lucru? Fusese cu multe femei înainte, dar nimic nu se compara cu ceea ce simțise acum.

În somn, Mackensie gemu și se strânse mai aproape de el. Mâna ei alunecă peste pieptul lui și spre talie pentru a-l strânge mai aproape de pielea ei satinată.

Încântarea posesiunii, a dorinței și adorării îi înfierbântară sângele. Gândurile veniră asupra gurii ei, dorindu-și să-i simtă moliciunea de catifea, dar nu îndrăzni, ca să n-o trezească. Avea nevoie de somn.

Calvarul lor era departe de a se fi încheiat. Primele raze ale răsăritului începură să le lumineze culcușul. Când se uită în jur, observă că ceea ce-i înconjura era cu mult mai rău decât își închipuise noaptea. Și acum, când imaginea întunecată și chinuitoare a unei alte colibe îi apăru în minte, descoperi pentru prima oară că nu-l mai impresiona atât. Nu cu ea atât de aproape. Imaginea dispăru într-un străfund al minții și buzele lui Murphy schițară un zâmbet.

Trezirea semăna cu mișcările unei pisici. Își întinse mâinile, picioarele și-și arcui spatele. Apoi își deschise ochii, zâmbi, se ridică ușor și-i atinse buzele cu ale ei.

Viața lui se schimbase pentru totdeauna. N-are importanță ce va ieși din toate acestea, va purta cu el mereu senzațiile pe care i le dăruise. În acel moment exact când el se îndrăgostise... un lucru care ajunsese să nu i se întâmple niciodată? Cu mult timp în urmă hotărâse că nu era tipul de viață pentru el. Și faptul că mersese înainte, continuase să pună distanță între el și relațiile care amenințau să-l acapareze, dovedea acest lucru.

Acum era departe de tot ceea ce simțise înainte. Durerea, furia pe care le purta cu el de când cu Vietnamul se îndepărtară în locurile întunecate ale inimii lui, alungate de ființa de lângă el.

– Bună dimineața, murmură el.

Ea îi zâmbi. Îl iubea pe acest bărbat care doar cu câteva zile în urmă fusese un străin și o amenințare. Acum, însemna totul pentru ea. Viața ei îi aparținea. Indiferent ce se va întâmpla de acum încolo, va rămâne cu acest lucru.

Era magnifică. Își dădu capul pe spate și bucle bogate îi atârnau pe umeri. Pielea ei, strălucitoare de pasiune, era frumoasă. Sânii ei înalți, plini, îl provocau. I se dăruia cu atâta drag, cu atâta nerăbdare. Se uită la el cu acea credință strălucindu-i în ochi, în care se citea dăruirea.

Mackensie nu cunoscuse niciodată o astfel de dragoste.

* * *

Își dădu seama că nu era acolo în momentul în care deschise ochii. Apoi îl auzi lângă ușă.

Întorcându-și privirea spre el, îl văzu cum îi întinde mâna. Se ridică în picioare și o luă, ducând-o la buze să i-o sărute.

Mâini puternice. Mâini care o vor proteja, iubi și însoți.

Zâmbetul lui era diabolic:

– Urmează-mă.

– Afară? Este frig. Suntem goi pușcă.

El dădu din cap.

– Și cum ar trebui să fim?

Malul lacului era aproape. El o conduse acolo și se afundară amândoi în apă.

– Am controlat. Suntem în siguranță. Nu-i nici urmă de ei.

Apa era mătăsoasă și cu câteva grade mai caldă ca aerul. Ochii lui erau calzi și drăgăstoși. Ea parcurse distanța dintre ei și îi întinse mâinile.

– S-ar putea ca niște monștri păroși să-i fi dus în bârlogul lor și să-i fi făcut bucățele. Poate că chiar în acest minut se scobesc în dinți cu oasele lor.

Ea era un deliciu. Era o boare de aer proaspăt după un an petrecut sub apă; o rază de soare după luni de zile în comă. Se minună de lipsa de egoism și de sufletul ei deschis.

– Meriți așternuturi de saten și lumânări.

– Tu ești tot ce-mi voi dori vreodată, îi spuse ea încolăcindu-i gâtul cu brațele.

Nu putea dura. Nu se putea. Acest sentiment de revenire acasă. Nu era genul lui să rămână. Când va veni timpul să plece, ea va înțelege. Și amândoi vor avea ce-și aminti când o vor lua pe cărări diferite. Nu-i putea cere să-și petreacă viața cu un bărbat care avea propriul lui iad.

Ea știa ce gândea el. N-avea decât să plece de lângă oricine cunoscuse până atunci, dar n-o va părăsi. Acum sau cândva. Erau prea puternice, prea cinstite, emoția, nevoia, dorința. Știuse întotdeauna că va ști când apare bărbatul potrivit. Și apăruse.

Trupurile lor alunecoase acceptau mângâierea blândă a apei, de la umăr până la călcâie. Ea îi zâmbi ținându-l de gât când ieșiră din apă.

Ea murmură:

– Ar trebui să te întorci și să vezi dacă putem pleca de aici.

Mușcând-o de gât, el răspunse:

– O vom face. Pariez că ei hoinăresc pe aici. Ne vom întoarce la cabană și vom cere ajutor.

Tremurând, ea își dădu capul pe spate pentru a-l privi și glumi:

– Sigur, acum când am fost aproape de a fi omorâți, ne vom duce după ajutor așa cum am spus de la început.

– Am greșit când ți-am pus viața în pericol alături de a mea. Nu vreau să pățești ceva. Te duci la poliție. După aceea voi continua singur.

Ea îl trase cu putere spre ea.

– Nici gând, Murphy.

Mâinile lui se jucau, alunecând peste trupul ei.

– Dacă vreodată a existat o femeie cu care să-mi pot trăi viața, aceea ești tu.

– Ești un prost, Murphy, spuse ea îndurerată. Ascultă-mă. N-o să pleci nicăieri fără mine, nici eu. Nu te voi lăsa niciodată singur.

– Înțelege ceva. Nu este hotărârea ta. Chiar acum mă concentrez să pun ghiara pe acei indivizi. Cu tine aici trebuie să fiu foarte precaut fiindcă este important pentru mine să nu pățești ceva.

– Nu te-ai gândit la asta când practic m-ai răpit, îl mustră ea.

– Ai obținut informația de care aveam nevoie. Dacă n-aș fi fost bolnav, nu s-ar fi întâmplat așa. Trebuie să mă duc la acei tipi chiar acum. Altfel, nu-mi pot stabili poziția.

Amenințarea rece a realității o făcu să i se strângă inima.

– Cred că sunt prea speriați ca să ne lase în viață, Murphy.

El zâmbi. În unele privințe ea era ca un copil.

– S-ar putea ca ei să hotărască să pună distanță între ei și legea de aici. Asta mă face să rămân un criminal evadat. Nu-mi place acest lucru.

Ea îl luă de gât și-l strânse. Acest om viu, care respira, trecuse prin prea multe.

Tot ceea ce-i putea oferi era ușurare. Îi va oferi o zonă de confort unde se va putea relaxa și avea încredere... și căldură. Îl va ține în siguranță. Îi va oferi raiul de care bietul lui suflet avea nevoie. Dragostea pe care o simțea pentru el o întărea.

Șovăind, se întoarseră la cocioabă. Se îmbrăcară repede, fiecare adâncit în gândurile lui. Împrăștiind lucrurile din încăpere, la dezordinea inițială, ieșiră. Copacii înalți se clătinau dând semne de o altă furtună. Ea se opri lângă Murphy și-l luă de mână, în timp ce acesta se străduia să se orienteze.

Pădurea era deasă și plină de umezeală. Nu știai unde te afli și Mac se înfioră, recunoscătoare faptului că nu era singură.

– Sper că nu ne-am rătăcit, spuse el.

Crezând total în el, ea ridică din umeri:

– Ai încredere în instinctele tale, Murphy.

El conducea și ea îl urma. Adânc, cât mai adânc în pădure, dar urmând linia țărmului la o distanță sigură. Pădurea părea acum amenințătoare. Pierzându-și speranța și obosită la culme, ea se așeză jos când soarele care se vedea printre crengi, ajunsese în înaltul cerului.

– Odihnește-te, îl rugă ea. El alunecă pe pământ, lângă ea. Spune-mi o poveste, Murphy. Care a fost ultima ta slujbă? Unde a fost? Sunetul vocii tale mă face să mă simt în siguranță. Vorbește.

– Ashton. Kentucky. Construcții. Am construit o biserică. Este frumoasă. Este de modă veche. Bătrânul preot, care avea în jur de șaptezeci de ani, venea în fiecare zi s-o vadă. Aproape fiecare cuvânt din gura lui suna ca din Scriptură. Am ajus să țin la bătrân. Uneori împărțeam un sandviș sau două la prânz. Obișnuia să stea pe un copac bătrân care căzuse, dar rădăcinile continuau să crească și el se întindea pe pământ. Murphy râse și scutură din cap. Pentru un om de vârsta lui avea aspirații... Spunea că niciodată nu va trăi atât de mult încât să le vadă pe toate împlinite, dar nu-l deranja acest lucru. Bănuiesc că trăise toată viața cu iluzii. Vroia ca eu să rămân, să-l ajut. Să mă stabilesc. Să vin cu regularitate la biserică.

Ea se culcă pe spate, urmărind razele de soare ce se mijeau printre copaci.

– Îmi pare bine că n-ai făcut-o.

El ridică o sprânceană.

– Îți pare bine?

– Ție nu? Niciodată drumurile noastre nu s-ar fi încrucișat.

Murphy încuviință din cap și o sărută. Cum să-i spună că poate ar fi fost mai bine dacă nu se întâlneau?

– Am încercat să-i explic că oriunde sunt am propria mea biserică. Oamenii care nu sunt obișnuiți să construiască nu știu ce înseamnă când inima ta, credința ta este propria-ți religie. Am avut această discuție sinceră cu preotul. După ce biserica a fost gata, mi-am luat banii cuveniți și am dispărut în noapte. A fost mai bine așa. Fără rămas bun.

Mac fărâmiță frunza pe care o avea în mână.

– Și după aceea?

– O aripă nouă la spitalul de copii din San Antonio.

Mackensie se ridică în capul oaselor cu ochii visători.

– Iubesc San Antonio. Mi-ar plăcea să merg acolo cu tine, Murphy.

– Ai mai fost?

– Nu.

– O să-ți placă.

– Spune-mi despre noua aripă a spitalului.

– Un concept unic. Amenajată ca un loc de joacă, pentru a nu se simți copiii atât de izolați. Apă. O cascadă mică ce curge pe acolo. Uneori susurul apei este liniștitor.

– Minunat. Ideea ta?

– Nu-i mare lucru.

– Pentru toți acei copii, este. Și pentru mine că te-ai putut gândi la ea. Ești un om foarte bun, Murphy. Trebuie să fie nemaipomenit să fii în stare să te miști liber.

– N-aș numi-o libertate. Mai mult a închisoare uneori. Dar este calea mea.

Nu va mai fi, se gândi ea cu tărie și în același timp își dori un sandviș, cu unt de alune și gem. Și un pahar cu lapte. A-l convinge pe Murphy că viața lui de acum încolo era alături de ea era dificil, dar se va putea descurca. Cum vor scăpa de asta, se va putea descurca în orice situație.

* * *

– Ce naiba înseamnă că i-ai găsit mașina într-un șanț și ea nu se vede pe nicăieri?

Roxanne strânse telefonul până când i se albiră degetele. Spaima făcea să i se strângă stomacul. Dany ținea capul lângă receptor pentru a auzi și el.

– Chiar acum o jumătate de oră. Vocea de la celălalt capăt al firului se auzi mai tare. Nu arăta a accident, era doar proptită într-un șanț. Oamenii continuă să controleze căsuța, dar ea nu este acolo. Totuși, sunt unele lucruri ciudate pe acolo.

– Da? Ce? Explică-mi, la naiba, rosti exasperată Roxanne.

– Înăuntrul cabanei, sânge... doar puțin. Locul este o harababură. Noroi pe dușumea. Și au mai fost și acei trei bărbați care se învârteau pe acolo cu camionul lor. Pretindeau că doar se uită în jur, dar oricum i-am alungat. Dacă și-ar aminti măcar unde îl mai văzuse pe unul dintre ei înainte.

Piciorul Roxannei bătea nerăbdător pe podeaua vasului de croazieră.

– Poate că s-a lovit la cap când mașina a intrat în șanț. Ați căutat în jur?

– Da. Nimeni n-a văzut nimic. Dar poarta a fost ruptă noaptea trecută. Or fi fost poate acei tipi cu camionul.

– Poarta ruptă?

Roxanne tăcu un timp pentru a-și reveni și-și puse receptorul pe genunchi. Soțul ei o luă de umeri.

– Nu putem fi la intrare douăzeci și patru de ore dintr-o zi. În locul dumneavoastră nu m-aș îngrijora încă de soră. Poate că a telefonat cuiva și ei au dus-o în altă parte.

– Ascultă. Am telefonat ore întregi. N-a fost acasă mult timp și ea nu cunoaște pe nimeni în jur ca să telefoneze. Luați-vă oamenii și cercetați locul în amănunțime. Telefonez din nou peste o oră. Ar fi bine să aveți răspunsuri pregătite pentru mine.

Trântind telefonul, Roxanne se luptă să-și înghită lacrimile de frustrare.

– Nu-mi vine să cred. Și mă aflu la sute de mile depărtare.

Chipeșul ei bărbat o cuprinse în brațe.

– Totul va fi bine. Din câte o cunosc pe sora ta, poate să-și poarte de grijă singură.

– Ar trebui să mă întorc acolo.

Vocea ei era înăbușită când vorbi în cămașa lui. Era așa de bine să aibă brațele lui în jurul ei, să audă cum o încurajează. Și avea dreptate. Mackensie se putea descurca singură... dar dacă era rănită și rătăcea prin pădure... oh, nu putea să se gândească la asta, fiindcă ar înnebuni. Roxanne străbătea încăperea în lung și în lat în timp ce soțul ei o privea neputincios. Ceva i se întâmpla surorii ei și ea nu putea face nimic. Îi veniră în minte imagini din copilărie când sora ei mai mare o proteja întotdeauna. Și acum unde era când Mackensie avea nevoie de ea? La mile și mile depărtare.

Nu va claca. Dar în adâncul ei simțea o teamă adevărată. Roxanne își încrucișă brațele și se strădui să se oprească.

Învăţând repede despre toanele unei femei, soţul ei o conduse spre cazinoul de pe punte. O oră de ruletă îi va alunga din minte imaginile sumbre. Cel puţin asta poate o ţinea departe de căpitan, ca să nu-l ia ostatic şi să-l forţeze să întoarcă vasul. Danny o îmbrăţişă pe Roxanne.

– Telefonează-le peste o oră. Dacă nu ştiu nimic, o să vorbesc cu fratele meu. El se poate duce acolo în locul nostru.

– Da, încuviinţă ea, apăsându-şi obrazul ars de soare de braţul lui puternic. Cel puţin lui îi va păsa mai mult decât acelor tipi.

* * *

Mlaştină. Stufăriş. Dumnezeu ştie ce-o mai fi înăuntru. Îşi aminti broşurile. Şerpi cu clopoţei. Şerpi veninoşi. Şerpi de apă. Mac se ruga. Ştia că dacă un şarpe ar aluneca pe lângă piciorul ei, ar urla de s-ar auzi peste dealuri. Şi bineînţeles, ar auzi şi cei trei care-i căutau. Iarba înaltă îi zgâria picioarele, care se afundau în noroi. Îşi jură că atunci când va scăpa de aici va sta cufundată trei zile într-o baie parfumată.

Intrau adânc şi mai adânc în pădure. Solul devenea vertical şi greu de urcat. Murphy nu o mai ţinea de mână, ci mergea înainte înlăturând crengile şi tufişurile din calea ei.

Alerga în spatele lui Murphy când acesta se opri pentru a se uita la ceva.

Mac îi urmări privirea. PĂDUREA FERMECATĂ. O plăcuţă de metal atârna de o arcadă. Pe Mac o apucă râsul.

– Asta este o prostie. Pădure fermecată? Ha!

Murphy bombăni.

– Parcă îmi amintesc ceva despre acest loc. Este bântuit. De aceea era pustiu acum câţiva ani.

– Această parte a pădurii este mai ciudată, dar bântuită? Mă îndoiesc, spuse ea prinzându-i braţul şi uitându-se în jur în acelaşi timp cu el.

El zâmbi uşor şi o trase în sus lângă el.

– N-am spus că sunt de acord. Hai să mergem.

Ea se uită în sus. Urma să fie un urcuş dificil şi era deja transpirată. Se uită în jos la mâinile lor înlănţuite şi apoi la acei ochi frumoşi şi-l urmă fără rezerve.

– În luptă, lucrurile se mişcă mai repede, îi explică el în timp ce urcau. Deciziile sunt luate în secunde, care înseamnă moarte sau viaţă. Cu cât mă gândesc mai mult la această situaţie, simt că nu există decât o cale. S-o urmăm deci. Suntem probabil la două mile de cabană. Ne vom duce acolo.

Ea se uită peste umăr înapoi. Umbre ameninţătoare şi paşii lor care lăsaseră urme în pământul negru. Indiferent ce se afla în faţa lor, nu putea fi mai rău.

Mintea lui analiza posibilităţile. Trebuia să afle unde erau cei trei bărbaţi. Trebuia s-o pună pe ea în afara pericolului. Poate că îi va omorî. Pentru că o forţaseră să treacă prin toate acestea.

* * *

Sunt obosit și flămând, se văicări Turcul.

Pumnul lui Harry îl prinse nepregătit și el se clătină. Echilibrându-se, se uită la sângele care-i curgea din buză.

– La naiba, Harry. Ești obsedat de asta.

Ochii lui Harry scăpărară.

– Nici o tipă cu fițe nu-și poate bate joc de mine. De fiecare dată când mă gândesc la el că a trimis-o să ne tragă de limbă, înnebunesc și mai tare. Cum naiba de i-a venit asta în cap?

Ceilalți doi bărbați se uitară unul la celălalt. Se săturaseră de toate acestea. Nici unul dintre ei nu dorea să fie în Pădurea Fermecată. Simțeau pericole peste tot chiar dacă Harry nu simțea.

Ascunseseră camionul și se afundaseră în pădure cu câteva ore în urmă. Existau urme ale femeii și prietenului ei, ici și colo, dar nu prea clare. Începea să arate a sarcină imposibilă.

Ca și cum le citea gândurile, Harry se stropși la ei:

– Se gândește vreunul dintre voi să fugă? Sper că nu, căci altfel îi voi împușca la fel de ușor ca și cum ar fi unul dintre cei doi. Dacă v-ați fi făcut treaba ca lumea, am fi fost acum pe drum, undeva departe.

Vocea lui Sully, șovăielnică, făcu o propunere.

– Nu ne putem gândi la o cale de a-i face să iasă? Să dăm foc locului!

Harry pufni.

– Și să ne punem toată lumea în cap. Folosește-ți mintea.

Turcul se uită înapoi spre căsuță.

– Să zicem că s-ar întoarce aici.

– Este o posibilitate. Probabil să se întindă un timp și apoi să sune la poliție. Oricum, noi avem mâncare și apă, iar ei nu

au. Unul dintre voi se va duce să-și plaseze fundul lângă cabană. Celălalt va lua camionul și va cerceta drumurile, din interiorul și exteriorul acestui loc. Ne întâlnim aici spre lăsarea întunericului.

Cei doi bărbați schimbară o altă privire. Le era suficient de teamă de Harry ca să facă ceea ce le spunea. Se înțeleseră între ei cum să-și împartă sarcinile. Turcul se oferi să păzească lângă căsuță. Sully hotărî să ia camionul. Spera ca activitatea să-i liniștească nervii.

– Cum să merg încolo și încoace cu garda de securitate la poartă?

– Omoară-l și ascunde-i corpul dacă este nevoie.

Lui Sully nu-i plăcea ideea. O fi fost el un mare hoț, dar nu un ucigaș. Va conduce camionul undeva, va ieși când își va închipui că garda nu-i acolo și după un timp se va întoarce și le va spune că nu i-a găsit. Vroia ca totul să se termine. Se va furișa înapoi, va lua ceva bani și va dispărea așa de departe încât Harry îi va uita numele.

Singur acum, Harry lăsă furia și supărarea să-l copleșească. Îi va găsi pe cei doi ori va muri încercând să-i găsească. O va viola pe fată și-l va face pe prietenul ei să asiste. Apoi îi va omorî pe amândoi. Nu vor fi găsiți niciodată. Vor găsi doar niște oase albite, ascunse sub mușchiul și crengile acestui loc îngrozitor. Scuturând din cap, trecu la acțiune. Îl conducea hotărârea, iar luciditatea îl părăsea treptat.

Capitolul 9

„Mda, deschide-ți rănile și sângerează de moarte ca să te însănătoșești...“

Vița de vie sălbatică șerpuia pe pământ, urcându-se pe construcțiile părăsite. Plante țepoase răsăreau din solul umed ca să acopere locul. Bălării înalte se încolăceau pe trunchiurile copacilor. Umiditatea plutea în aer.

Murphy își croia drum cu cuțitul printre plante. Cea mai mare încercare era s-o convingă pe Mac să-l lase să se descurce singur.

Ruinele caselor ce fuseseră ridicate cu speranțe și visuri umpleau zona. Mușchiul atârna pe partea de nord a unei case care pur și simplu renunțase să mai exsite. Ajunseră la o altă ruină, lipsită în întregime de geamuri la ferestre, cu viță sălbatică peste dușumea, dar era uscat înăuntru și acoperișul era încă intact. Intrară, încercând soliditatea podelei pe măsură ce mergeau. Murphy tăie vița de vie și o aruncă în urma lor.

Ușurată, măcar temporar, Mackensie își scoase pantofii. Murphy se lăsă lângă ea, sub fereastră și imediat ea se întoarse și-și puse capul în poala lui.

– Crezi că poți să gândești în timp ce eu vorbesc?

Putea. De fapt l-ar putea ajuta. Realitatea continua să încerce să dispară. Mintea lui vroia să compare împrejurările și situația cu zilele lungi și nopțile și mai lungi din Vietnam. Ea îl ținea ancorat de prezent.

Ea își suflă murdăria ce-i atârna pe un braț. Din nou tânji după o baie. Un jacuzzi. Unul mare. Cu pahare de șampanie pe margine și lumânări, iar în fundal o muzică romantică. Punându-și brațul peste ochi, oftă.

– Știi, Murphy, m-am dus la New York cu ochii larg deschiși. Speranțe. Uimitor cum trăim de la o zi la alta cu visuri. Acel oraș mi se pare la distanță de ani lumină acum.

Visurile însemnau ceva de care Thomas Justice Murphy se descotorosise cu ani în urmă. Îi plăcea că ea încă mai avea. De câte ori își lăsa garda jos, se trezea gândindu-se la o mulțime de lucruri. Faptul că acești tâlhari îl opriseră din drum era un alt motiv bun să hotărască în ce fel îi va face să plătească.

– Urma să devin actriță. N-a ținut, bineînțeles. Visurile arareori se împlinesc. Și atunci m-am fixat, Murphy. Credeam că este în regulă. Dar acum nu. Urma să-mi petrec timpul la Tillery ca să stabilesc care îmi va fi următoarea mișcare. Apartamentul meu este modern. Știu totul despre oamenii potriviți și contactele corecte. Am participat la serate, dineuri și nu a fost suficient. Am crezut că stând aici câteva zile îmi voi schimba perspectiva și voi hotărî ce vreau să fac cu viața mea. Nu cred că voi mai lua drept bun ceva vreodată. Cât despre

fixare, niciodată din nou. Timpul este prea prețios pentru a fi irosit... Își plimbă degetele peste buzele lui și el îi sărută *mâna... Crezi în destin, Murphy?*

Sunetul vocii ei îi plăcea, îl transporta.

– Nu prea m-am gândit la asta... Pe dracu', nu se gândise, *obiectă mintea lui... De ce?*

– Ei bine, trebuie să recunoaștem că nu mulți oameni s-au întâlnit în acest fel. Asta am vrut să spun, Murphy.... Cum el nu-i răspunse, se întoarse să-l privească... Nu crezi că drumurile noastre erau sortite să se încrucișeze?

Și probabil să se despartă din nou, se gândi el.

Cioplind o crenguță cu cuțitul, se prefăcea preocupat. Ultimul lucru pe care-l dorea era s-o dezamăgească. Dacă ar fi fost alt gen de bărbat, n-ar face-o. Dar nu era, și amintindu-și prea bine că lucrurile care se întâmplă adesea nu pot fi controlate, nu vroia să se lege la cap. Nu până nu era sigur ce înseamnă asta.

El răspunse într-o doară:

– Cred că cel de sus are planuri pentru noi, dar este la latitudinea noastră să le îndeplinim.

Suflă peste resturile cioplíturii și netezi creanga. Oare ea era tipul care vroia promisiuni? Da, își închipui că era. El nu putea să facă vreuna. Se întoarse la cioplitul crengii, în timp ce mintea lui continua să lucreze.

Ea își studie tăietura care-i traversa dosul palmei. Era reconfortant să știe că el simțea astfel.

– Da, s-ar putea. Ce rol crezi că are în toate acestea?

El dădu din umeri și-i zâmbi:

– Nu știu. Cine știe cu adevărat ce anume duce spre ceva. N-ai timp să te gândești – Uneori încrucișarea din drum se duce în sus și tu trebuie să te miști. În unele ocazii am încercat să-mi imaginez ce rol joacă Vietnamul în toate acestea. Acolo, timpul era accelerat. Mi-era teamă că se va mișca prea încet pentru mine la întoarcere. Uneori așa se întâmplă.

– Da? Asta mă sperie.

– N-ar trebui să te sperie. La început, timpul era înghețat. Atât de multe se schimbaseră. Și prea multe rămăseseră la fel. Nimeni nu vroia să știe că ai fost în Vietnam. Nimeni nu vroia să audă ce aveai de spus. În curând, mândria pe care o simțeai făcând treaba pentru care erai trimis, de aceiași oameni, pălea.

– Mândrie. Sunt mândră de tine și de fiecare bărbat sau femeie care și-au servit patria. Și înțeleg tot ce vrei să spui, Murphy, dar asta a fost cu mult timp în urmă.

El o înconjură cu brațul și o trase mai aproape.

– O dată trecut prin așa ceva, devine parte din tine. O umbră care ți s-a lipit de suflet.

– Bine, pot accepta asta. Dar acum există răsărituri de soare, ploaie, plaje și munți, seri reci de toamnă și nopți cu zăpadă la gura sobei. Și exist eu. Sunt eu acum, Murphy. Poate că voi risipi îndoielile.

Sprijinindu-și capul de perete, el se întreba.

– Eu nu o să mă schimb. Am fost același om în diferite stadii ale vieții mele.

– Asta-i bine pentru mine. Cred că ești ceva foarte special așa cum ești... Îi mângâie obrazul neras – el era acum parte din ea și acesta era un alt lucru care nu se va schimba... Ești,

scutură din cap încercând să-și găsească cuvintele potrivite, ca o bijuterie. O bijuterie tăiată în câteva fațete este frumoasă. Una care are mai multe fațete este complexă și fascinantă. Ești ca acea comoară și nu mă voi sătura niciodată s-o privesc sub toate unghiurile, indiferent dacă scânteie lumini sau umbre... Se ridică și-l sărută pe gură... Ai auzit vreodată, Murphy, de stresul post-traumatic.

– Sigur.

– Sunt sigură că suferi de așa ceva.

Își ținu respirația, sperând să n-o înțeleagă greșit. Dar avea nevoie să se gândească la asta. Pentru ei. Pentru el.

El pufni.

– Să nu-mi spui că ai o diplomă în psihiatrie.

– Nu pari surprins.

– Pentru că am mai auzit, doar că nu cred asta.

Își puse mâna pe încheietura lui, pentru a-l împiedica să mai cioplească. El puse bățul și cuțitul de o parte, cuprinzându-i capul cu mâna.

– De ce nu? Nu este ceva rușinos, spuse ea gândindu-se la fratele ei, care trecuse prin asta și nu fusese în stare să-l ajute.

– Am plecat din Vietnam de ani de zile. Și dacă aș avea așa ceva, nu mi-ar fi rușine. Rușinea nu este unul dintre sentimentele mele asociate cu Vietnam. Eram soldat. Pentru noi nu exista decât să ucizi sau să fii ucis. Simplu.

– Faptul că Vietnamul a fost cu mult timp în urmă nu are de-a face cu asta. Gândește-te în urmă, la minutele când puștile au început să țăcăne când polițiștii te vânau. Poți să-mi spui că asta nu ți-a răscolit amintiri și o dorință foarte puternică să nu te lași prins?

– Ba da. Asta se numește autoapărare.

În sinea lui, recunoscuse că multe lucruri îl duseseră în trecut. Dar erau doar împrejurările. Nimic altceva.

– Murphy, când ai năvălit în cabană, erai ca un lup hăituit. Erai în stare să sfâșii pentru a trăi. Pentru un timp, ieșiseși din rândul oamenilor. Cu cât te observam, cu atât mai mult mi-ai amintit de altcineva. Cineva care a lăsat ca șocul posttraumatic să-l omoare. Fratele meu.

Se ridică în capul oaselor și se sprijini cu spatele de perete. O cuprinse tristețea ca întotdeauna când își reamintea.

– Familia suferea aproape la fel de mult. Nu se putea ține de nici o slujbă. Coșmarurile îl împiedicau să se odihnească. Se supăra îngrozitor dacă cineva comenta despre veterani. Dacă cineva îl punea la punct, era vai și amar de capul acestuia. Mai și bea. Într-o seară, într-un bar din afara orașului, cineva a făcut o glumă în legătură cu haina pe care o purta, cea cu însemnele companiei sale și cu inscripția „Veteran al Vietnamului și mândru de asta".

Își ridică genunchii și-i înconjură cu brațele.

– Poliția a venit să ne spună că este la Spitalul orășenesc. Niciodată nu voi uita fețele părinților mei. N-au vrut să mă ia cu ei, dar eu tot m-am dus. Era rănit rău. N-o să uit niciodată cum zăcea în acel pat. Era alb ca varul. În cele din urmă, am rămas singură cu el, când ai mei au coborât să bea o cafea. El îmi ținea mâna. I-am spus: „Nu vorbi, Austin. Odihnește-te. Ai nevoie să te înzdrăvenești".

Amintirea o afecta atât de tare încât îi dădură lacrimile. Murphy o luă de umeri și o strânse lângă el.

– El mi-a zâmbit și mi-a spus: „Mac, acolo unde mă duc eu, o să mă tot odihnesc. Nu vreau să fii tristă. Asta nu înseamnă nimic. S-a terminat de multă vreme. Nu plânge, păpușo, vreau să mi te amintesc zâmbindu-mi“. Mi-am șters lacrimile și i-am zâmbit. El m-a sărutat și a murit. La naiba, a murit chiar în mâinile mele. Dacă aș fi știut de șocul posttraumatic, dacă cineva ar fi fost în stare să-l ajute, ar fi viu și fericit astăzi. Am văzut simptomele la tine. Tu te descurci cu boala foarte bine. Ai o minte puternică, un comportament mai bun, dar eu tot cred că ai acest șoc.

– Nu te îngrijora pentru mine. Sunt bine. Îmi port singur de grijă de multă vreme.

– Nu mă pot abține să nu mă îngrijorez. Singurul motiv pentru care cuiva îi pasă de altcineva este dragostea. Dragostea unui membru al familiei, a unui prieten sau a unui iubit. De ce i-ar păsa altcuiva? Vreau să te văd fericit. Complet fericit.

O strânse și mai tare lângă el. Nimeni nu-l mai mișcase așa vreodată.

Ea se cuibări lângă el. Trebuia să se gândească la o cale de a-i arăta, de a-i dovedi că sentimentele ei erau profunde și sincere, fără vreo tendință să se schimbe.

– Mă întorc repede, îl anunță ea ridicându-se în picioare.

El îi prinse brațul și îi lipi spatele de podea.

– Nu te îndepărta prea tare.

– Nu, îl asigură ea. Voi rămâne pe aproape. Înainte de a număra până la șaizeci mă voi întoarce.

O urmări cum iese din încăpere și se trezi numărând, unul, doi, trei, patru... la naiba, n-avea timp pentru acest lucru. Trebuia să-și planifice strategia. Trebuia să-și stabilească o tactică.

– Cincizeci și opt, cincizeci... Sindromul stresului întârziat. Ha!

Ea se întoarse și rămase înaintea lui ca o fetiță de doisprezece ani care deține un secret. Îl cuprinse un val de plăcere. Era murdară pe față și brațe, iar mâinile și le ținea la spate.

Doamne, îi plăcea să se uite la el. Văzându-l așa lovit, își imagină cum arăta în luptă. Nu prea diferit, bănui ea. Cu grijă, să nu rupă codițele fragile, își aduse ambele mâini în față. Ele erau pline de violete. Îngenunche lângă el și i le puse în poală. Apoi, luând o floricică, și-o trecu peste buze, se aplecă pentru a-i atinge și lui buzele cu aceasta. Aplecându-se, își urmă mișcarea cu un sărut. Unul atât de delicat și dulce că el se trezi aplecându-se spre ea ca în transă.

Inima lui se zbătea în piept. Nici o persoană în întreaga lui viață nu ajunsese la inima lui atât de puternic. Dar această femeie, această femeie-copil, care se uita la el cu atâta căldură în ochii ei verzi, reușise. Fără să-și dea seama, inima lui ieșise din carapacea în care era ferecată. Dar nu de tot. O parte a lui va fi întotdeauna așa. A lui și a nimănui altcuiva. Dar cea mai mare parte a inimii sale era liberă.

O sărută cu adorație. Îi sărută încheietura mâinii, acolo unde se zbătea pulsul și în interiorul cotului, unde atingerea gurii lui îi provocă un geamăt.

Îi căzu în brațe zdrobindu-i gura cu a ei. Vroia din nou să-l simtă, să retrăiască acele emoții. Mâinile lui asprite de muncă deveniră dintr-o dată blânde când se plimbară peste trupul ei, aprinzând senzații puternice.

Simți tensiunea bruscă din trupul lui înainte de a auzi. Doar o ușoară mișcare a aerului. Cineva se apropia. În tăcere. Pe furiș. Și ei se strânseră unul în altul.

Mâna lui Murphy îi acoperi ușor gura. Vocea lui era joasă când îi expuse decizia pe care era forțat s-o ia.

– Poate fi unul dintre ei. Când începe balamucul, pleacă de aici. Ia-o pe potecă în sus și spre sud. Urmează drumul, dar nu te îndepărta de copaci. Du-te la cabană și cheamă poliția... Când ea începu să obiecteze, el o amuți cu un sărut. Ai încredere în mine. Pot să-mi port de grijă dar trebuie să știu că ești departe de aici.

Singură? Să meargă singură la drum era un gând înspăimântător. Era speriată. Mai mult acum decât în prima noapte. Înspăimântată pentru el. Nu vroia ca el să vadă acest lucru.

Disperarea i se simți în voce:

– Când totul este terminat, n-o să fugi de mine?

El îi mângâie părul și apoi fața.

– Când totul va fi terminat, o să-ți cumpăr o friptură mare în atmosfera cu lumânări a unui restaurant și vom dansa până în zori.

Inima ei bătea cu putere. În minte îi apărură imagini cu ei doi. Ea va purta o rochie de mătase fină, una care se unduia la fiecare mișcare. De culoarea safirului albastru, rochia va împrăștia lumini și umbre în timpul dansului. La urechi va

avea cercei cu diamante, iar părul va fi strâns deasupra capului și legat cu o clamă care se va desface ușor, așa încât mai târziu el să se poată relaxa, urmărindu-l cum îi cade pe umeri. El va fi curat și odihnit, îmbrăcat într-un costum gri-închis, bine croit. Va mirosi a after-shave și o va conduce pe ring. Ea se va învârti în cercul brațelor lui și se vor afla amândoi într-o lume făcută special pentru ei, cu muzică romantică și lumini discrete. Oamenii se vor uita la ei și vor ofta. Vor fi frumoși, împreună.

Ea se ghemui lângă el, în timp ce teama se risipi când văzu privirea din ochii lui. Totuși, nu vroia să-l părăsească. Dacă o făcea era doar pentru el.

Toate instinctele de supraviețuire pe care le trăise atât de mult începură să-i alerge prin minte. Era conștient că era lipită de spatele lui, îmbrățișându-l. Dar ochii lui, mintea lui, erau la acea siluetă singuratică ce se apropia din ce în ce mai mult, purtând o armă în fața lui. Trebuia să-l atace pe acest om înainte de a-i putea avertiza pe ceilalți. Pentru o clipă, era înapoi în Vietnam, cu fața înnegrită, pe vine, cu arma pregătită de atac. Îl putea mirosi pe bărbat. Pregătit, estimă cam douăzeci de secunde timpul înainte de acțiune. Simți disperarea, șovăiala ei. Cum putea să-i spună vreodată cât de mult însemna pentru el?

Sângele curgea repede prin venele ei. Erau atât de multe pe care vroia să i le spună... Dar nu era timp. Curajoasă, își îndreptă umerii.

– Murphy, ne vedem mai târziu.

În secunda în care simți că se desprinde de el, se întoarse și o prinse de bluză, culese de pe jos o mână de flori și i le îndesă în mână.

Îi zdrobi gura cu a lui și o împinse la o parte, cu ochii încețoșați de o hotărâre care o înspăimânta și mai mult.

– Du-te. Acum.

Hotărât, el se întoarse spre tocul ușii și ea fugi prin spate. Îl auzi atacând, auzi exclamația surprinsă și înjurături înăbușite. Auzi zgomot de os rupt. Își ținu respirația și fugi. Fugi pentru viața ei. Pentru viața lui. Pentru viața lor.

* * *

Sully fusese gata să se întoarcă, satisfăcut să-i raporteze lui Harry că nu văzuse pe nimeni, când un monstru se azvârli la picioarele lui, sfărâmându-i genunchiul stâng. Căzu la pământ. Își duse ambele mâini în jurul genunchiului distrus și se târî. Murphy luă pușca de jos și-și puse agățătoarea acesteia peste umăr. Uitându-se la bărbatul căzut, se întrebă dacă Mackensie avea dreptate în privința șocului posttraumatic. Nu simțea nici o remușcare.

– Unde este restul bandei?

Sully se văită și-și roti capul înapoi și înainte. Durerea cruntă îi slăbea corpul. Aștepta și aproape binecuvânta glonțele pe care presupunea că-l va primi.

– Nu știu, omule. Dumnezeule, omoară-mă odată și termină cu mine.

– Să te omor, la naiba. Vei șchiopăta pentru tot restul vieții de la celulă până la sala de mese prin curtea pușcăriei. Și îți vei aminti. Unde sunt tovarășii tăi?

Sully gemu tare și apoi îl cuprinse ușurarea întunericului.

* * *

Pădurea era tăcută în jurul ei, cu excepția unui zbor ocazional al unei păsări sau veverițe. Își imagina că în cele din urmă va începe furtuna. Făcând o pauză pentru a-și recăpăta răsuflarea se așeză pe un butuc de copac și privi spre cer.

Te rog, Doamne, apără-l, îl vreau în viața mea pentru multă, multă vreme.

* * *

Murphy se uită la bărbatul care își pierduse cunoștința. Oțelul rece al armei pe care i-o luase îl făcea să se simtă bine. Unul căzut, au mai rămas doi. Mackensie ar fi aproape de a ajunge la căsuță. Va contacta poliția și totul se va termina.

* * *

Era târziu după-amiază. Mackensie se ținuse departe de a fi văzută. O chinuia setea. Inima amenința să i se spargă în piept din cauza efortului. Picioarele o dureau și brațele zgâriate o înțepau.

Nu putea fi prea departe.

Curbele drumului îi deveniră familiare. Continuând să meargă simți lacrimi în ochi. Era acolo! Putea vedea acoperișul. Își acceleră pasul și în cele din urmă o luă la fugă.

Depășind ultimii copaci, negândindu-se la nimic altceva decât că aici se afla sfârșitul la toate, Mackensie alergă peste verandă și năvăli pe ușă.

Omul se întoarse din plimbarea lui de la bucătărie spre camera de zi, aproape la fel de uimit ca și ea.

Nu se poate, gemu mintea ei. Își forță trupul să se miște, se întoarse și o luă la fugă.

Turcul își aruncă farfuria pe podea și se aruncă după ea. Harry l-ar omorî dacă ar lăsa-o să plece. O prinse de mijloc și căzură amândoi la pământ.

– Nu! gemu ea.

Luptându-se, lovind cu piciorul, mușcând, Mackensie încerca să se elibereze. Sângele îi zvâcnea în urechi; disperarea îi forța mintea să lucreze. Auzi înjurăturile înăbușite ale bărbatului și-i văzu pumnul îndreptându-se către ea. Leșină și ultimul ei gând conștient era Murphy.

Auzi râsete. Undeva departe, cineva își bătea genunchii, fericit. Și apoi, întunericul se risipi și se făcu lumină. Și își aminti.

Harry și Turcul stăteau unul în fața celuilalt la bar, fiecare ținând câte o cutie de bere. Casa era mizerabilă. Prin ochii pe jumătate deschiși putu vedea rămășițe de mâncare pe farfurii de carton pe dușumea și o grămadă de cutii de bere goale.

Nimerise exact în gura lupului. Primul ei gând rațional fu că exista pericolul ca Murphy să intre, la fel de neștiutor ca și ea.

Nu, era mai isteț ca ea. Dar trebuia să se asigure să nu se întâmple asta. În ciuda voinței sale, întunericul inconștienței nu-i dădea pace.

– Uită-te, Turcule, doamna se trezește. Hai, dulceațo! Harry veni, îngenunche lângă ea, îi prinse un smoc de păr și trase.

– Ce ai de spus bătrânului Harry?

Acea voce. O aduse înapoi la realitate. *Stai pe un câmp minat*, fu primul lucru care-i veni în minte. Dar apoi auzi cuvinte amenințătoare ieșindu-i din gură, pe un ton pe care nu-l recunoștea ca fiind al ei.

– N-o să ajungeți departe.

Harry râse. Își dădu capul pe spate și-și bătu palmele de coapse. Râsul lui era bun pentru ea. Îi ințețea furia și-i înlătura teama.

– Auzi, Turcule, prietene. Nu vom ajunge departe... Își apropie fața de a ei... Ba da, vom ajunge. Și nu tu sau iubitul tău o să ne împiedicați, fiindcă nu veți mai fi.

Turcul simți cum i se ridică părul la ceafă. Fără omor. Asta promisese Harry la început. Dar totul se schimba. Totul mersese prost. El devenea cu fiecare minut din ce în ce mai speriat.

Degetele murdare ale lui Harry se jucau cu gulerul bluzei ei, strecurându-se să-i mângâie pielea de la gât.

– Unde ți-e iubitul?

Ea își întoarse capul departe de atingerea lui când el își plimbă degetele peste obrazul ei, unde se forma o rană urâtă.

– Imediat cum apare Sully, îi spuse el celuilalt, plin de încredere, o luăm pe această domnișoară la o plimbare. Într-un fel sau altul, trebuie să mori. N-ai face-o mai curând în brațele lui? N-ar fi trebuit să mă înfrunți. Te-aș fi tratat cum se cuvine, o anunță el trecându-i mâna peste sâni.

Scandalizată, Mackensie se ridică în capul oaselor și-și întinse picioarele, lovindu-l în tibie. El se răzbună apucând-o de umeri și trântind-o cu coatele înapoi la podea. Stând în genunchi, cu picioarele de o parte și de alta a ei, își apropie gura periculos de aproape de a ei:

– Nu grăbi lucrurile, scumpo. Înainte de a te omorî o să te învăț ce înseamnă să ai un bărbat pentru care să merite să-ți riști viața. Și o să-l fac pe el să ne privească. Da. Să privească.

Turcului îi înghețǎ sângele în vine. Nu-l putea opri pe Harry o dată pornit. Turcul nu vroia să aibă de-a face cu asta. El știa doar o cale să-i abată mintea lui Harry de la trupul fetei și trădarea ei. Banii. Se duse în dormitor și se grăbi să se întoarcă cu o sacoșă jerpelită.

Greutatea lui Harry era descurajantă. Intențiile lui erau clare. Tot ce putea face era să-și înăbușe țipătul când el desfăcu al doilea nasture de la bluză și își plimbă mâna aspră peste curba delicată a sânului ei.

Nu-i plăcea că ea nu-și îndepărta privirea dezgustată și nici nu se milogea pentru îndurare, dar știa că atunci când îl va avea pe iubitul ei legat de un scaun și o va trânti la podea în fața lui... va fi o altă poveste. Se aplecă și-i prinse capul cu amândouă mâinile, zdrobindu-i gura cu a lui.

Ea reacționă instinctiv. Mâinile ei puteau fi legate la spate, dar mai avea încă umeri și genunchi și acționă cu ambii. Îl lovi cu o mișcare rapidă a genunchilor și el se rostogoli de pe ea. Își îndreptă palma spre ea, dar se răzgândi.

– Nu, nu te voi lovi. Vine și rândul tău. O să te fac să plătești, încet. Amândoi, și tu și el.

Turcul nu tratase niciodată o femeie așa cum făcea Harry. Dumnezeule, el avea o mamă și șase surori.

– Harry. Uite. Să luăm banii aceștia și să fugim. Nu trebuie să ne întoarcem pentru restul. Avem destui. Am putea merge în Mexic, zâmbi el fericit de această idee neașteptată.

Harry traversă camera într-o fracțiune de secundă ca să-i dea un dos de palmă Turcului peste față. Turcul se clătină, în timp ce jignirea și confuzia îi apărură pe chip.

– Tâmpitule. Sully are acel blestemat de camion. În afară de asta, tipul de afară nu va lăsa lucrurile așa, să fii sigur.

Chiar, unde era el? Trebuia să fie pe undeva. Sau pe drum pentru a ajunge aici.

* * *

– Bine, bine, doamnă Pike. Vom suna la poliție. Acel camion vechi despre care v-am spus era încă parcat de-a lungul drumului. Tot nu-mi pot închipui ce vor ei aici. S-ar putea să știe ceva despre sora dumneavoastră. Acum sunt și eu îngrijorat.

– Să nu îndrăznești să nu chemi poliția. Și mă aștept ca dumneata și ceilalți oameni de la pază să scotociți pădurea. Du-te înapoi la cabană și controlează din nou. Nu-mi pasă că ați fost acum două ore. Găsește-o pe sora mea. Și găsește-o acum. Voi controla peste o oră.

– Lăsați-ne mai bine două ore. Nu știu unde voi fi. Roxanne trânti telefonul și se întoarse către răbdătorul ei soț.

– I s-a întâmplat ceva. Sau poate chiar în acest minut este rănită din cauză că a căzut cu mașina în șanț.

Danny o bătu pe umăr și încercă s-o liniștească. Pentru nimic în lume nu i-ar fi arătat cât de neliniștit era. Ea avea nevoie ca el să fie puternic, dar întreaga poveste i se părea urâtă. Trei derbedei liberi și drăguța ei soră singură și pierdută.

– Mă duc să-l sun pe fratele meu.

– Vreau să telefonez părinților, dar sunt la ore depărtare. Of, Doamne, nu mai pot îndura.

* * *

Jeb se întoarse spre ceilalți ofițeri de pază.

– Sun la poliție. S-ar putea să fie cei trei tipi care au jefuit magazinul din parcare, la Concorde, acum două zile. Știți că au evadat și fug. Unul dintre voi să se ducă înapoi la căsuță. Ceilalți luați-vă mașinile și patrulați. Dacă este ceva deosebit, raportați.

Oamenilor nu trebuia să li se spună de două ori. Mulți dintre ei văzuseră camionul abandonat. O femeie frumoasă ar fi fost o pradă pe cinste pentru acești netrebnici.

* * *

Murphy se lăsă în jos în tufișurile de lângă casă. Luminile erau aprinse. Nici urmă de poliție. Ei trebuia să fie acolo cu ea. Amândoi. Știa unde era al treilea om și știa sigur că acesta nu se va mișca de acolo mult timp.

Croindu-și drum tiptil spre fereastră, făcu o mișcare în sus să se uite înăuntru. În acel moment patrula de securitate urcă

drumul și se opri în fața căsuței. Ei se vor duce drept acolo și vor ciocăni la ușă. N-avea nevoie de ei acolo. Sări înapoi în tufișuri și așteptă.

Era un singur bărbat, Murphy îl urmări cum coboară din mașină și-și începe drumul spre căsuță.

– Liniște. Nu te duce acolo. Îi făcu semn omului de la securitate să vină lângă el.

Omul îngheță.

Cristoase, Murphy realiză că gardianul credea că el era unul dintre criminali.

– Aici, neghiobule. Ei au luat probabil fata ostatică, acolo.

Gardianul stătea nemișcat ca o statuie. Draperiile de la geamuri începură să se miște. Murphy se avântă, îl prinse și îl târî în tufișuri.

Ofițerul în uniformă începu să se lupte și Murphy îi dădu un pumn, scoțându-l din circuit. Nu era timpul să fie politicos.

Murphy știa că ei vor vedea mașina patrulei și vor fi în gardă. Ar fi suficient ca să le atragă atenția în fața casei și în acest fel Murphy ar putea fi acolo prin spate, înainte ca aceștia s-o poată răni pe Mac. Se îndreptă spre spatele căsuței.

Capitolul 10

„Ne-ai acuzat și ne-ai făcut de rușine
dar, pentru Dumnezeu, nu ne-ai îmblânzit niciodată..."

– Sunt tipii de la pază.

Turcul se uita printre draperiile de la ferestrele din față. Mâna începu să-i tremure și se forță să se oprească. Se întoarse către Harry, așteptând să-i comunice care va fi următoarea mișcare. Își înjură în tăcere propria-i prostie că se lăsase amestecat în chestia asta. Prea târziu acum.

Harry era bucuros. Era încântat. Lucrurile începeau să se contureze. Dacă cei de la pază erau acolo, atunci *el* nu putea fi departe. Era timpul. Timpul ca acel bărbat să sufere. Durerea mentală care îl va încerca pe acel bărbat când îi va viola femeia drept sub nasul lui, îl va nenoroci. Harry râse și Mackensie auzi nebunia din râsul lui.

Harry deveni serios.

– Paza, hî? Vor fi o pradă ușoară. Lasă-i pe filfizonii ăia să vină.

O luă pe Mackensie de păr și o târî la fereastră cu el. Dându-i un ghiont Turcului, îl dădu la o parte și se așeză cu

fața la geam. Dând draperiile la o parte, se uită afară. Nu vedea nimic, cu excepția mașinii de patrulare parcată de-a lungul drumului. Unde erau lașii? Unde dracu' era Sully?

– Gagicul tău este cam în întârziere? Nu-i nimic. Asta îmi dă ocazia să te cunosc mai bine.

Îi zdrobi gura cu a lui și-i pipăi sânii. Ea îl împinse, scuipă și se șterse la gură cu dosul palmei.

Înarmat acum cu pușca pe care o luase de la banditul din Pădurea Fermecată, Murphy alergă pe treptele ce duceau dinspre deal spre fereastra de nord. O mișcare greșită și totul se ducea de râpă. Putea fi omorât. În Vietnam, fusese simplu pentru el și oamenii lui să rămână în viață. Aici, astăzi, în bătrânele State ale Americii, era la fel. Creierul lui lucra cu repeziciune. Inima i se întări pentru orice s-ar întâmpla.

Ajungând la fereasttră, se ridică încet sub ea. Doar câteva secunde trecuseră de când îl pusese la pământ pe omul de la pază și o luase spre nord. Murphy privea cum Harry o pipăia pe Mackensie. Ceva nedefinit îl pătrunse. Ea nu merita toate acestea. Îi urmări lupta, umilința ascunsă sub sfidare. Era acum sau niciodaă.

Chiar faptul că ezita îl îngrijoră. Era din cauza lui Mackensie, recunoscu el și-și dori ca ea să nu fi valorat atâta pentru el.

Nu vroia să zboare gloanțele, dacă nu era absolut necesar. Se duse la ușa din spate, se încordă și o sparse.

Lemnul tremură, săriră așchii lăsând să intre războinicul. Văzu cum cele trei trupuri se întorc la unison. Ca înghețați, cei trei se opriră. Ochii lui Mackensie se măriră. Ceea ce vedea ea venind către ei avea ochi plini de ferocitate, o gură dură și un

mormăit sălbatic venind din gât. Se încordă, așteptând explozia. Nu mai văzuse niciodată atâta răutate. Fiori de teamă o cuprinseră. Acești oameni vor fi sfâșiați în bucăți.

Harry o ținea pe Mackensie de păr și o trase în fața lui ca pe un scut. Ea se zbătea încercând să-l dezechilibreze. Glonțul pe care-l trase ricoșă în tavan.

Turcul era prima amenințare, pușca bălăngănindu-se nervos în mâna lui și având o privire surprinsă pe față. Murphy se năpusti înainte lovindu-l în același timp pe Harry peste genunchi. Acesta căzu la podea trăgându-o pe Mackensie cu el.

Alunecând, cu Turcul prins sub pumnul lui Murphy, se prăbușiră lângă perete. Înainte ca Harry să se poată ridica, Murphy îi aplică o lovitură de karate în față, ținându-l jos o secundă mai mult. Dându-i un pumn și Turcului, Murphy observă cu satisfacție că omul își pierdea cunoștința.

Mackensie încercă să se desprindă, dar Harry o ținea încă de păr. Punându-se pe picioare, o trase și pe ea cu el. Și atunci fata simți răceala oțelului armei la tâmplă. Dacă Murphy nu vedea, nu rezolva situația în fracțiuni de secundă, arma se va declanșa... și totul se va termina. Își adună toată puterea și se răsuci, lovindu-l cu cotul pe Harry. Dar asta nu făcu decât ca el s-o tragă și mai tare de păr și s-o împingă la perete, țintuind-o cu corpul lui acolo.

Rostogolindu-se, venind sub Harry, Murphy își îndreptă arma sub obrazul lui Harry și apoi văzu. Degetul lui Harry era pe trăgaciul unei arme lipită de capul lui Mackensie. El înțepeni, strângându-și strâns arma lui în mână.

Harry râse, un râs plin de siguranță, dar cu o mare doză de nervozitate.

– Hei, gagiule. Înapoi sau apăs pe trăgaci și împrăștii creierul acestei fete drăguțe pe tine. Redeveni serios. Mi-ar plăcea, amorezule, așa că nu mă împinge la asta.

Ținând arma asupra lui Harry, Murphy se dădu încet în spate. Existau șanse să-l poată împușca. Dar îndrăznea acest lucru? Dintr-o pură reacție, degetele lui Harry puteau apăsa pe trăgaci și...

Harry o trase pe Mackensie în fața lui. Citindu-i gândurile lui Murphy, el amenință:

– Să nu îndrăznești.

Păstrându-și privirea ațintită asupra bărbatului și a armei de la capul lui Mackensie, își lăsă brațele să se plimbe pe umărul ei. În ochii lui Murphy apăru o scânteie ucigașă.

Și atunci hotărî că moartea era prea bună pentru Harry. Murphy își înțepeni picioarele și așteptă. A-i ghici următoarea mișcare a lui Harry putea duce la moarte.

– Dacă ai fi fugit pur și simplu, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat. Prietena ta aici de față n-ar fi trebuit să moară.

Turcul gemu, iar Harry se încordă, neluându-și ochii de la Murphy. Ridică-te, Turcule.

Turcul se ridică, încă amețit. Cântărind situația, făcu o mișcare să-și ia pușca și realiză că Murphy stătea cu picioarele pe ea. Turcul se simți neputincios. Tot ceea ce vroia era să fugă cât mai departe, dar știa că dacă făcea acest lucru s-ar trezi cu un glonț în spate. Abia respirând, rămase pe loc, luptându-se cu greața care amenința să-l copleșească.

– Pune arma jos, cowboy. Ochii de oțel ai lui Harry îl provocau pe Murphy. Pune-o jos sau îi rup gâtul chiar acum.

A renunța la armă ar fi fost o mișcare greșită. Dacă n-ar fi existat nimeni între el și jefuitor, nici n-ar fi încăput discuție. Și-ar fi încercat norocul, dar mai era și Mackensie. Ea stătea curajoasă, cu obrazul ridicat, cu buzele strânse a resemnare. Secundele treceau.

Cei doi oameni se măsurau unul pe celălalt ca doi câini înaintea unei lupte. Va curge sânge în astă seară, se gândi Mackensie. Și nu va fi cel al lui Murphy. Trecuseră doar trei minute de când Murphy năvălise pe ușa din spate. Dar în această clipă, totul era pe cale să se sfârșească. Mackensie își strânse degetele într-un pumn.

Thomas Justice Murphy îl observa pe Harry, așteptând să facă următoarea mișcare.

Mackensie fu cea care acționă prima. Ridicându-și degetele strânse, își folosi pumnul drept armă și-l lovi pe Harry între picioare.

Durerea insuportabilă îl străfulgeră. Un geamăt îi scăpă printre buze în timp ce furia îi dădea puteri... Șocat, Harry gemu. Nemaiputând să-și țină arma în mână, o scăpă. Când se aplecă s-o ridice, cealaltă mână a lui se luptă s-o țină pe această fată sălbatică ce dădea cu pumnul, în fața lui. Știa că dacă îi va da drumul va fi o țintă ușoară. Și va muri. Se ghemui lângă perete, menținându-și strânsoarea mortală asupra fetei.

Între timp, Turcul era confuz. Trebuia să pună mâna pe armă. Harry l-ar omorî dacă vor scăpa. Sări brusc înainte. Murphy întoarse instinctiv pușca spre el și trase. Turcul căzu la pământ, ținându-și genunchiul însângerat cu ambele mâini.

Mac încercă să se elibereze din ghearele lui Harry și se rostogoli pentru a se îndepărta. Dar strânsoarea lui Harry era de

oțel. Mackensie se uită în sus. Copleșindu-i cu înălțimea, deasupra lor se afla Murphy. Țeava armei lui era la câțiva centimetri de trupul lui Harry. Murphy îl fixă câteva secunde... prins între tendința de a apăsa pe trăgaci și a nu apăsa. Nebunul încă ținea arma aproape de capul ei.

Mackensie aștepta. Între ei se scurgeau secunde mortale. Mackensie văzu moartea oglindindu-se în ochii lui Murphy. Dacă vroia ca asta să se întâmple, apoi asta se va întâmpla. Își lăsă să-i cadă privirea pe degetul de pe trăgaci. Era nemișcat, atât de nemișcat... dar ferm și într-un contact intim cu oțelul.

I se uscă gâtul.

Capul lui Harry se limpezi când se uită la armă și spre ochii lui Murphy. Urma să moară. Și o va lua și pe târfă cu el.

Murphy se mai apropie un pas, dând la o parte arma de la capul lui Harry. Acesta oftă ușurat. *El are de gând să renunțe.* Apoi Murphy fixă arma pe inima lui Harry și șuieră:

– Las-o pe doamna să plece.

Harry fu copleșit de spaimă. *O să mor. Chiar acum. Fără nici o șansă să-l fac pe acest bărbat să sufere așa cum am plănuit. Fără o șansă să văd împlinindu-se ce mi-am propus.* Acum nu mai avea nimic de pierdut. Dar era speriat. Îngrozit.

Străduindu-se să nu se vadă acest lucru, Harry țipă:

– Bine. Crezi că sunt prost.

Turcul gemu de durere. Harry nici nu clipi.

– Gura, idiotule. Termină, sau o voi omorî acum, amenință el mângâindu-și umărul cu brațul ce se afla în jurul gâtului lui Mackensie.

Să moară, ar fi fost prea bine pentru el, decise Murphy.

— Ai căutat-o cu lumânarea. Tu și complicii tăi. O să ajungi să-ți amintești de mine. Pentru multă, multă vreme.

Mackensie se cutremură. Vroia să închidă ochii pentru a nu trebui să vadă ce urma să se întâmple.

Murphy văzu ocazia pe care o aștepta. Apăsând pe trăgaci, ținti în genunchiul lui Harry. Năvălind asupra lor, Murphy o trase pe Mac din mâna lui și-i smulse pușca. Cu ochii plini de durere și șoc, Harry alunecă pe lângă perete și se prăbuși la picioarele fetei.

— Iisuse, gemu Harry, ținându-și în mâini genunchiul zdrobit.

Mackensie își îngropă fața la pieptul lui Murphy și se stăpâni să nu plângă. Era mândră de el. Mândră că nu-i omorâse pe indivizi. Pentru binele lor. Pentru Murphy și Mackensie. Pentru binele vieții pe care era sigură că o vor petrece împreună.

El o sărută pe păr.

— Telefonează la poliție. Învelește-le genunchii cu un prosop. Nu vreau să piardă sânge și să moară după ce m-am chinuit atâta să nu-i omor.

Cu picioarele tremurânde, se grăbi spre telefon și ceru ajutor. După ce luă prosoape din baie, îngenunche și înfășură fiecare picior însângerat. Satisfacția pe care o simți văzându-i pe agresori plini de sânge o sperie. Dar ar fi omorât-o și încă și mai rău. Și ar fi încercat să-l omoare pe bărbatul pe care-l iubea. N-au decât să sângereze.

În depărtare, se auziră urlând sirenele poliției. Murphy, ținând arma îndreptată asupra celor doi, se așeză pe scaun, extenuat.

— Unde-i celălalt om? întrebă Mac, tremurul potolindu-i-se puțin.

— Are piciorul rupt.

Ea îngenunche și-și puse mâinile pe brațul lui.

— S-a terminat, Murphy, spuse Mac și se întinse să-i sărute obrazul.

El îi zâmbi.

— La care restaurant vrei să mergi?

— Mi-ai promis o cină romantică, râse ea slab.

El scutură din cap.

— Eu nu fac promisiuni, puștoaico, dar am spus că vom merge. Și o vom face.

Sirenele erau afară și înainte ca vreunul dintre ei să-și dea seama, polițiștii erau peste tot. Aceștia veneau din spate, năvălind printr-o fereastră laterală, iar ușa din față era larg deschisă. Evaluară repede situația. Mackensie crezu pentru un moment, când ofițerul de poliție puse mâna pe arma lui Murphy, că el ar putea riposta. Îi mângâie brațul.

— S-a terminat cu adevărat. Liniștește-te.

El îl lăsă pe ofițer să-i ia arma. Personalul de la ambulanță îi cărară afară pe răniți. Un ofițer îi punea întrebări lui Mackensie în bucătărie. Murphy stătea liniștit, pufăind dintr-o țigară și răspundea la chestionarul altui ofițer.

Din timp în timp, Murphy și Mackensie schimbau câte o privire. Aproape că simțea nevoia lui pentru o baie și mâncare caldă. Pentru odihnă. Completă, relaxare neîntreruptă.

Întrebările fiind terminate, instrucțiunile de a veni de dimineață la poliție și a semna declarațiile date, se treziră brusc singuri. Închizând ușa după ultimul polițist, Mackensie se sprijini de ea și pentru că nu mai putea sta în picioare, se

așeză în tăcere pe podea. Ridicându-și genunchii și cuprinzându-i cu mâna, își sprijini capul pe ei. Acum, când avea fața ascunsă, lăsă lacrimile să curgă.

Și realizarea rece a cât de aproape de moarte fuseseră, cât de aproape de a pierde șansa de a fi fericită cu acest bărbat, o copleși.

El o observa. Era unul dintre cele mai grele lucruri pe care trebuia să le facă în viața lui, s-o vadă suferind pentru tot ce-i adusese el în viața ei. O lăsă în pace un timp. Apoi merse spre ea cu o promisiune solemnă pe buze. Inima lui era grea de dragoste... și regret. Aplecându-se, îi luă blând mâinile într-ale lui.

Capul ei se ridică și-l privi printre lacrimi, emoționându-l. O ridică în picioare și în siguranța brațelor lui.

Stăteau în mijlocul camerei distruse și se țineau în brațe. Cu brațele unul în jurul celuilalt, cu obrazul lui la tâmpla ei, se îmbrățișară. El îi prinse ceafa cu o mână, mângâindu-i părul și o strânse mai tare lângă el.

Ceasul de pe peretele din spatele lor înregistra trecerea timpului. Ei existau doar pentru că exista celălalt. Pentru un timp, nu exista nimic altceva decât sentimentul de căldură și siguranță al celuilalt.

Un bărbat stătea în fața ușii și-și dregea vocea. Se întoarseră cu ezitare să se uite la el. Îl recunoscură pe cel de la pază.

– Voi chema niște oameni să curețe pe aici. Am fost în contact cu sora dumneavoastră. A telefonat ore întregi ca să se intereseze de dumneavoastră. Am pus-o la curent... ezită pentru o clipă... sperăm să nu ne învinuiți.

Mackensie își șterse lacrimile de pe față.

– Nu te învinuim pentru nimic. *Pleacă naibii de aici*, se gândi ea. *Lasă-ne în pace. Lasă-ne singuri.*

Părăsi îmbrățișarea lui Murphy și el se simți gol și pustiu. Mac se duse la ușă și o închise cu fermitate, iar el se așeză înapoi pe scaun.

Întorcându-se încet, Mackensie se sprijini cu spatele de ușă și-l privi. Plăcerea o copleși, și-i zâmbi. Nu va fi complet ușurată până când nu-l va duce la spital pentru a fi tratat cu antibiotice.

Se îndreptă spre spatele casei și trecând pe lângă scaunului lui îi plasă un sărut ușor pe gură.

– Unde te duci?

Ea se întoarse din drum și-l privi cu sinceritate.

– Fă-ne o favoare amândurora și nu mai pune niciodată această întrebare.

Râseră amândoi. Un râs obosit care purta promisiunea vremurilor fericite ce vor veni.

– De data aceasta îți voi spune. Mă duc să împachetez câteva lucruri pentru amândoi și apoi te duc la spital. Își ridică mâna pentru a împiedica protestele ce știa că vor urma... Și după aceea mergem să găsim un loc cu baie fierbinte și un pat moale și sigur.

El își mormăi obiecțiile, dar știa că nu era cazul să se opună la ceva de care avea nevoie. Știa că trupul lui rănit avea nevoie de odihnă, dar el va fi cel care va hotărî ce trebuie făcut în continuare. Data viitoare. De această dată, ea conducea acțiunea, iar el era prea obosit ca să-i mai pese.

* * *

Era în camera de așteptare a camerei de urgență. De ce dura atât de mult? Trecuseră două ore. Nu fu nici o surpriză pentru Mackensie să-l vadă țâșnind pe ușa „urgenței" cu o soră ținându-se după el vociferând:

– Dar, domnule, doctorul vrea să vă țină peste noapte.

Murphy se întoarse brusc și o privi în față. Privirea pe care i-o aruncă o făcu pe soră să facă stânga împrejur și să se întoarcă la treburile ei.

O dată ajunși pe drum, Mac oftă și se lăsă pe spate în scaun. Putem face orice dorim. Fața îi era acoperită de un zâmbet larg care îi lumină ochii.

– Au vrut să te țină acolo? Era bucuroasă că el nu-i putea vedea zâmbetul în întuneric. Ți-au făcut penicilină?

– Două flacoane.

Ea râse, fiindcă îi făcea atât de bine și și-l putea imagina dându-și jos pantalonii.

– Condu, mormăi el.

– Da, domnule. Unde vrei să mergi?

– Vom merge la service să văd dacă mi-e gata mașina. După aceea vom găsi un motel, ne spălăm un pic și găsim ceva special de mâncat...

– Murphy, te deranjează dacă mai așteptăm pentru acea cină specială? Vreau să spun că mi-ar plăcea să port o rochie sexy și să mă fardez, dar toate lucrurile mele sunt la cabană. Hai să găsim un loc cu pizza în astă seară.

El accepta orice.

Merseră până la garaj. Mașina lui decapotabilă se afla acolo, dar atelierul era închis pe timpul nopții. Niciodată nu mai fusese atât de bucuros să vadă o mașină.

Ea examină mica mașină sport și exclamă fericită:

– Nu mi-ai spus că este decapotabilă. Să mergem.

Murphy lăsă un bilet pentru mecanic pe prelata unui camion și se întoarse la mașină.

O luară pe strada principală. Ea avea o față strălucitoare, cu zâmbet larg. Zâmbi și el, dar zâmbetul lui era trist. Vor mai petrece puțin timp împreună, după care el va pleca. O va lăsa să-și continue viața. Fără el.

Găsiră un restaurant la marginea orașului, parcară și el trebui să alerge pentru a ține pasul cu ea.

– Zece cheesburgeri și cartofi prăjiți cu multă grăsime, sare și înecați în ketchup. Se întoarse brusc și-l sărută pe gură, apoi continuă să alerge către ușa restaurantului, trăgându-l după ea... Și o ciocolată cu lapte.

După ce urcă primele trepte, ea se întoarse și i se aruncă în brațe.

– Oh, Doamne, Murphy, suntem liberi.

Mâncară amândoi ca niște disperați.

Din nou afară, ea îl rugă:

– Hai să ne plimbăm. Vreau să fac o plimbare pe jos. Să găsim un motel și... aprinse două țigări și-i întinse una.

El stătea în umbra neonului firmei și se întreba dacă era destul de bărbat pentru a face ceea ce era corect. Mac credea cu adevărat că-l iubește. Chiar credea. El se îndoia că ar putea-o convinge vreodată că era doar rezultatul unui concurs de împrejurări. Situația în care erau, faptul că luptaseră pentru a rămâne amândoi în viață... El era îndrăgostit de ea. Pentru prima oară în viața lui. Dar era prea târziu, nu se mai putea schimba.

Se plimbară mână în mână și apoi înapoi la mașină. El nu mai primise vreodată atâta devotament. Dar nu putea dura. Va găsi alt bărbat norocos care să primească ce avea de dat cu atâta generozitate. Dându-și seama că era foarte obosită, o conduse la mașină.

Înapoi la mașină, ea se așeză pe locul șoferului.

– Conduc eu. Spune-mi unde să mergem.

El nu obiectă când ieși din parcare. Buna ei dispoziție îl cuprinse și pe el. Și se simțea atât de bine! Doar privind-o, fiind alături de ea era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Să se obișnuiască fără ea va fi un infern.

– Ia-o la dreapta.

– Și apoi?

– La două mile depărtare este un han unde am lucrat cu câțiva ani în urmă. Au șemineuri în fiecare cameră și o baie mare ca un pat și jacuzzi și oglinzi pe pereți...

– Ai participat la construirea clădirii?

– Am proiectat-o și construit-o. Arată ca o bătrână casă istorică, dar înăuntru are tot confortul.

– Pare minunat. De abia aștept s-o văd. Murphy, sunt atâtea lucruri pe care ar trebui să le învăț despre tine. Viața va fi așa de frumoasă de acum înainte.

Asta îl durea mai mult decât vroia să recunoască. Încă nu-și imaginase cum s-o părăsească. Nu putea să dispară în ceață, îi datora mai mult decât atât. Va încerca s-o facă să înțeleagă și să accepte.

Intrară în han. Murphy o observa, cuprins de plăcere auzindu-i exclamațiile. Era un fel de conac. Parchetul

strălucea, candelabrele scânteiau. Mirosul de ceară de mobilă și lumânările care ardeau creau o senzație de timpuri vechi.

Întorcând cheia în broască, o opri să intre în cameră. În loc de asta, o luă în brațe și o trecu peste prag. Cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui se lăsă transportată de sentimentul drag, de protecție pe care i-l dădea îmbrățișarea lui.

Închizând ușa cu piciorul, el se îndreptă spre patul enorm.

– Așteaptă, te rog.

El se opri.

– Vreau mai întâi o baie. Dacă există o cadă așa de mare precum spui, am putea...

El o puse pe picioare, trânti valizele pe pat și se îndreptă spre baie. Deschizând ușa larg, se înclină și o pofti.

– Doamna mea.

Ea oftă când aprinse lumina. Decorul era de necrezut. O cameră de cel puțin douăzeci de metri pătrați în roz și gri. Baia era enormă și strălucea de albeață. Pe marginea căzii se aflau lumânări care așteptau să fie aprinse. Pe rafturi erau vrafuri de prosoape moi. Încăperea era mochetată. Ea își azvârli pantofii din picioare și călcă pe dușumeaua moale.

Timp. El realiză că acum aveau o grămadă. Vroia să fie perfect pentru ea.

– Aș vrea să mă spăl eu mai întâi. De ce nu te întinzi un pic?

Ea se duse către el și-și frecă obrazul de fața lui nebărbierită.

– Să nu stai mult.

El o strânse la piept câteva secunde înainte de a se închide în baie.

Stătea întinsă de-a curmezişul patului mare şi asculta cum Murphy se mişcă prin baie. Şi-l închipui cum se rade, apoi auzi duşul. Trupul lui obosit, bătut va simţi uşurarea oferită de apa caldă...

Ea îşi ţinea mâna sub capul adormit. El îngenuche lângă pat şi o ridică în braţe. Somnul ei se duse şi deschise ochii. Un zâmbet uşor apăru pe buzele lui când o duse în baie. Când o puse jos, ea oftă.

Gol, Murphy începu să aprindă lumânările. Nefiind în stare să-şi ia ochii de la el, aşteptă până când era scăldat în lumină înainte să stingă lumina electrică. El dădu drumul la apă, o încercă şi se uitară un timp unul la celălalt.

El veni spre ea încet. Mac începu să-şi desfacă nasturii bluzei, apoi i-o scoase. În lumina slabă a lumânărilor, îi înlătură şi restul de haine. Stând doar la câţiva centimetri, el aştepta. Mac simţea dorinţa crescând, gata să-i prefacă pe amândoi în cenuşă. Făcu un pas înainte.

Pe el îl părăsi răbdarea. O trase spre sine zdrobindu-i gura cu a lui. Nu se mai putea sătura de ea.

Trupul lui era cald şi tare, pulsând de energie. Se contopi cu el. Capul îi căzu pe spate şi se cufundă într-o lume unde era numai el... unde nu existau decât buzele, mâinile, şoaptele lui.

Capitolul 11

„Şi pentru partea din tine care îmi poartă pică,
Aminteşte-ţi că tu eşti cel care ne-a despărţit..."

Mackensie era în cămaşa ei de noapte din flanel şi Murphy în blugi. Deschiseseră radio-ul şi micşoraseră lumina. În aer plutea un cântec lent de dragoste. El îi luă mâna şi o luă în braţe. Punându-şi o mână pe spatele ei, o invită la dans.

Ea îi privi faţa umbrită.

– Prima dată când am fi dansat împreună, mă aşteptam să fiu îmbrăcată într-o rochie vaporoasă, să fiu fardată şi să port bijuterii ca să te zăpăcesc.

El o sărută pe vârful nasului.

– Mă zăpăceşti şi aşa. Mă dai gata. Eşti frumoasă aşa cum eşti.

Mâna ei se odihnea pe umărul lui gol. Ridicându-se pe vârfuri, îşi lipi buzele de gâtul lui. Îşi puse tălpile goale peste picioarele lui şi el o ducea aşa, mişcându-se în ritmul muzicii.

Miroseau a şampanie şi săpun, în contrast cu umezeala de pământ pe care trebuiseră s-o suporte atât de mult timp. Ea stătea strânsă lângă el, simţind flacăra dorinţei care începea s-o

cuprindă din nou. Dar vroia ca aceasta să mai continue un timp: atingerea, îmbrățișarea, ardoarea a doi oameni îndrăgostiți.

Se auzi o bătaie în ușă. Ea îl privi întrebător, dar el zâmbi și valsă în continuare cu ea până la ușă. Deschizând-o, dansă și afară. Sosiseră patru comisionari, fiecare purtând un coș cu petale de trandafiri în toate culorile.

Când oamenii se uitară la el pentru îndrumare, Murphy zâmbi și le făcu semn cu capul.

– Goliți coșurile pe pat.

Lui Mackensie nu-i scăpă schimbul de priviri jenate dintre oamenii care vărsară coșurile cu petale pe pat și se grăbiră să plece. Zâmbi în umărul lui Murphy.

Un alt om așteptă afară până când cei cu florile plecară și intră cu un cărucior încărcat cu șampanie și gustări.

Când se închise ușa, Murphy continuă să danseze în timp ce un alt cântec umplea odaia.

– Nu știu care culoare de trandafir este preferata ta.

Ea se uită la patul care era acum acoperit cu alb, roșu, roz, galben și crem.

– Ești imposibil. Mulțumesc.

Florile umpleau încăperea de parfum. Ea respiră adânc și-și reținu lacrimile de fericire. Murphy reușea întotdeauna s-o uimească.

O conduse dansând spre pat și-i scoase cămașa de noapte peste cap. Ridicând-o, o așeză peste flori. Moliciunea de catifea îi mângâia pielea. Ea își deschise brațele.

El se întinse lângă ea zâmbind.

– După toate prin câte am trecut, suntem numai noi doi. Iubește-mă, Murphy.

Cândva în timpul nopții, Mackensie se trezi. Petalele de trandafiri erau pe podea, înconjurând patul. Murphy se tot foia și se răsucea. Îi puse mâna pe frunte, dar nu avea febră. Îl luă în brațe și, după câteva clipe, el se liniști.

Mai târziu, razele de soare trecură prin draperii. Ea știa că era singură în patul mare, fără să se mai uite. Întorcându-și privirea spre restul încăperii îl descoperi. Trăsese balansoarul lângă fereastră și stătea acolo, înfășurat în cuvertură și se uita afară pe geam. Simți prima gheară de frică. Oare la ce se gândea? De ce fusese atât de neliniștit toată noaptea? S-a terminat. Încercarea era în urma lor. De acum încolo, nu-i așteptau decât lucruri bune.

Simțind răcoarea pe trupul gol, coborî din pat și se duse la el. O auzi și se uită la ea. Zâmbetul care-i acoperea fața îi alungă îndoielile. El deschise brațele și cuvertura. Ea se așeză în poala lui.

Ținând-o ca pe un copil în brațe, o înfășură în cuvertura, împreună cu el. Cu capul lui Mac cuibărit la umărul lui, el puse balansoarul în mișcare și aprinse o țigară. Oare îi făcea o favoare părăsind-o? Da. Era prea bună, prea generoasă ca să fie legată de el. Știa că era un bărbat cu emoții intense, mândrie și resentimente. Ea s-ar sătura să se lupte cu el, așa cum se săturaseră toate.

– Ceva te-a chinuit astă noapte. Te-ai tot sucit și răsucit. Ce este?

El evită întrebarea.

– Îmi puneam gândurile în ordine. Trebuie să fim la poliție la ora nouă. Vreau să telefonez părinților mei.

– Ce le vei spune?

O sărută pe obraz.

– Adevărul. Că mi s-a defectat mașina și am așteptat s-o repare. Și tu ar trebui să-ți suni sora. Chiar dacă i s-a spus că totul este în regulă, ar trebui s-o audă din gura ta.

Avea dreptate. Se cuibări și mai tare în brațele lui; nu vroia să se mai gândească la nimic acum. Nu când erau liberi să umble, să râdă și să se iubească fără teama de a fi omorâți.

Presupunând că îl va însoți în Florida, ea spuse:

– Cred că îmi vor plăcea părinții tăi. În fond, ei te-au crescut, trebuie să aibă aceeași înfățișare ca a ta și unele valori pe care le ai tu.

Inima lui tresări și aproape se opri. Realitatea era prea crudă ca să fie suportată. Se înfioră și își frecă brațele.

– Hai înapoi în pat.

– Imediat. Dar acum să mai stăm puțin aici. Culcă-te la loc. Te voi ține bine.

Sperând că totul era așa cum părea, ea închise ochii. Adormi ascultând bătăile inimii lui.

* * *

Secția de poliție era rece și impersonală în comparație cu lumea de cearșafuri moi și micul dejun bogat pe care-l luaseră la han. Telefonul suna într-una. Tastatura hidoasă a computerului controla viețile oamenilor.

Hârtiile nu erau gata. Așteptară. Murphy deveni iritat. Ea îl liniști și constată că și răbdarea ei slăbise.

Formalitățile completate, până la urmă, ieșiră afară în aerul proaspăt, răcoros, al sfârșitului de octombrie. Era aproape ora prânzului.

Mână în mână, merseră ca doi elevi de liceu prin parcare. Ea se simțea minunat. Și nu putea înțelege problemele ce păreau să-l distragă pe Murphy. Încă nu se simțea foarte bine. Și avea probleme de clarificat, de făcut. Asta era, își spuse ea. Îi va da timpul de care avea nevoie. Asta și orice altceva, își jură ea. Niciodată nu va mai înfrunta nimic singur.

Când el vârî cheia în contact, îi făcu cu ochiul.

– Unde, doamnă?

Ea își strecură degetele printre ale lui.

– Înapoi în pat?

* * *

Trei zile. Mackensie se întreba cum trecuse timpul atât de repede.

El dormea lângă ea pe covorul de pluș din fața căminului. Mișcându-se încet pentru a nu-l trezi, mai spuse două lemne pe foc și se lungi la loc lângă el să urmărească jocul flăcărilor.

Niciodată nu mai fusese atât de fericită. Petrecuseră cele trei zile împreună. Făcuseră plimbări lungi, cumpăraseră cărți și jucaseră pocher pe scobitori. Citiseră ziare unul altuia și se distraseră pe seama știrilor care relatau calvarul lor.

În cadă, în pat, în balansoarul de la fereastră, făcuseră dragoste din nou și din nou. Dormiseră dimineața până târziu și mâncaseră cantități impresionante de mâncare. Și vorbiseră și aflaseră unul despre altul.

Dar îi înconjura o umbră. Când îl întrebă despre asta, el aproape se înfuriase și ea nu mai insistase. Ea trebuia să se întoarcă la Tillery și să-și împacheteze lucrurile. Viața trebuia

să meargă înainte și unul din primele lucruri pe care trebuia să-l facă era să se întoarcă la New York, să-și ducă lucrurile la un depozit și să renunțe la apartament. El nu spusese un cuvânt despre mersul ei în Florida, cu el.

Trebuia să vorbească despre ce urma să facă. Până acum doar se învârtiseră în jurul acestui lucru. El dorea ceea ce dorea și ea, nu-i așa? Erau îndrăgostiți. Oricine putea vedea acest lucru, chiar și bătrâna doamnă care conducea hanul. Aceasta îi numea turturele. Și atunci de ce era Mackensie atât de nesigură de sine? Dimineață, la lumina zilei, va afla. Proptită într-un cot se aplecă și-l sărută pe obraz. Ochii lui se deschiseră încet și-i apăru un zâmbet când deveni treaz și o trase spre el.

Nu exista nici o reținere. Doar acceptarea sentimentului că puteau și se dăruiau unul altuia. Inima ei crescu de fericire și-l strânse mai tare.

Se rostogoliră amândoi pe podea. Din fundal se auzea muzica de la radio. Uneori, dragostea lor se petrecea lent, dar acum era doar o necesitate urgentă.

* * *

Murphy era surprins s-o vadă îmbrăcată când se trezi a doua zi dimineață. Stătea lungit observând-o cum împachetează puținele lucruri pe care le aduseseră cu ei.

Venise timpul și el nu știa cum să pună problema. Dar trebuia s-o facă.

Sărutând-o, se duse la duș. Ea se așeză în balansoar și-l așteptă. Știa că ceva era pe cale să se întâmple, ceva ce nu-i va

plăcea. Gândul nu-i dădea pace și o făcea să tremure. Nu, nu putea fi asta. Nu se putea înșela asupra a ceva atât de important.

Cu părul încă ud, îmbrăcat în blugi și cu picioarele desculțe, el se îndreptă spre dulap.

– Ce este, Murphy? Ea se legăna ușor în balansoar. Spune o dată ca să rezolvăm.

El își freca părul cu prosopul și mâna i se opri în aer. Ochii li se întâlniră în oglindă.

Aprinzându-și o țigară, el se întoarse.

– Este timpul să plec.

Deși știa că totul este mai dureros decât vroia să audă, ea glumi:

– Acesta este titlul unui cântec al lui Willie Nelson.

El era la picioarele ei, îngenunchind în fața ei.

– Acum s-a terminat, Mackensie. Trebuie să te întorci la New York să-ți reiei viața, s-o schimbi, să faci orice vrei.

Teama și trădarea se transformau în furie. Rece, puternică, șocantă. Degetele cu care se ținea de balansoar se albiră. Înălță capul, cu ochii întunecați.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Nu sunt bun pentru tine.

– Haide. Suntem buni împreună. Știi asta. Despre ce este vorba, Murphy, asta nu-i o glumă!

Supărat pe sine, el se ridică și se duse la fereastră, întorcându-se cu spatele la ea.

– Ceea ce simți pentru mine este o combinație de lucruri.

– Cum îndrăznești să-mi spui ce simt eu? A fost în regulă să mă târăști în viața ta, să mă forțezi să te ajut când ai avut nevoie de cineva care să devină ținta bătăilor.

Era greșit ceea ce spunea și o știu imediat ce cuvintele îi ieșiră din gură.

Da, făcuse asta. Era uşurat să-i audă furia din voce. Dacă ar fi plâns, n-ar fi fost în stare să rostească vorbele care îi sfâşiau inima.

– Acesta-i adevărul, spuse el continuând să se uite pe fereastră. Gândeşte-te la asta. Am fost puşi amândoi într-o situaţie care ne ameninţa viaţa. Am reacţionat.

– Am reacţionat! Ridicându-se din balansoar, se întoarse către el. Întoarce-te, Murphy. Întoarce-te şi priveşte-mă.

Îl cuprinse o spaimă cumplită. Doamne, nu vroia să facă acest lucru. Se întoarse încet.

– Nu mai eşti în armată. Nu te lupţi într-un război. Da, am reacţionat. Am reacţionat la iubire. Nu te-aş putea iubi atât de mult dacă tu nu m-ai iubi. Cât de greu îţi este să recunoşti, ai nevoie de mine la fel de mult cum am eu nevoie de tine.

– Nu pot fi ceea ce vrei tu să fiu.

– Aş fi putut să dispar în noapte, dar ţi-am spus că n-aş fi putut. Nu face să-mi fie greu să procedez aşa.

Aprinzându-şi o ţigară ca să tragă de timp, ea realiza că vorbele din această dimineaţă trebuia să fie sincere.

– N-am de gând să te las să procedezi aşa. Vrei să-ţi trăieşti viaţa cu mine.

– Între ceea ce vreau şi ceea ce fac există uneori o diferenţă.

– Greşit.

– De ce? Fiindcă ştiu că undeva pe parcurs, vei vrea să mă schimbi. Am început să observ pe ici pe colo.

– Am mai vorbit despre asta, Murphy. Nu vreau să te schimbi. Te iubesc aşa cum eşti şi nu-ţi cer altceva.

– Trebuie să mă împac cu anumite lucruri. Vietnam. Relaţii ratate. Munca mea. Eu însumi. Societatea în general. Sunt un bărbat greu de suportat.

Inima ei se strânse. El credea că-l vroia diferit. În suflet îi apăru o rază de speranţă. Vorbi liniştit:

– Te accept aşa cum eşti. Te iubesc, Murphy, chiar aşa cum eşti. Nu te îndepărta de mine.

– Nu fă promisiuni. El merse de la fereastră la dulap, luă o cămaşă şi începu să se îmbrace. Nu vreau promisiuni. Ele se încalcă.

Aruncând ţigara, ea îşi puse mâna în şold.

– Nu promisiuni. Thomas Justice Murphy, ascultă-mă. Eu nu numai că te iubesc, că te plac. Te respect. Vreau să fiu cu tine pentru tot restul vieţii. Oricum, şi tu vrei asta. Ca soţia ta. Ca prietena ta. Ca amanta ta. Asta este unica schimbare care va avea loc în viaţa ta... voi fi acolo.

El se opri din drumul spre uşă. Întorcându-se cu spatele, aşteptă un moment.

Mac era ca nimeni altcineva. O vroia. Şi-o imagina în cabana lui, o vedea în patul lui, în bucătăria, în viaţa lui. Ea stătea sfidătoare, gata să se lupte pentru el. Merita o încercare. Ea merita orice.

– Nu va fi uşor.

Oh, Doamne, chiar s-a terminat. Vechea viaţă. Noua viaţă era pe cale să înceapă. Era aşa de sigură încât dorea să-şi pună viaţa la bătaie.

– Sper că nu va fi, la naiba.

Erau unul în braţele celuilalt. Într-o clipă, erau împreună.

– Ai încredere în mine, Murphy. Crede-mă.

– Va fi pentru prima oară pentru mine.

– Şi ai încredere în tine. Ea se trase puţin înapoi şi se uită la el. Amândoi trebuie să ne punem vieţile în ordine. Părinţii

tăi te așteaptă. Eu trebuie să mă întorc în nord, să-mi aranjez lucrurile. Ne întâlnim peste două săptămâni la Memorialul Vietnam din Washington. Numele tău este acolo, Murphy. Vreau să experimentezi asta, cu mine alături.

Ea îi simți exaltarea, dar continuă:

– Unsprezece noiembrie, la ora unsprezece. Cred că va fi locul potrivit pentru a ne începe călătoria împreună.

Mackensie se uită la bărbatul pe care-l iubea și așteptă. Încredere. Acesta era probabil singurul cuvânt care l-ar fi putut convinge să încerce. O vroia în viața lui mai mult decât vroise ceva în viață. Va crede în ea așa cum credea ea în el.

– Am unele proiecte de făcut în San Antonio. O să-ți placă acolo. Apoi te voi duce înapoi la Remington. La cabană.

– Da, Murphy. Da.

* * *

New York-ul era rece, cenușiu și trist. Știrea întâmplării prin care trecuse ajunsese și la birou, unde oamenii o așteptară plini de curiozitate. După ce le povesti, își anunță demisia și aranjă ca lucrurile din apartament să fie duse la un depozit. Se plimbă pe străzile orașului, luându-și rămas bun de la tot ce crezuse că dorise și acum nu mai avea nici o importanță pentru ea.

Nu primise nici un telefon. De câte ori teama amenința s-o cuprindă, o înlătura. El va fi acolo. Merse la teatru singură, ca să-i treacă timpul, și descoperi că nu se putea concentra. Zilele de abia se târau.

La ora când ajunse la aeroport, într-o dimineață de joi, era nerăbdătoare ca un copil care merge pentru prima dată la circ.

Înghițind o pilulă de calmare, se așeză la rând. În valiza cu rotile avea tot ce era necesar pentru a-și începe noua viață cu Murphy. Doamne, ce dor îi era de el!

Îi urmă pe ceilalți pasageri la avion, se așeză și fu ușor dezamăgită când pilotul anunță o ușoară întârziere din cauza ceții. Se chinui să se relaxeze. Va fi senin în curând, soarele va străpunge ceața și vor fi în aer.

Zborul fu lipsit de evenimente. Un bătrân vorbăreț de lângă ea încercă să-i abată gândurile de la Murphy, dar nu avu succes. De abia aștepta să fie în brațele lui, să fie aproape de el. Să-i vadă zâmbetul. Să-i audă vocea.

Înconjurară aeroportul de câteva ori din cauza ceții. Asta îi puse nervii la grea încercare. Unde era el? Se uită la ceas. Era nouă și trezeci. Doamne, dacă întârzia? Ce va crede el? Doamne Dumnezeule! Intră în panică. Mackensie se strădui s-o alunge. Încredere. Îi spusese că trebuie să aibă încredere. Va trebui și ea să aibă.

Înjură ceața și se strădui să stea liniștită. Dacă îl va scăpa, îl va găsi până la urmă. Virginia nu era departe. Îl va găsi.

Când în cele din urmă aterizară, își împinse geamantanul cu rotile și se îndreptă spre ieșirea aeroportului, unde luă un taxi.

– Memorialul Vietnam. Și repede.

Șoferul aprobă din cap și păru că se gândește că este puțin cam ciudat ca cineva să se grăbească spre o astfel de destinație. După un timp, se aflau în spatele unui lung șir de mașini, iar șoferul începu să se strecoare. Mac închise ochii.

* * *

Dându-i șoferului un bacșiș gras, deși fusese speriată de moarte în timpul cursei, coborî din mașină fericită. În câteva minute va fi în brațele lui, îi va putea privi fața frumoasă și-i va vedea zâmbetul.

Poate că Ziua Veteranilor nu era cel mai potrivit moment să se întâlnească. Mulți, mulți bărbați, femei și copii se îmbulzeau pe aleea care urmărea Zidul. Încă ploua. Se opri lângă statuia a trei soldați și se uită la zidul memorial. Erau scrise acolo 58.183 de nume. Îi trecu prin minte că după fiecare nume ar fi trebuit scris „Îmi pare rău".

Era așa cum își amintea. Vremea era potrivită cu tristețea locului. Se uită la ceas. Era unsprezece fără zece. Se uită printre oameni, aproape de neidentificat sub umbrele, cu gulerele ridicate.

Plecă de lângă statuia celor trei soldați și merse peste iarba udă. În tot acest timp, ochii ei cercetau mulțimea pentru a-l găsi pe bărbatul pe care-l iubea. Nu-l găsi.

Era totuși devreme, își zise ea. El locuia destul de aproape, așa că își închipuia că va veni cu mașina. Putea să întârzie din cauza traficului, putea să caute un loc de parcare chiar în acest minut. Din nou, se îndoi asupra înțelepciunii de a alege această zi pentru întâlnire. Dori ca el să vadă mulțimea de oameni care nu-i uitase pe cei care luptaseră în Vietnam. Poate că ceruse prea mult.

Ajungând la peretele memorial, se așeză după șirul de oameni mișcându-se o dată cu acesta. Citi numele înscrise acolo.

Până la urmă o cuprinse răcoarea, își ridică gulerul și lăsă geamantanul pe iarbă pentru a-și putea vârî mâinile în buzunare. *Vino, Murphy. Vino.*

Simțea emoțiile, spiritele bărbaților de pe perete. O sută patruzeci de liste din granit negru. Aerul era încărcat cu o combinație de mândrie și tristețe, pierdere și amintiri. Fiecare bărbat, femeie și copil care stăteau aproape și mergeau încet pe lângă zid, erau plini de respect. Își aminti că acesta era cel mai vizitat memorial din istorie. Douăzeci și cinci de milioane de oameni îl vizitaseră.

La picioarele zidului erau puse flori și fotografii protejate cu plastic. Mackensie văzu soțiile care găsiseră numele soților; copii, acum mari, care găsiseră numele taților. Simți că o podidesc lacrimile, pentru toți. Pentru fiecare din această țară.

Era ora unsprezece. Se întoarse în cerc, căutând fețe, observându-i pe noii veniți. Nimic. Dădu din umeri. Nu-i mare lucru. A întârziat, dar va fi aici.

Separându-se de mulțime, Mackensie se duse și se așeză într-un loc mai ridicat și observă. Și așteptă.

Unsprezece și un sfert.

Unsprezece și jumătate.

Încă ploua și aerul se răcise mai tare. Părul îi era ud și începu să strănute. Îi era frig la picioare. Mackensie stătu când pe un picior când pe altul, încercând să se încălzească.

Unsprezece și treizeci și cinci.

Oare unde era el? Își aținti privirea asupra siluetei singuratice care trecea pe lângă statuia celor trei soldați și făcu o pauză. Era îmbrăcat în jacheta lui și ținea mâinile în buzunare. Era prea departe ca să fie sigură. Părea să se uite în jur.

Trebuia să fie el.

Putea să nu fie el.

Își luă geamnatanul și începu să meargă, șovăind, către el.

Omul stătea încă acolo, privind oamenii împrăștiați peste tot pe iarbă.

Părul lui era umed și întunecat. Avea înălțimea lui Murphy, purtând blugi și cizme. Se uita în direcția ei, dar ploaia și ceața îngreunau identificarea de la distanța aceasta.

În acel moment, el o privi. Știa. Era el. Oh, Doamne, el era!

Lăsându-și valiza să cadă, începu să meargă mai repede prin iarba udă. El începu să vină către ea, prin ploaie.

– Murphy, strigă ea și-i făcu semn cu mâna. Murphy.

Silueta singuratică se opri și scoase o mână din buzunar și o salută.

Ea își înteți pasul. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. El era aici.

Alergă spre ea, cu brațele deschise. Ea alerga copleșită de o dragoste nemărginită. Acum, acum când era aproape de ea, trebui să recunoscă faptul că teama aproape o omorâse. Dar el era aici.

Își deschise și ea brațele când ajunse aproape. Și apoi fu în brațele lui puternice, ridicată și învârtită iar și iar. Îi auzi râsul, simți căldura gurilor lor umede când se uniră. Un sărut fu urmat de alt sărut. Străinii se opreau să observe și să zâmbească.

– Credeai că n-o să vin, așa-i? spuse el lângă buzele ei.

– Mi-a trecut prin cap. Dar nu aș fi încetat să te caut. Te iubesc, Murphy.

– Pentru un moment, m-am gândit să nu vin. Dar nu vreau o viață fără tine. Sunt aici. Sunt aici pentru totdeauna. Mackensie... te iubesc.

Era tot ce-și dorea. Pe el și dragostea lui. De acum încolo, viața va fi atât de frumoasă! Ea îi luă mâna și se întoarse să se uite la Memorial. Îl întrebă:

– Putem merge acolo?

El îi urmări privirea și îl simți cum înțepenește. Îi lăsă câteva momente, ținându-l strâns de mână și punându-și capul pe umărul lui. Îl lăsă să se hotărască.

– Numele tău nu este acolo, Murphy.

Fără un cuvânt, el făcu primul pas înainte. Începură să meargă spre zid, prin iarbă.

– Te căsătorești cu mine, Mackensie?

Ea fu cea care se opri de data aceasta. Cuibărindu-se în brațele lui, îl sărută și-l sărută din nou.

– Da. Da. Da.

Se prinseră de mână și își continuară mersul.

Sfârșit